

Cuba: l'hora de la institucionalització

El poder popular

Després de l'experiència "pilot" realitzada a la província de Matanzas l'any 1974, el Poder Popular està instituint a tota la nació cubana, d'acord amb la nova divisió administrativa aprovada a la Constitució de 1976.

La Revolució Cubana assoleix, així, la seva institucionalització. Han estat necessaris disset anys de dificultats derivades, sobretot, de la pressió a què ha sotmès els cubans

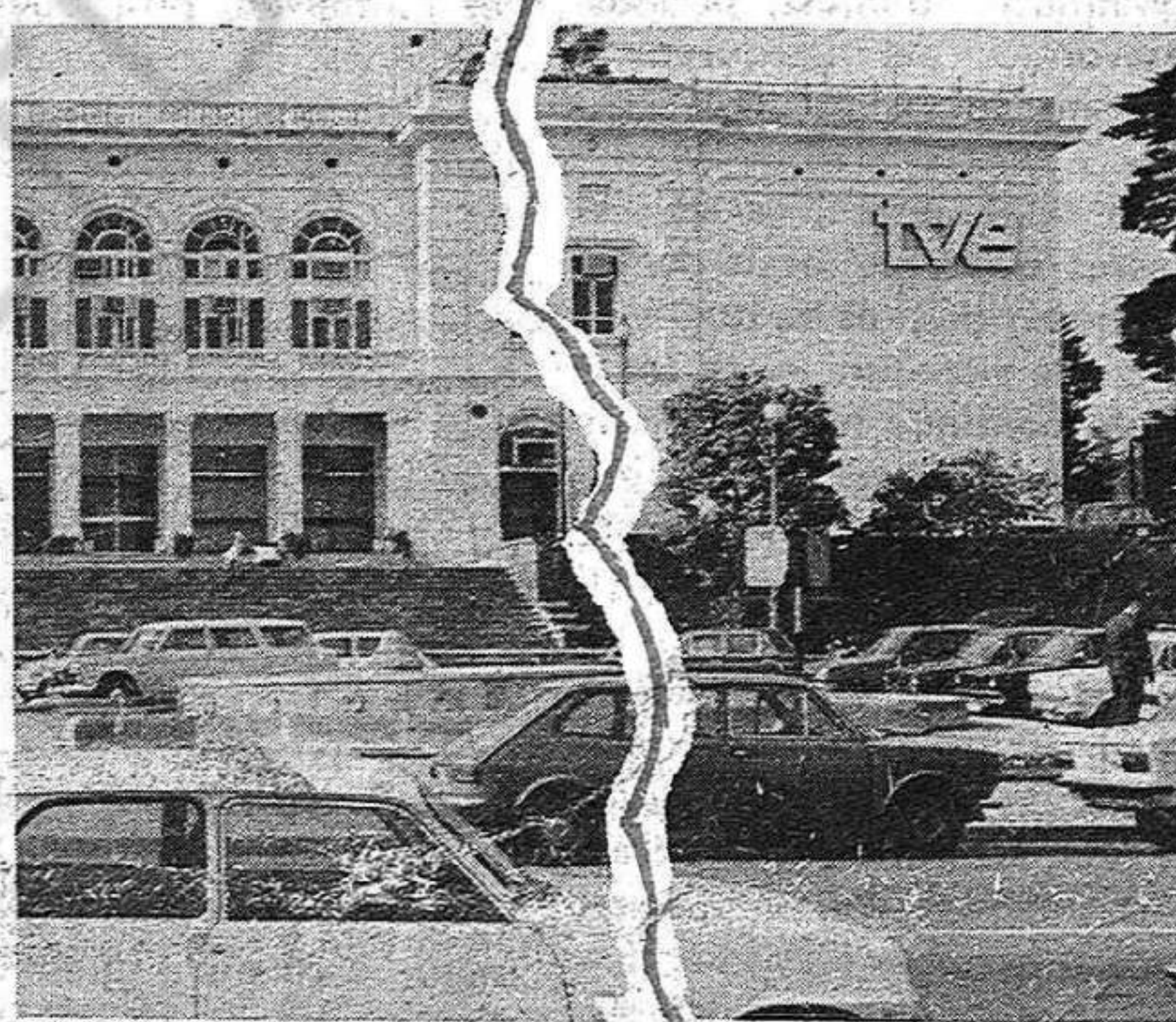
l'imperialisme nordamericà. D'aquest llarg procés d'institucionalització revolucionària, dels seus èxits i de les seves mancances, així com del paper del Partit Comunista i de Fidel Castro, i de la política exterior cubana, ens en parla Alfons Carles Comín, que ha visitat recentment Cuba, en una sèrie de dos articles, el primer dels quals —"El Poder Popular"— oferim avui als nostres lectors a la pàgina 19.

Des de Prado del Rey

Ensorrar la TV pública

Privatitzar la televisió: aquesta és la consigna. Convèncer l'opinió pública dels suposats avantatges de les cadenes privades enfront d'una televisió estatal que és un veritable caos, un antre de corrupció i un "indret que aplega un ramat d'ineptes", semblen constituir la base de sustentació d'un propòsit mai no confessat obertament. (Informe a pàgines centrals)

Més que un club

El Barça: eleccions a l'americana

(Pàgina 16)

treball

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS:
UNIU-VOS!

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 519

Del 10 al 16 de març de 1978

Preu: 15 pessetes

La UCD congela les municipals

"Quan ens convingui"

En tancar aquest número de TREBALL es discuteix a les Corts el projecte de llei municipal. Però si no hi ha canvis de darrera hora —i no sembla que hi hagi d'haver

canvis, malgrat els rumors— la UCD haurà escamotejat, amb el suport d'Alianza Popular, l'aspecte més positiu del projecte: el calendari. Així, el partit del govern haurà

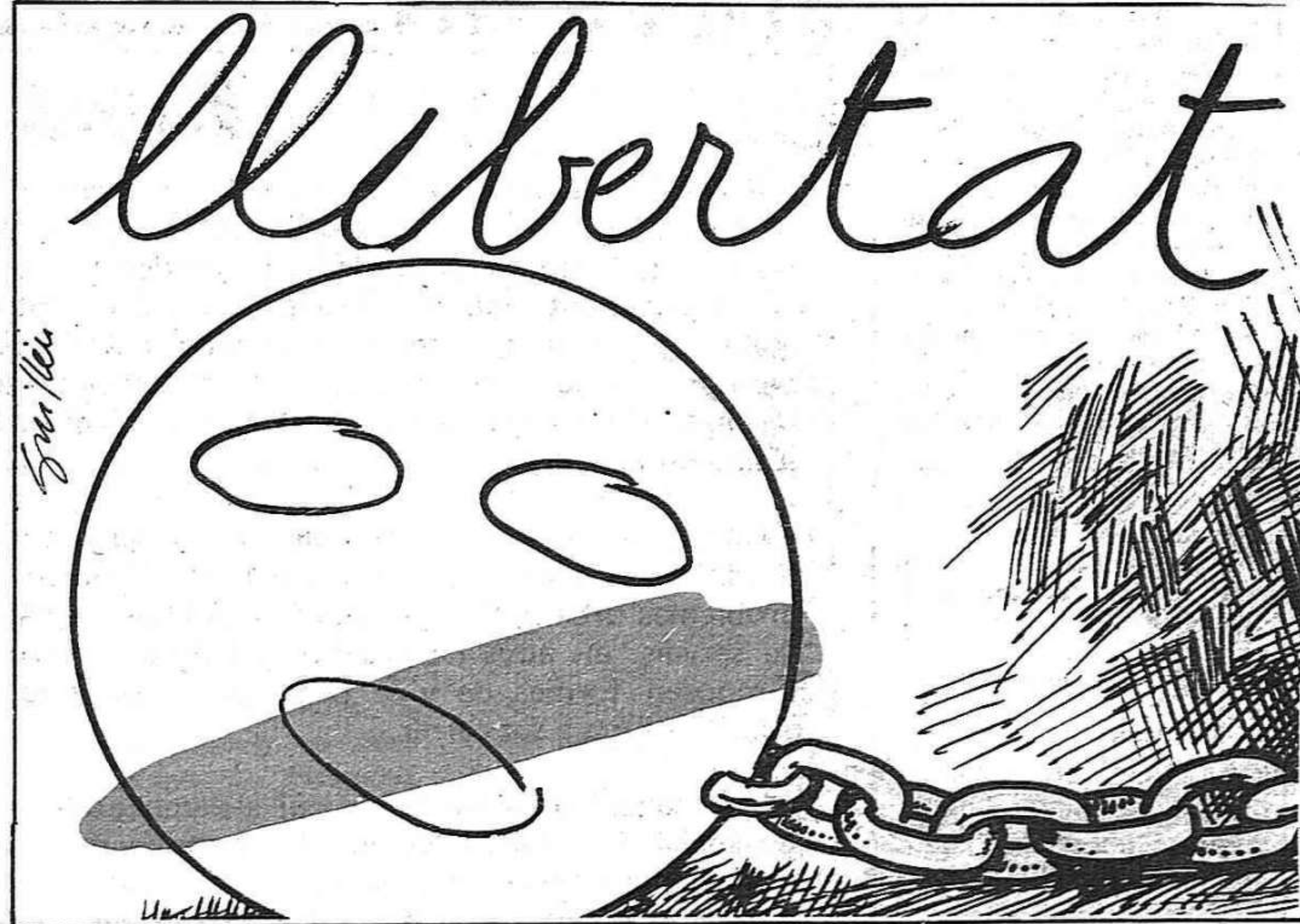
trenat l'acord que havia assumit a la Comissió d'Interior del Congrés i es reservarà la data de convocatòria de les eleccions. "Fins que ens convingui". El país, però, necessita les eleccions amb urgència i és per això que els partits polítics catalans les han reclamades de nou en una carta dirigida al president Suárez (Informació a la pàgina 5).

Tractorada

Més de deu mil tractors a les carreteres catalanes constitueixen el testimoni de la indignació del camp davant la manca de respostes positives del govern a les reivindicacions dels pagesos. La nova "tractorada", que pot radicalitzar-se els propers dies i convertir-se en un nou focus de tensió si les autoritats no intervenen en el sentit exigint per la pagesia, té, entre altres, aquestes demandes: preus justos per als productes del camp, rebuig de la seguretat social agrària per jornades teòriques, congelació dels desnonaments fins que hi hagi una llei de contractes de conreu i rebuig de les importacions del vi, entre d'altres. (A la foto de Jordi Morera, tractors a la comarca del Baix Llobregat)

L'ou com balla per GUILLÉN

Vidiella: de la UGT a Comissions Obreres (Pàgina 7)

Elecció d'alcaldes: el projecte, modificat

Quan aquest número de TREBALL era ja a màquines, hem rebut la crònica d'urgència del nostre redactor a Madrid, Rodrigo Vázquez Prada, que publiquem seguidament. La crònica recull la votació del Congrés favorable a un canvi del sistema d'elecció dels alcaldes que figurava al projecte de llei municipal i que denunciem en un article de la pàgina 5, escrit abans del plenari de les Corts. En el moment de rebre la crònica res no indica que la UCD vagi a modificar la seva posició sobre la convocatòria de les eleccions.

MADRID, 9. La pugna entre el govern i els partits de l'oposició per fixar les eleccions municipals havia començat ja fa alguns mesos. Però entrava en una fase decisiva els darrers dies, sobretot gràcies a l'aprovació pel Congrés de Diputats del projecte de llei que regularà els esmentats comicis i que els parlamentaris comunistes Jordi Solé-Tura i Simon Sánchez Montero no havien dubtat a qualificar "d'injust, perillós, afavoridor del caciquisme i fomentador del bipartidisme".

El tema, doncs, de les primeres eleccions locals democràtiques després de quaranta anys de dictadura —avui encara hi continua havent partits polítics no legalitzats—, entrava d'aquesta manera en la fase de la seva concreció definitiva. I tot això es reflectia en el ple del Congrés en el qual el text esmentat, elaborat pel govern a la mesura dels seus interessos concrets —de perpetuar-se i succeir-se a si mateix— servia per deixar clares algunes postures. Una d'elles, la dels comunistes que, de cap manera, no abonaven les tesis del govern que les eleccions es retardessin, tal com puntualitzava Simon Sánchez Montero en replicar a una acusació d'un diputat socialista; una altra, la

dels dos partits majoritaris que deixaven pràcticament intacte un text legal ple de greus imperfeccions, entre les quals les que suposen l'establiment d'un clar sistema de desproporcionalitat i de bloqueig de les coalicions.

Perquè, tant sí com no, i passant per damunt de la fixació de la data, el Congrés de Diputats deixava clar que les eleccions s'esdevindran en un marc legal restrictiu per a les formacions polítiques minoritàries. La qual cosa equival a dir que se celebraran en condicions que no permetrien de ser qualificades de realment democràtiques i que serviran perquè el govern es perpetui sine die al poder, com denunciava el diputat comunista Ramon Tamames en criticar el bloqueig a les coalicions que la llei variava.

Només en un punt variava el Congrés, de manera substancial, la postura de la Comissió d'Interior: l'elecció d'alcaldes. I en aquest sentit donava el vist i plau a una esmena comunista presentada dies enrere pel diputat Jordi Solé-Tura i per la qual resultaria elegit alcalde aquell regidor que obtingui la majoria absoluta dels vots o, si cap no aconsegueix aquesta majoria, el primer de la llista que hagués obtingut més vots. Aquesta esmena era aprovada per gairebé la totalitat dels diputats, compresos els del partit governamental i els socialistes. S'avançava, doncs, en una direcció més progressista i així ho afirmava davant la cambra Jordi Solé-Tura: "Si l'elecció dels alcaldes no és una qüestió fonamental, ¿de quina democràcia estem parlant?"

PREAUTONOMIA PER A CANÀRIES

Juntament amb aquesta, el Congrés —on es tornava a posar damunt la taula la situació de la Seat— aprovava una important moció presentada també pel grup parlamentari comunista i defensada per Santiago Carrillo.

Una moció que conté tres punts molt estretament relacionats entre ells i que són els següents: En primer lloc la condemna enèrgica davant el consell de ministres de l'OUA de la resolució d'aquest sobre les illes Canàries; en segon lloc, el referment del dret a l'autodeterminació de la població sahariana; i en tercer lloc, la urgència als parlamentaris canaris i al govern perquè s'adoptin les mesures necessàries i es dictin tot seguit les normes que facin possible un règim preautonòmic a Canàries.

TENSIÓ PSOE-UCD

Alhora, durant la setmana, es posava en descobert una acusada tensió entre els dos partits majoritaris que es traduïa, en primer lloc, en l'abandó del diputat Gregorio Peces Barba de la seva condició de membre de la ponència constitucional. Segons el diputat socialista, la seva actitud de llençar la tovallola es justificava per la posició d'UCD en introduir al text constitucional dos nous paràgrafs, clarament reaccionaris. Un d'ells es refereix a les autonomies i l'altre a l'ajut estatal a l'ensenyament privat. Tanmateix, en el fons de la disputa entre els partits col·laboradors en posar a punt una llei electoral municipal com la que el Congrés aprovava bategava la discrepància sobre la data dels comicis municipals, que el govern volia posposar fins a les eleccions per tal de no posar en perill, d'aquesta manera, la seva permanència al poder.

No obstant això, la polèmica no restava reduïda a aquesta presa de posició, sinó que es plantejava també en el terreny de les acusacions i les desqualificacions mútues.

Mentrestant, el procés de la unitat socialista, encetat tot just fa dos mesos, continuava fent passos precisos cap endavant. I els darrers dies, la comissió d'unitat formada pel PSOE i el PSP feia públic un document polític programàtic que, poc temps després, era aprovat pel Comitè Federal del PSOE.

Un document que val la pena no menystenir, sobretot per saber quin espai polític pretén omplir el Partit Socialista i quina clientela política pensa representar, i en el qual es defineix com "un partit de classe, un partit de masses, marxista i democràtic" i reconeix que "la lluita de classes és el motor de la història".

CAMPANADES A MORT

Alguns dies abans, Euskadi —concretament Vitòria— tornava a tnyir-se de sang. En aquesta ocasió de la sang de dos policies armats, metrallats per un escamot d'ETA-militar que, poques hores després de l'atemptat, en reivindicava la paternitat en un llarg comunicat.

Feia només uns dies que la població de Vitòria havia fet una vaga general, en memòria dels cinc joves obrers assassinats per les forces d'ordre públic quan sortien de l'església on alguns centenars de treballadors s'havien refugiat.

Dos anys després, i tant als mítings com a les manifestacions que van recórrer els carrers de la capital alabesa, la població de Vitòria exigia una cosa que fins ara el govern ha oblidat, que s'esclareixin les actuacions que costaren la vida a cinc joves obrers, caiguts sota les ràfegues de metrallera de la força pública.

Política de consens

L'assassinat de dos policies a Vitòria, la ruptura per part de la UCD del compromís de convocar les eleccions municipals en un termini determinat, la condemna dels Joglars en consell de guerra i la guillada del PSOE de la ponència constitucional, són quatre fets rellevants que expressen prou bé la complexitat del moment polític. No tots aquests fets, que hem citat cronològicament, tenen, és clar, la mateixa dimensió ni poden atribuir-se a la mateixa voluntat. No; però, a més de la seva coincidència en el temps, tenen en comú la incidència negativa sobre la situació política. Més exactament, tots ells creen noves dificultats a la consolidació de la democràcia al nostre país.

Dos d'ells, l'assassinat de Vitòria i la condemna dels Joglars, ja hem vist quines reaccions han provocat. La capital alabesa ha estat un centre de provocacions protagonitzades pels nostàlgics de la dictadura, que han pretès capitalitzar en benefici propi la legítima indignació de les forces de l'ordre. Barcelona i altres ciutats catalanes s'han convertit en un focus de tensió que ha provocat greus enfrontaments al carrer. No és això el que el nostre país demana: ni atemptats criminals ni actituds que pretenguin implicar l'Exèrcit en la repressió de les llibertats individuals i col·lectives. En el cas dels Joglars, només ens cal repetir allò que, fermament i responsablement, han dit la major part de les forces polítiques catalanes: sense llibertat d'expressió no hi ha democràcia.

L'actitud de la UCD davant la discussió de la llei electoral, d'altra banda, és una invitació al deteriorament de la situació municipal; que esdevé cada cop més insostenible, i un fre molt perillós al procés de normalització democràtica. Si aquesta actitud es manté —i Alianza Popular prestarà tot el suport a la UCD— el partit del govern haurà sacrificat una vegada més els interessos generals del país a uns interessos de partit que fins i tot poden no ser exactament allò que interessa la dreta civilitzada a la qual pretén representar i que no acaba de tenir prou confiança ni en la UCD ni en Alianza Popular, malgrat els esforços d'ambdues formacions polítiques en aquesta direcció.

La guillada del PSOE, que ha pres com a pretext l'actitud partidista del govern a la comissió constitucional, és també —ens temem— una reacció partidista que no ajudarà probablement el PSOE —la sorpresa i la condemna més o menys explícita de l'opinió és bastant generalitzada— ni la política de consens imprescindible perquè la constitució serveixi realment per regular, sobre bases democràtiques, la convivència dels espanyols. No volem dramatitzar l'actitud del PSOE —no sempre la fermesa de les accions es correspon amb la seva espectacularitat— però sí assenyalar-ne un perill evident: el perill d'estimular la inflexió dretana d'un partit, la UCD, ja prou sensible a les pressions de la gran dreta i als cantos de sirena d'Alianza Popular. La unitat tàctica o la simple connivència continuada entre els partits de Fraga i de Suárez no ajudaria precisament, sinó més aviat al contrari, a crear les condicions més favorables per resoldre, en el marc de la conquesta plena i la consolidació de les llibertats, els greus problemes del país.

L'assassinat dels policies a Vitòria i la condemna, a Barcelona, dels Joglars ens enfronten a tots amb la precaritat de la nostra democràcia i amb la necessitat d'una política de consens capaç de fer-la funcionar.

per IGNASI RIERA

El dit a l'ull

Les municipals

Estranya matemàtica la que ens proposaven, al darrer número de TREBALL, els tècnics del CEUMT: els minoritaris, gràcies a les receptes d'un tal senyor Hondt, que devia ser un torturat mental, segurament amb problemes de vents incontrolats, o potser malalt de morenes, obtenen una sòlida majoria de batlles. Ben al contrari, els qui tenen pes propi a les grans concentracions perifèriques, passen a ser, en el conjunt dels pobles de Catalunya, una sòlida minoria.

Doncs bé, senyors: cal que digui que això de fer de minoria testimonial acaba amb totes les paciències. Quan adverteixes que els problemes urbanístics i econòmics, la falta d'espai urbà, la manca de serveis, els anys de desgovern i de corrupció administrativa t'imposen formes de vida degradades, exclames: "N'estic fins als...!", i surts a fer carrer.

No acabem d'entendre els qui separen poder polític d'urgència social, i es miren les eleccions només des d'un angle: el de l'augment de poder que els representarà una victòria a les municipals... (Els tals corren el perill de comprovar que, en el moment d'aixecar la copa per celebrar la victòria amb xampany francès,

no necessàriament de Saint Martin Le Beau, se'ls ensorra la sala del Consell, consecrats els fonaments per unes obres il·lícites de metro, per un aparcament subterrani no declarat, per una fuga de gas natural, o per una fàbrica d'armes de marca italiana...)

Sí, és urgent que la majoria assimili democràcia a solució de problemes bàsics. Altrament, la democràcia desvirgava i no consumada que ara estem suportant ens pot portar a la impotència definitiva, a la náusea del desencís, llot dels set-ciències que saben... que no hi ha res a fer, que res no canviarà mai. L'actuació municipal ha de verificar vells eslògans electorals sobre l'eficàcia i l'honestetat.

Resum: és urgent que les municipals siguin convocades. Qui ho impedeixi, haurà de suportar la ira del poble. Segon: el batlle de cada poble ha de comptar amb el consens de la majoria (que prou penes passarà per calmar la minoria ultra, de dreta o d'esquerra, del tot inevitable): només qui gaudeixi del consens majoritari podrà gestionar la renovació de la vida municipal. Tercer: cal optar a les municipals amb propòsits decidits de pensar. Els qui només vulguin títols, que aspirin a presidents del Barça.

treball

REDACTORS

COL·LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Toni Albert, M. d'Ampos, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castillo, Enric Cerdà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Txiki Laorden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Olaver, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús María Rodés, Marta Rosés, M.F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Vallverdú, Rodrigo Vázquez Prada, Pau Verrié, Pere Vila. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Girona, Enric de Gràcia, Angel Lacalle, Manuel Lufs, Josep Quintanas, E.J. Ricart, Josep Sivila, Carles Teixidor.

Confeció: Jaume Ribó.

Fotografies: J. Civit, Jordi Morera, E. Quintana, Jordi Soteras Jr.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat:

Vallespir, 171, baixos

Barcelona, 14

Telèfons: 2306043

3212195

Edita: PSUC

Imprès a Ingemesa

Dipòsit legal: B 16948-77

La setmana a Catalunya

Tarradellas vol prendre la iniciativa

La temuda crisi al si del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya sembla que, ara com ara, no ha de produir-se. A aquesta conclusió podríem arribar després de la reunió mantinguda pel president Tarradellas amb els consellers polítics. En aquesta mateixa reunió, el president de la Generalitat presentà un nou projecte de reglament interior de la Generalitat, retirant de fet l'anterior text "presidencialista" que havia estat objecte de crítiques diverses donat el seu caire.

Sembla ser que el nou document es ceneix molt més al funcionament intern del govern preautonòmic català, essent, en aquest sentit, bastant més optimistes les perspectives per a una aprovació relativament ràpida. Socialistes i comunistes han presentat tres esmenes al nou projecte i es parla ara de "consens relatiu".

La crisi, doncs, s'ha resolt de moment, sense que en la conversa del president Tarradellas amb els consellers polítics s'hagués tractat —o almenys això no ha transcendit— el tema de la campanya de l'Entesa del Catalans a favor de la Constitució i de l'Estatut. Dia a dia creixen els actes a favor de la campanya engegada per l'Entesa, que té pràcticament el suport de tot el ventall de forces polítiques de Catalunya, llevat de la dreta. Sense que el president Tarradellas hagi fet cap advertiment explícit és de preveure que Convergència Democràtica de Catalunya continuarà lligada a la campanya i, en efecte, cal destacar que els seus militants són realment actius en la propaganda i en l'organització d'activitats unitàries sobre els dos grans temes crucials per a Catalunya: la Constitució i l'Estatut. La campanya de l'Entesa té la virtut de situar un cop més, i amb molta precisió, quin és el problema. Sense una Constitució democràtica no hi haurà un veritable Estatut. Si ho volem d'una altra manera: amb una Constitució retallada, abocada a la dreta, feta a la mesura dels interessos de les classes dominants, l'Estatut d'Autonomia per a Catalunya

serà només un reflex desraonat del que és un veritable autogovern i es convertirà, alhora, en font constant de conflictes i enfrontaments amb la resta dels pobles d'Espanya, sotmesos a "règims especials".

TARRADELLAS A MADRID

Tornant, però, a la complexa situació de la Generalitat, cal destacar l'anunci del viatge del president Tarradellas a Madrid —on s'entrevistarà amb el Rei i amb el cap del govern— previst per a finals de l'actual mes de març. Això sembla confirmar la tesi que TREBALL apuntava en el seu darrer número en el sentit que Josep Tarradellas vol recuperar la iniciativa pel que fa a la direcció de la política catalana, i això tant pel que es refereix als partits polítics (i a la pròpia Entesa dels Catalans) com a la Comissió Mixta —o més ben dit, la representació catalana a la Comissió Mixta— que negocia el traspass de poders i de serveis de l'Estat cap a Catalunya. En aquest sentit, podria dir-se que al si del partit governamental hi ha "divisió d'opinions": si bé és cert que un sector de l'equip ministerial i de l'aparell de l'Estat es mostra francament rebec a l'atorgament de poders efectius —ni que sigui a nivell de gestió— a Catalunya també ho és que, en l'actual conjuntura política, la UCD té consciència que no li convé un trencament en allò que significa la primera experiència preautonòmica, quan té en perspectiva casos tan difícils com Euskadi, Canàries i, en menor grau, Gal·

cia. Així, doncs, cal destacar el suport que la UCD presta a la presa de la iniciativa per part del president de la Generalitat —que rebé fa poc un Martín Villa extraordinàriament afable i cordial— i que pot concretar-se en les declaracions dels portaveus catalans de l'esmentat partit a propòsit del nou projecte de reglament assenyalant la seva total confiança en Josep Tarradellas.

ELS JOGLARS

Però la setmana catalana no ha estat pas pendent —i aquesta és la veritat— del Palau de la Generalitat. El poble de Catalunya ha viscut amb una tensió extraordinària el judici contra els membres del grup teatral "Els Joglars", condemnats finalment per un consell de guerra a dos anys de presó com autors d'un delictes d'injúries contra l'Exèrcit. Al costat de la protesta activa dels grups polítics, inclosos els parlamentaris, cal destacar la presència al carrer de milers de persones —la major part estudiants— en senyal de protesta per aquest judici, així com la intervenció, d'aquelles que recordaven "els bons temps", de la Policia Armada a la Ciutat Universitària de Barcelona. El judici contra els Joglars s'inscriu sens dubte en el marc d'una doble problemàtica: d'una banda, la defensa de la llibertat d'expressió i, d'altra, el consell de guerra en si mateix. És clar que els dos conceptes —el dret a la llibertat d'expressió i les seves limitacions— van estretament lligats. Convé subratllar que la llibertat d'expressió, a través de tots els mitjans, és un dret que ha de ser reconegut constitucionalment sense més límits que la pròpia Constitució i, sempre, —en cas de suposades infraccions o lesions a persones o institucions— sotmes als tribunals ordinaris.

Entrem ja, doncs, en la segona consideració: la necessitat que el Codi de Justícia Militar —que cal que sigui revisat— i les actuacions judicials de l'Exèrcit es redueixin als delictes típicament militars comesos per les persones sota la mateixa jurisdicció i que cal exigir, com ho estan fent els partits polítics de Catalunya, l'aplicació correcta del Pacte de la Moncloa, que ja contemplava aquest supòsit, en benefici de la jurisdicció ordinària. La campanya per la llibertat d'expressió —que ha de celebrar-se entre el 10 i el 17 d'aquest mes acabant amb un gran míting— ha de ser exponent de la voluntat del poble de Catalunya per conquerir la llibertat en el sentit més ple de la paraula, alhora que l'aplicació de l'amnistia per a "Els Joglars". De tota manera, singularitzarem massa un cas —tot i la seva dramàtica importància— si ens fixéssim únicament en el consell de guerra per tenir un quadre de la situació de la llibertat d'expressió. Les agressions contra aquest dret són constants. Fixem-nos en els intents de resuscitar la "caça de bruixes" a TVE de Miramar, dirigits especialment a reprimir socialistes i comunistes; els afanyos de la dreta —amb complicitats difícilment explicables— per fer-se amb el monopoli dels mitjans informatius, com és el cas "Destino", comprat pel grup Porcioles, o els intents de la UCD de privatitzar l'antiga premsa del Movimiento o de donar carta blanca a una cadena privada de TV. Caldrà seguir amb molta força el combat per la llibertat d'expressió, per la llibertat d'informació, per la democràcia i el respecte a la majoria. Aquesta no és una tasca que pertanyi únicament als parlamentaris, a la Generalitat o als partits polítics. Tots en som responsables.

CARLES FORTUNY

5.000 dones al carrer (Foto de Jordi Morera)

Dia Internacional

Dones al carrer

El 8 de març se celebra, arreu del món, el "Dia Internacional de la Dona Treballadora". Enguany s'ha celebrat també al nostre país. Els trets més destacats d'aquesta jornada a casa nostra han estat dos. I els volem ressenyar breument. Un d'ells era allò que es diu "fora de programa" perquè no es podia pas preveure, però la coincidència ha anat força bé perquè ha permès de posar en evidència un abús laboral que, si bé es pot cometre —i es comet— també contra els homes, és molt més freqüent que es faci contra les dones, sobretot contra les treballadores joves, perquè molts amos o directius d'empresa se senten, davant les dones, doblement investits d'un poder injust, com a mascles i com a patrons. El cas és que aquest dia 8 hi havia a Barcelona un judici contra un empresari, Joan Giset Bartolí, de "Crenusa", per mals tractes a una treballadora d'aquesta empresa. Amb excuses que no tenien cap base Joan Giset va despatxar la treballadora Anna Maria López. El motiu real era la reivindicació d'uns justos drets laborals. Però no es va deturar en això, sinó que va amenaçar la noia i va arribar a pagar-li.

Un bon nombre de dones va anar al judici, per fer sentir la seva solidaritat a l'Anna Maria López. No sabem encara la sentència, però durant la vista el fiscal va considerar que era prou que hi havia hagut mals tractes, palesats per l'examen mèdic, i va demanar deu dies d'arrest i cinc mil pessetes de multa.

La Jornada va acabar amb una manifestació feminista, composta per unes cinc mil persones, que va transcórrer des de la Ronda de Sant Pere de Barcelona fins a la de Sant Antoni, passant per la plaça de Catalunya. Banderes de diferents organitzacions i partits polítics, pancartes (entre les quals destacava la de les Comissions Obreres del Metall), eslògans que es referien a les principals reivindicacions contra la discriminació de què és víctima la dona acompanyaren la manifestació durant tot el seu trajecte.

Com a colofó de la diada, cap a les deu de la nit, algunes feministes van encendre una foguera a Canaletes i van cremar simbòlicament un grapat de revistes qualificades de pornogràfiques, als crícs de "Fora la pornografia" i "Fora la premsa masculista".

per RAFAEL RIBÓ

filars prim

Guanyem la llibertat d'expressió

Fa tot just quatre dies que els partits polítics parlamentaris han engegat una campanya sota un eslògan que diu "Sense llibertat d'expressió no hi ha democràcia". ¿Què és el que hom pretén dir amb això? ¿Com es pot participar en una campanya així? ¿Quines relacions té amb la resta de les activitats democràtiques?

De bell antuvi existeix una tendència molt estesa a col·locar la llibertat d'expressió en el camp dels intel·lectuals i de la gent de "mal viure". Aquesta és una visió errònia, ja que la llibertat d'expressió ens afecta a tots els ciutadans i molt especialment els sectors populars. El fet que "Els Joglars" siguin uns artistes i que "La Torna" pugui ser una obra més o menys acceptable no afecta gens el contingut democràtic i per tant col·lectiu del dret a la llibertat d'expressió.

La llibertat d'expressió pot ésser garantida, com a la majoria de societats democràtiques, a partir d'unes declaracions solemnes a la Constitució, però caldran altres mecanismes polítics i socials per a reforçar aquelles garanties. En aquest cas concret cal explicar arreu els esdeveniments. Cal saber explicar perquè només els tribunals ordinaris haurien de jutjar les possibles violacions de la llibertat d'expressió, oom diu el projecte de Constitució i els Pactes de la Moncloa. Cal

engrescar políticament tota la població perquè tothom se senti implicat en la defensa de la llibertat d'expressió. Les centrals sindicals haurien de dur aquesta temàtica als centres de treball on tan sovint s'han vist, i encara es veuen avui, sense els mínims requisits per desenvolupar lliurement els seus drets a expressar-se en defensa dels interessos de la classe obrera. Les associacions de veïns haurien d'estendre aquesta reivindicació pels nostres barris per potenciar totes les campanyes i accions per tal que els ciutadans recuperessin la seva parla i expressessin com desitjarien viure humanament enfront a la pressió d'un urbanisme especulador i degradant. Els ensenyants, mestres i alumnes haurien de convertir l'escola en un centre d'irradiació de nous valors sobre les relacions docents i la capacitat de creació. Els professionals de la cultura i de la comunicació haurien de sentir molt especialment la fiblada de la llibertat retallada. En general, totes les forces polítiques haurien de situar aquesta reivindicació al mig del seu combat polític. Aquesta no és una llibertat aïllada ni és un combat solitari. Al mateix temps que avancem, o de vegades retrocedim, cap a una Constitució i uns ajuntaments democràtics, progressem envers la llibertat d'expressió. Els mateixos que no la volen que s'hi oposen sota l'emparedament de legislacions ja caduques són els qui voldrien deturar el procés de consolidació de la democràcia.

Eren els moments del retorn del president de la Generalitat. Ara, Tarradellas prepara el seu viatge a Madrid on s'entrevistarà amb el rei i el president Suárez (Foto d'arxiu)

llegiu

LLUITA OBRERA

edita

CC.OO.
Comissions Obreres de Catalunya

el periòdic de la classe treballadora

SINDICALISTA, MILITANT:

pròxim número

**DRETS I GARANTIES DELS
DELEGATS SINDICALS**

altres temes:

- el superconveni del metall
- els sindicats grocs de quadres
- el 1r. congrés de les ccoo de catalunya
- cap a una acció general unitària
- el dia internacional de la dona treballadora
- la històrica vaga de la tèrmica
- resultats de les eleccions sindicals

SUBSCRIU-TE A

LLUITA OBRERA

Bailén, 43, 1.º, 2.ª; Barcelona

Subscripció 26 números (1 any) 350,-

Subscripció d'Honor 1.000,-

Domicili
Població
Província

es subscriu a Lluita Obrera per un any. Pagarà per:

Gir Postal ☐

Taló ☐

Autorització bancària ☐

Comissions Obreres de Catalunya: Bailén, 46, 1r.-2a. - Tel. 225 73 25

Per ara, no massa novetats

Generalitat: a l'hora del traspàs de serveis

Una de les primeres coses que cal aclarir és si la Generalitat, en el període provisional, ha de gaudir d'un mínim de poder, o bé si la seva tasca ha de quedar reduïda a una mera presència física, sense possibilitats d'actuar i de fer coses tangibles. Evidentment, el que cal amb urgència, com més aviat millor, és assolir un nivell mínim de capacitat de maniobra que pugui respondre, ni que sigui en un pla molt embrionari, a les aspiracions seculars del poble català. I això cal aconseguir-ho ara, en el moment clau de les negociacions al si de les comissions mixtes que estan debatent el traspàs de competències i de serveis des de l'Estat i les Diputacions a la Generalitat pre-autonòmica.

¿QUÈ VA PASSAR ELS ANYS TRENTA?

D'entrada, els anys trenta existia un avantatge: el decret del govern de 21-4-1931 creà la Diputació provisional (que era l'assemblea de la Generalitat), encarregada d'aprovar el projecte d'Estatut, i féu desaparèixer les quatre Diputacions, els pressupostos de les quals —que foren prorrogats el 1932— sumaven el 1931 prop de 60 milions de pessetes (el 1977 aquesta xifra ha estat 9.338,6 milions per als pressupostos ordinaris i, el 1976, 1.798,2 milions per als extraordinaris). Aquest fet ja pressuposava, en certa manera, una absorció i, en conseqüència, poder comptar relativament amb uns recursos i competències. Avui, en canvi, les Diputacions estan negociant el traspàs només d'algunes competències, i és evident que, dins d'aquest procés, tant la Generalitat com les Diputacions forcejaran per no quedar-se ni amb les competències pitjors ni amb els recursos més magres. Però, a desgrat d'això, en l'actualitat pot haver-hi un lleuger avantatge en relació als anys trenta: es negocia també la pre-autonomia, independentment de les noves competències que permetran tant la Constitució com l'Estatut, les quals obriran un segon traspàs. L'única cosa que cal, ara, és que les comissions mixtes de la pre-autonomia actuïn amb rapidesa. En cas contrari, el període provisional serà encara més llarg que aquell que va des del 14 d'abril fins al 5 de desembre de 1932, data de la constitució del Parlament de Catalunya.

És necessari tenir present

que el primer pressupost de la Generalitat fou el de 1933, i que el seu import s'elevà només a 65,7 milions de pessetes, xifra que representà un 1,39 per cent del pressupost d'ingressos de l'Estat per al mateix exercici. Però si avui s'apliqués aquest percentatge —i deixant de banda la Seguretat Social, que és tot un altre pressupost de l'Estat paral·lel— el pressupost de la Generalitat hauria d'ésser de 19.918,7 milions; si hom decidís de fer-lo equivàler als pressupostos consolidats per les quatre Diputacions caldria que fos d'uns 11.000 milions de pessetes. En tot cas, un cop enllestit el traspàs de la pre-autonomia, el pressupost de la Generalitat provisional hauria d'oscil·lar pel cap baix a l'entorn dels 15.000 milions de pessetes (o sigui: la meitat dels pressupostos totals de l'Ajuntament de Barcelona per a 1978); si la xifra resulta molt més baixa, és que ens volen prendre el pèl i l'autonomia (no oblidem que Catalunya regala anualment a la burocràcia estatal una xifra que podria apropar-se als 100.000 milions de pessetes, en forma de saldos nets de fluxos financers públics!).

UN PUNT CLAU: EL TRASPÀS DE SERVEIS

De moment, per les notícies aparegudes a la premsa, tenim la impressió que s'està parlant de traspasar competències escassament rellevants, la qual cosa demostra que el govern central actua amb un grau de mesquinesa considerable. D'altra banda, la llista de Primeres competències aprovades per a l'autogovern acordada per la co-

missió mixta Estat-Generalitat mostra un grau d'inconcreció important.

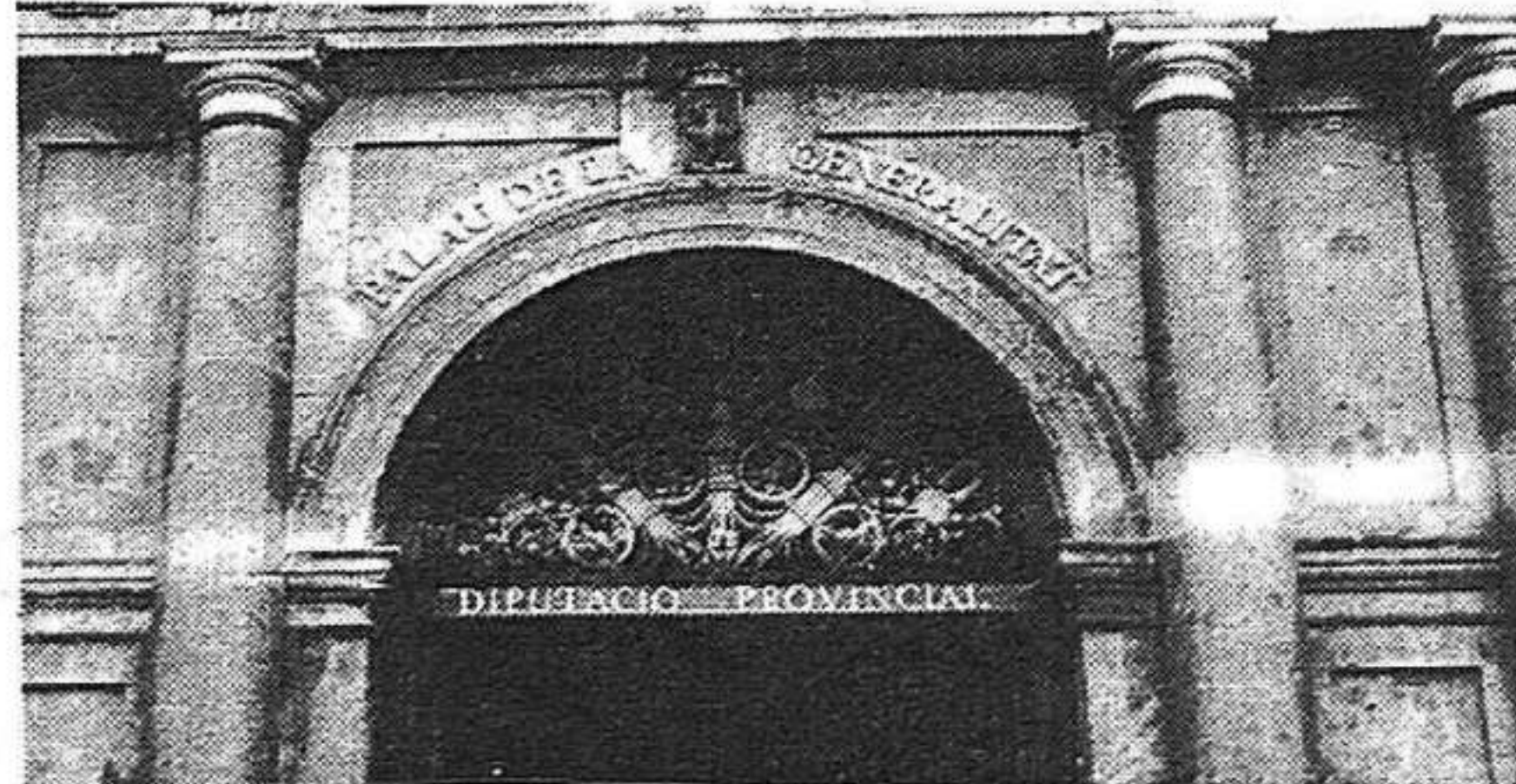
Al costat d'aquestes dificultats, que eren previsibles i de les quals no en són responsables ni els membres de les comissions que representen la Generalitat, ni el president ni els consellers, cal afegir-ne d'altres: per exemple, els criteris de valoració dels costos dels serveis. Així, existeix el perill que la part estatal imposi l'autonomia com si es tractés d'un acte administratiu, com a perllongament d'una administració rígida

El doctor Acarín, membre de la Comissió Mixta

—que comporta uns costos elevats derivats d'una gestió irracional—, sense permetre la creació d'una administració catalana nova i més eficient. En comptes de fer el càlcul per unitats petites, fóra més àgil fer un traspàs per grups de competències globals, i procedir a fer els càlculs a base d'estimacions, per després deixar uns marges a la Generalitat per tal que pogués organitzar la seva pròpia administració autònoma paral·lela a la central, i no pas com a epígon (sense que això no impliqués, en cap cas, cap perjudici per als funcionaris traslladats de l'àmbit central a l'autonòmic). A més, els estudis de costos, ultra tenir present la comptabilitat pública, s'hauran de regir per criteris moderns de comptabilitat —tals com el càlcul del cost d'oportunitat de la inversió fixa, de les amortitzacions, dels interessos— que sovint escassegen en els hàbits dels gestors de l'administració pública actual.

El moment present és fonamental per al tarannà de Catalunya els propers anys, perquè hom pot estar prefigurant de forma decisiva el nivell d'autonomia efectiva que s'assolirà amb el futur Estatut. No seria gens estrany que d'allò que s'està debatent a les comissions mixtes en depengués que el poble català pugui per fi autogovernar-se el dia de demà o bé, al contrari, que hagi de restar, estafat, sota d'una autonomia fictícia.

Per ara, sense competències (Fotos d'arxiu)

ENRIC CERDÀ

Partits catalans urgeixen les eleccions

La UCD congela les municipals

Quan escrivim, el projecte de llei municipal no s'ha discutit encara al plenari de les Corts. Però, si no hi ha canvis de darrera hora, la UCD haurà escamotejat, a la Comissió, amb el suport d'Aliança Popular, l'aspecte més positiu del projecte: el calendari. La proposta dels socialistes, de les minories catalana i basca i dels comunistes de fixar un termini màxim entre l'aprovació de la llei i la convocatòria i celebració de les eleccions (tot plegat uns tres mesos) havia estat acceptada a la ponència per tots els grups parlamentaris. Pocs dies més tard, la UCD, aparentment enutjada per la derrota que va sofrir al Parlament davant la seva negativa d'explicar el canvi de ministres, trenca l'acord (i sobretot el pacte amb els socialistes) i es reserva la data de convocatòria de les eleccions.

LES RAONS DE L'ACTITUD DE LA UCD

Aquests són els fets i la motivació que han donat els interessats. Si bé no volem sobrevalorar la maduresa del partit del govern (avui com avui poc unit, format per gent més de dreta que no de centre i per demòcrates recentíssims) l'explicació de l'enuig no ens acaba de convèncer. És clar que molts diputats i dirigents de la UCD, amb llarga experiència de "procuradors", no s'empassen fàcilment una votació desfavorable al govern, però tenen altres raons per mantenir el "suspense" i per retardar les eleccions municipals.

El govern UCD ha incom-

pletat repetidament la seva promesa de convocar les eleccions, que des de l'endemà de les eleccions del 15-J anuncià com a imminents. No hi ha cap raó tècnica-política que justifiqui el retard. Ni la revisió del cens, que podria haver començat abans i acabar en uns terminis més curts. Ni el projecte de llei, que es podria haver disposat a les Corts el mes de setembre (com van fer els comunistes) i aprovar-lo per procediment d'urgència el mes d'octubre. Ni l'aprovació de la Constitució, que és molt necessària per a tot el país però que no és imprescindible perquè els ajuntaments comencin a funcionar. És ara que no poden funcionar, i en qualsevol cas la completa regulació del sistema municipal és un problema que no resoldrà la Constitució sinó una nova llei de règim local. Les raons del retard, cal trobar-les en els interessos partidistes de la UCD, que vol fer aprovar una Constitució com més conservadora millor sense modificar la correlació de forces del 15 de juny; que espera que la precària democràcia que avui tenim desencanti cada dia més els sectors populars i desgasti els partits d'esquerra (que no aconsegueixen "canviar les coses" de cada dia); que sap que uns Ajuntaments democràtics donarien un gran impuls als processos autonòmics i la UCD els vol retardar. El partit del govern està organitzant les seves "bases" locals aprofitant el control dels aparells de l'Estat (vegeu el recent nomenament del batlle de Madrid i els rumors que corren sobre la possible substitució del de Barcelona, el

nomenament d'homes d'UCD com a delegats provincials de diferents ministeris...) i necessita temps per consolidar clientele i trobar candidats. Aquestes són les raons del retard. El "suspense" no es deu a una metafísica dificultat per fixar la data de les eleccions, sinó a la voluntat del govern de fixar-les com més tard millor, quan li convingui i, si és possible, gairebé per sorpresa.

ELS PARTITS CATALANS URGEIXEN LES ELECCIONS

Els partits polítics catalans, però, han comprès que és possible acabar amb aquest "suspense" i, en aquest sentit, els secretaris generals de la major part de les forces democràtiques catalanes han adreçat una carta al president Suárez qualificant la decisió del partit del govern de "greu i contrària als interessos de la consolidació de la democràcia" i reclamant la celebració urgent de les eleccions per tal de "trencar la situació de paràlisi actual i contribuir al compliment dels acords de la Moncloa a nivell municipal, especialment pel que fa a l'educació, les obres públiques i la desocupació forçosa". Els parlamentaris catalans, i també la Generalitat, es podrien manifestar en el mateix sentit, segons han insinuat a TREBALL fonts responsables.

D'altra banda, a les Corts, si hi ha una voluntat decidida de pressionar sobre el Govern, aquest no tindrà raons per justificar la indeterminació i el retard de les eleccions municipals. En una possible negociació de "calendari polític" entre els partits parlamentaris i el govern la celebració de les eleccions abans de l'estiu hauria de ser, en aquest sentit, un objectiu irrenunciable. "A tot Catalunya —ha declarat Jordi Borja, responsable de política municipal del PSUC, a TREBALL— els partits polítics, bé com a comissió municipal o bé com a partits representatius de la ciutat o vila, han d'entrevistar-se amb els ajuntaments i fer una declaració pública emplaçant el govern a fer les eleccions abans del juliol. No pensem que pugui mantenir-se l'actual situació municipal per més temps i és molt urgent fixar-li un termini des d'avui. Si no es fa així la degradació de la política i de la gestió municipals s'acceleraran." En aquest mateix sentit es pronuncien la major part de les forces polítiques espanyoles i catalanes.

Cal fixar, doncs, la data de les eleccions municipals i també cal canviar la llei. No ens cal repetir les crítiques més importants que des de TREBALL hem fet al projecte: elecció de l'alcalde, agreujada ara pel sistema de designació

Deixar podrir les coses (A la foto, manifestació davant l'ajuntament de Badalona)

de la Comissió Permanent, que reforça el presidencialisme; sistema de coalicions que dificulta la formació de candidatures representatives i amb vocació majoritària a nivell local; deformació greu de la proporcionalitat que ja posava en relleu, amb xifres, TREBALL fa una setmana. Només volem referir-nos a la greu responsabilitat que tenen en aquests moments els socialistes. Fins ara han donat un suport gairebé total (almenys en les qüestions decisives) al projecte d'UCD. A canvi, deien, calia que quedés fixat un termini breu i precís per a la celebració de les eleccions. UCD ha trencat aquest acord. "Els companys socialistes —ha declarat a TREBALL Jordi Borja— tenen ara l'ocasió de modificar —conjuntament amb tots els qui volem fer la llei com més democràtica millor— els elements negatius del projecte. La qüestió més delicada és sens dubte la de l'elecció del batlle. També és la que pot modificar-se més fàcilment a les Corts, ja que AP, pels seus interessos propis, tampoc no hi és a favor. Encara hi som a temps. Si és cert, com diuen els socialistes ara, que si presten suport a

aquest estrany sistema de designació del batlle no és per afavorir el bipartidisme sinó per impedir que, com a resultat d'aliances "contra natura", surtin escollits batlles minoritaris, busquem-hi una solució." A la Comissió d'interior de les Corts el representant comunista Jordi Solé-Tura, va proposar una esmena que anava en aquest sentit, ja que, com han repetit els portaveus de la minoria comunista, "nosaltres volem precisament batlles que responguin a una majoria real de govern municipal." O, com assenyala Borja: "Proposem des de fa temps un pacte, per governar els ajuntaments democràtics de Catalunya, a Socialistes i a Convergència. I mantindrem aquesta proposta fins després de les eleccions municipals. Sobre aquesta base donarem suport com a batlle al candidat de la llista d'esquerra o democràtica que hagi obtingut més vots." És un compromís públic que no permet arguments maquiavèlics com a vegades es fan, amb excessiva frivolitat. Els socialistes serien els principals beneficiaris de l'elecció del batlle pels regidors. No és aquesta la raó més vàlida. La democràcia municipal també.

16 de març Debat sobre TVE

"Televisió i Democràcia" és el títol d'un debat organitzat per les comissions de Cultura i de Mitjans de Comunicació del PSUC que tindrà lloc dijous 16, de 7 del vespre a les 12 de la nit als Lluïsos de Gràcia, a Barcelona. L'acte constarà de dues parts. A la primera, dedicada al tema "televisió i democràcia", hi participaran Jiri Pelikan, director de la TV de Txecoslovàquia durant la primavera de Praga, Marcel Blüwal, un dels millors especialistes francesos en el tema, José Antonio González Casanova, constitucionalista i catedràtic, i Pilar Brabo i Javier Solana, diputats, membres del Consell Rector de TVE en representació del PCE i del PSOE, respectivament. A la segona part, relativa al tema "televisió i autonomia", intervindran Pietro Valenza, membre del Comitè Central del Partit Comunista Italià, Martín de Blas, director de programes de TVE a Miramar, Ramon Solanes, director de "Mundo Diario", Francesc de Carreras, professor de la Universitat, i Sergi Shaaff i Joan A. Benach, realitzador i director de programa, respectivament, també de TV a Miramar de Barcelona.

Organitzat pel CEUMT com a presentació pública de l'estudi realitzat sobre les eleccions del 15 de juny i la incidència a Catalunya del projecte de llei municipal, es celebrarà dimarts, 14 de març, a les 19,30, a la sala d'actes del Col·legi d'Enginyers de Barcelona (Via Laietana, 39), un debat sobre l'esmentada llei. Hi participaran Jordi Solé-Tura (PSUC), Raimon Obiols (Socialistes de Catalunya), Macià Alavedra (minoria catalana) i Vicenç Capdevila (UCD), és a dir, els diputats catalans membres de la comissió de les Corts que va dictaminar el projecte de llei.

Els actes culminaran el 15 d'abril

Universitat: Congrés per a l'autonomia

Amb una sèrie de conferències i taules rodones —al llarg de tot el mes de març— sobre la història de la Universitat catalana, ha començat el seguit d'actes que servirà per cloure les tasques del III Congrés Universitari Català, iniciades a finals de l'any passat.

El III CUC es proposa promoure una reflexió crítica sobre les funcions i la situació de l'ensenyament universitari, amb la finalitat fonamental d'arribar a una anàlisi global que permeti elaborar una alternativa política universitària que correspongui a les possibilitats d'un marc polític democràtic, la qual cosa representa una necessitat urgentíssima del moment present.

Des de la seva convocatòria, la iniciativa del III CUC, presa conjuntament per les tres Universitats, Col·legis Universitaris, Delegacions i Escoles,

va ésser adreçada a tot el poble català —i no només als universitaris— a fi que reflexionés sobre la realitat actual dels estudis superiors i prengués decisions sobre el futur immediat de les institucions universitàries en el marc d'una Catalunya lliure i autònoma.

Els treballs del III CUC s'han articulats en dotze ponències que han analitzat la temàtica històrica; les funcions de la Universitat (docència, recerca, funció social); les estructures universitàries (govern, administració, control,

finançament, etc.); la problemàtica del professorat, dels estudiants i del personal no docent, i el paper de la Universitat en el procés de canvi social.

Aquestes discussions s'insereixen en el context de la lluita per la consecució d'una societat catalana, democràtica, autònoma i científica al servei de la societat catalana, que és l'objectiu que es marca el Congrés.

L'eix fonamental d'aquesta lluita és la conquesta de l'autonomia universitària; és a dir, la conquesta d'unes llibertats universitàries fonamentals que constitueixen uns drets que la Universitat ha d'exercir responsablement: la llibertat de definició de plans d'estudi i d'investigació, la llibertat d'elecció de mètodes pedagògics i de mecanismes d'avaluació i atorgament de graus acadèmics, la llibertat de selecció i promoció del seu propi personal, la llibertat d'elaborar les seves pròpies normes de funcionament. Una autonomia que en cap cas no ha de considerar-se com un intent dels universitaris d'aïllar-se de la resta del sistema educatiu, ni del conjunt de la societat catalana i de tot l'Estat espanyol.

Aquesta autonomia és inseparable d'un funcionament

i d'un govern democràtic a les Universitats, i ha d'inserir-se en el context d'una renovació general de la vida universitària.

La definició exacta del contingut de l'autonomia, els detalls precisos de la democratització interna de la Universitat, les formes més adequades de vinculació de les Universitats a la societat catalana, són qüestions que s'han anat discutint al llarg del III CUC. Aquesta nova concepció de la Universitat s'oposa a la vella concepció tradicional d'una Universitat centralista, burocratitzada i jerarquitzada, concepció que el franquisme ha potenciat precisament en els seus aspectes més regressius; Universitat que és incapaç d'acomplir satisfactòriament les tasques mínimes de docència i d'investigació que el conjunt de la societat catalana li demana avui.

Per això té tanta importància el III CUC, ja que representa l'inici de la marxa vers la Universitat que Catalunya necessita.

La culminació dels actes que s'esmenten més amunt tindrà lloc del 10 al 15 d'abril amb les sessions públiques i conclusives de les ponències i les sessions generals del Congrés. Han assegurat ja la seva assistència Alain Tourant (líder del maig francès) representants italians de l'experiència de les 150 hores, Lord Gardiner de la Open University, el rector de la Universitat de l'Havana, José Luis L. Aranguren, Carlos Paris...

JOAQUIM G.

Universitaris en Congrés

El fracàs del govern

Un dels motius que tenia el govern de la UCD per retardar les eleccions sindicals era la gran quantitat de convenis que calia negociar. Es tractava de deixar els treballadors sense eines —en aquest cas els comitès de fàbrica i les centrals sindicals de classe— de cara a la negociació i la mobilització que s'apropava. Es tractava de prolongar el buit que anaven omplint les centrals sindicals de classe després de la seva legalització. I així, a la manca d'un patrimoni sindical, d'un codi dels treballadors, d'una autèntica llibertat sindical, s'hi afegia el fet d'ajornar les eleccions tant com podien; i quan això ja no fou possible intentaren desnaturalitzar-les amb la no obligatorietat, el silenci i la complicada normativa.

El fracàs del govern en aquest intent ha estat doble. D'una banda, les eleccions són aquí, amb un grau de participació infinitament superior al que pretenia la UCD, amb una victòria aclaparant del sindicalisme de classe i particularment de CCOO. D'altra banda, estem entrant en un període d'intensa negociació col·lectiva malgrat que tot el procés sindical no estigui encara tancat i en un moment de grans necessitats dels treballadors.

La nostra responsabilitat davant de la situació política i econòmica que viu el país ens fa demanar un sindicalisme fort i unit en la negociació i la mobilització, un sindicalisme capaç de batallar pel compliment, en tots els seus aspectes, del Pacte de la Moncloa. Si això no és així cal atribuir-ho a la irresponsabilitat del govern, un govern que ha posat i posa entrebancs a aquest sindicalisme i que és el primer a incomplir els acords signats a la Moncloa.

Nosaltres continuarem lluitant perquè aquest sindicalisme de classe i unitari s'imposi, perquè les eleccions sindicals s'estenguin a totes les fàbriques i a tots els llocs de treball. També perquè el Pacte de la Moncloa es compleixi. Qualsevol altra cosa és irresponsabilitat.

J. S. E.

CC OO: 61,5%, UGT:19,3%

Sindicals: Comissions augmenta la diferència

La contesa electoral dins les empreses continua, dia rere dia, essent la preocupació dels treballadors, i de les centrals sindicals per estendre-la arreu. Els resultats que setmanalment van apareixent a la llum no donen, però, gaires variacions sorprenents. La victòria de les CC.OO. a Catalunya, i a la resta de l'Estat, és pràcticament irreversible. Segons dades del dia 3 de març, amb uns comicis que van començar-se amb més o menys oficialitat fa més d'un mes, les Comissions

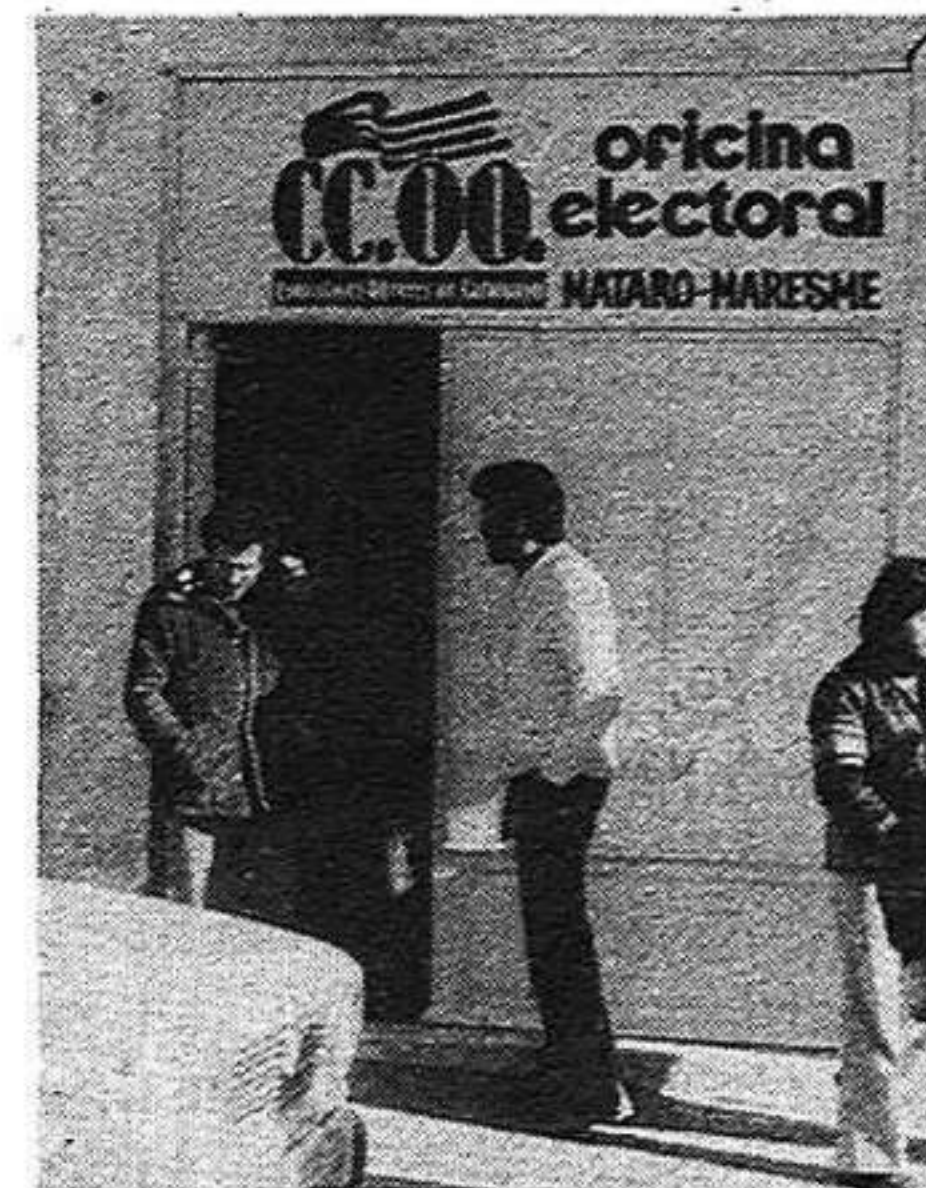
Amb un lleuger estudi dels resultats electorals per rams, es pot veure que les dues darreres setmanes la celebració dels comicis no ha tingut la mateixa dinàmica i empena de les setmanes anteriors. Encara hi ha moltes empreses on no s'han celebrat les eleccions. I a molts rams, les xifres

amb prou feines es mouen. Tenim un exemple d'això en els rams d'activitats diverses, administració pública, comerç, combustible, ensenyament, etc. Al contrari, sí que han fet un important avenç els comicis a hotelaria, neteja, fusta i, de manera especial, al metall, químiques, cons-

Obreres han aconseguit 9.429 delegats d'un total de 15.324, fet que les col·loca en una posició cada cop més allunyada de la central que ve a continuació, UGT, que compta amb 2.957 delegats. El nombre de delegats que consta a la columna dels "no afiliats" és xifra en 1.566. A Catalunya, doncs, el món sindical dona el 61,5 per cent de representativitat a CC.OO. i el 19,3 a UGT; i ambdues centrals es perfilen com a majoritàries respecte a les altres.

trucció, tèxtil i transport.

En aquests propdits rams, que s'han de considerar també com els sectors amb més nombre de treballadors, les

xifres, en l'actualitat, són les següents: Al metall, d'un total de 4.526 delegats, 2.914 corresponen a CC.OO. (64 per cent) i 827 són d'UGT (18,3 per cent). A químiques, la distància entre ambdues centrals també és notable, ja que de 2.232 delegats, 1.258 corresponen a les Comissions Obreres i solament 444 són d'UGT. A la construcció, Comissions Obreres és el sindicat que es desenganxa molt més de tots els altres; actualment, el 73,8 per cent dels delegats elegits són d'aquella central. Les xifres diuen: s'han elegit 1.454 delegats, 1.073 són de CC.OO. i 184 són d'UGT; els altres sindicats no arriben encara al centenar de delegats. Al ram del tèxtil, del qual s'han celebrat els comicis a més de 500 empreses, s'han elegit 2.953 delegats. D'ells, 2.761 defensen el sindicalisme de CC.OO. i 599, estan per la UGT.

El nombre d'empreses on s'han celebrat les eleccions és de 3.654 i el de treballadors que hi han participat de 311.011. La "tercera força" sindical que, segons les nostres dades, s'està perfilant és USO, que en l'actualitat compta amb 697 delegats.

Un comentari més acurat sobre les xifres que avui presentem —i que molts diaris ja no consideren "notícies"— ens portaria a afirmar, de més a més de la victòria irreversible de Comissions Obreres, el fet que aquesta central triplica, a Catalunya, els resultats

de la que ve tot seguit, UGT. Endemés, deixant un moment de banda les xifres dels "no afiliats", les CC.OO. doblen els resultats de totes les altres centrals sindicals juntes. Amb aquestes consideracions no pot més que refermar-se la victòria irreversible d'aquesta central sindical.

Una nota respecte a la categoria de delegats "no afiliats" ens portaria a mantenir que una cosa és una actitud —la del treballador que encara no s'ha decidit per una central— i una altra un sindicat groc propiciat per les patronals. A propòsit d'aquestes xifres, no es descarta el moment "desllorigador", passats els comicis, quan es comparin les xifres que cada central té per empresa: aquestes xifres poden b'riar bastant i desaparèixer tota la problemàtica respecte als "no afiliats".

Mentrestant, cal no aturar la preocupació sobre aquestes eleccions, que ara sembla que prenen una actitud apagada: han desaparegut l'emoció dels primers moments i la "salsa" que hi posaven els mitjans de comunicació. Tanmateix, la lluita electoral continua i és inel·ludible que la "democràcia ha d'entrar a cada empresa".

T. ALBERT

I JORNADA DE COOPERATIVISME DEL PSUC

Tindrà lloc diumenge dia 12 de març, al local del Comitè Central, carrer Ciutat, núm. 7, de Barcelona. Començarà a les 9.30 h. del matí, i acabarà a les 7 de la tarda.

Hi queden convocats tots els militants del partit que treballen en aquest sector, en qualsevol de les seves variants (venda, consum, producció, agrícola, ensenyament, etc.), o que hi estiguin interessats. L'objectiu de la reunió és, primordialment, començar a elaborar la política del PSUC i orientar el treball en aquest sector.

Els interessats a assistir-hi, telefonau a les tardes, al telèfon 3231154, company Ci-fuentes.

Cal una resposta obrera i democràtica

El govern expropia el patrimoni sindical

Sense comptar per res amb la part més interessada per poder opinar i decidir sobre el destí que cal donar als béns i immobles de l'antiga CNS, el govern de la UCD, passant per alt la posició manifestada pels treballadors i les centrals de classe, ha decidit passar, per mitjà d'un decret llei, tot aquest patrimoni al control de l'Estat.

És una resolució que obvia als principals protagonistes. Però encara hi ha més. El govern no ha donat cap explicació, ni als treballadors ni al país, pel que fa al volum global de l'operació. És una manera de procedir antidemocràtica que perjudica els interessos dels treballadors. El govern pretén, així, matar el problema del patrimoni sindical, del dret dels treballadors i les seves centrals a disposar d'uns béns propis, acumulats mitjançant la imposició obligatòria de l'afiliació i del pagament de la quota durant l'etapa de la dictadura franquista. Hom intenta que els treballadors es conformin només amb el fet que els cedeixin locals per celebrar reunions en casos de necessitat.

Patrimoni sindical: expropiat pel govern

És un sarcasme això que escoltem, de vegades, als representants del govern, quan parlen del seu desig que hi hagi la unitat sindical. Precisament és el govern qui s'ha entestat en el fraccionament sindical. La vaguetat del decret d'eleccions sindicals, el silenci en donar els resultats oficials, la seva intenció quan impulsa un sindicat groc amb els vestigis del vell verticalisme són una prova clara dels obstacles que interposa. Pretén dificultar el camí de l'entesa i la unitat per tots els mitjans. I la usurpació dels mitjans econòmics propietat dels treballadors és un element més de la cadena de fets. Vet aquí l'actitud recent del govern de rebutjar el codi de drets dels treballadors, la negació a admetre el conjunt de drets sindicals reconeguts per l'OIT, entre ells l'exercici del dret de vaga, perquè la democràcia pugui penetrar a les fàbriques i centres de treball.

En el mateix decret llei d'apropiació, per l'Estat, dels béns i immobles de l'organització vertical, el govern estableix que els funcionaris de l'AISS podran optar per la jubilació avançada. Aquesta és una norma que s'aplica també a la majoria d'empreses en crisi que fan suspensió de pagaments o regulació de feina. Mentrestant, el ministre de la Seguretat Social ha afirmat que no és possible la jubilació als seixanta anys, a Espanya. La cosa idònia, en l'aguda situació de crisi que el país viu, la cosa idònia i positiva fóra que la jubilació s'establís als seixanta anys. Aquesta mesura contribuiria a millorar la situació de manca de feina que regna entre la joventut. És paradoxal que contemplem la presència de treballadors amb seixanta-cinc anys, al peu del torn o de l'obra, quan centenars de milers de treballadors joves depenen de l'assegurament de desocupació.

Avui, quan estan engegades i en estat avançat les eleccions sindicals, amb evidents resultats favorables a Comissions Obreres i a les centrals sindicals de classe, cal lluitar perquè el govern hagi de revisar la seva postura i impedir la manobra de voler disposar dels mitjans apropiats per consumir el seu propòsit de crear un sindicat groc.

L'apropiació indeguda, per part del govern de la UCD, del patrimoni sindical ha de trobar la resposta dels treballadors, de les centrals sindicals de classe, de tots els demòcrates.

CIPRIANO GARCIA

Vidiella: de la UGT a CCOO

"Amb en Viadiu, els trentistes i altres fèiem tot el possible per endegar la CNT sota el punt de vista de començar a actuar com a polítics. I, com a mínim, impedir que la CNT fes campanyes antipolítiques. Eren els anarquistes, els qui feien declaracions antipolítiques i antiparlamentàries. Jo no vaig anar amb els trentistes però simpatitzava amb ells. No hi vaig anar perquè no m'ha agradat mai de fer una escissió. Però va arribar un moment que ens havíem de definir i va ésser l'any 32 quan jo vaig entrar a la UGT." Així descriu Rafael Vidiella una pàgina de la seva vida política, al llibre de Montserrat Roig, tot recordant la seva "aventura revolucionària". Ara, TREBALL ha volgut recuperar, per als seus lectors, algunes de les vivències del vell sindicalista, membre del Comitè Central del PSUC, que va ser president de la UGT, elegit al Congrés de l'any 1937.

ELEGIT PRESIDENT MENTRE ERA A MOSCOU

"Va anar molt bé" —diu Vidiella en recordar el Congrés—. "Aleshores jo presidia la delegació catalana que va anar a la commemoració del XX aniversari de la Revolució Socialista d'Octubre. I encara que no vaig estar al Congrés, on se m'elegiria president de la UGT a Catalunya, per les referències que tinc podria dir que fou un congrés enorme. La UGT havia arribat a ser la central majoritària. Tenia més de 600.000 afiliats a Catalunya. Des del començament de la guerra els companys anarquistes i nosaltres vam fer tot el possible per actuar tan units com era possible. Vam fer conjuntament una campanya perquè els treballadors de Catalunya es decidissin per la UGT o per la CNT, a fi i efecte d'acabar amb totes aquelles partícules i fraccions sindicals que hi havia. Això va donar un resultat magnífic, perquè fins i tot la majoria de "trentistes", és a dir, els antics cenetistes que estaven en desacord amb la política de la FAI dins la CNT, van acordar ingressar a la UGT. Les organitzacions de Sabadell, Mataró, Terrassa, Manresa i d'altres localitats van anar a parar a la UGT. També van entrar

en aquesta central que era, com he dit, la més important, tots els companys del CADCI, que era una organització democràtica i socialitzant, almenys els seus quadres dirigents, ja que gairebé tots ells pertanyien a un dels partits que s'havia unificat en el PSUC, el Partit Català Proletari.

Rafael Vidiella reviu el passat amb prodigiosa memòria. "Jo no sabia que se m'anava a elegir president de la UGT. No sabia res. Me'n vaig anar a Moscou amb altres companys, entre els quals s'hi trobava el president de la UGT a Espanya, González Peña. També van venir amb nosaltres artistes i intel·lectuals com Víctorio Macho, José Bergamín i Tomás Navarro. A la 'Pravda' de Moscou vaig lle-

partits marxistes, l'any 36, en el Partit Socialista Unificat. Ell fou qui proposà el nom del nou partit que naixia hores després d'esclatar la guerra. Durant aquesta, la UGT va estar dirigida pel PSUC i tots els millors homes d'aquest partit van ser elegits per a les responsabilitats més importants.

"L'any 38 vam celebrar a Mataró, on s'havia fundat la UGT, un gran acte. Hi van parlar el president de la UGT a nivell d'Estat i jo. Allí vam commemorar el 50 aniversari de la seva fundació per Pablo Iglesias i García Quejido. En-

Vidiella passant de l'anècdota a la reflexió— han estat fundades sempre pels homes i dones més distingits des del punt de vista polític. Així, tenim la secció espanyola de la Primera Internacional, que va ser fundada per socialistes i anarquistes. Els seus principals dirigents polítics, Pablo Iglesias i Anselmo Lorenzo, serien els impulsors de les organitzacions sindicals. La primera que es va formar a Espanya fou la Unió General de Treballadors, a Mataró, i la seva base era no la de fer una organització política sinó una organització sindical de defensa de tots els treballadors.

"Sempre em vaig considerar president de la UGT"

"Els partits no s'han de confondre amb els sindicats"
"Les forces sindicals han de procurar anar plegades"

gir el meu nomenament. Jo era a Rostoff, i allí mateix els companys del sindicat soviètic em van mantenir per celebrar-ho. Josep Moix va ser nomenat vice-president."

Vidiella fou president de la secció catalana del PSOE abans de la unificació dels

guany farà 90 anys de la fundació d'aquesta central."

"ELS PARTITS NO S'HAN DE CONFONDRE AMB LES ORGANITZACIONS SINDICALS"

Un gran relleu va adquirir la UGT quan la guerra, perquè no es limità únicament i exclusivament a defensar els interessos dels treballadors, com havia fet també abans de la guerra, "sinó que, al mateix temps, va procurar apropar la UGT als fronts de guerra, on hi havia molts ugetistes amb les armes a la mà dins de l'exèrcit de la República que defensaven aleshores la independència d'Espanya envaïda per alemanys i italians. Nosaltres fèiem les reunions —ens reuníem almenys una vegada el mes— a les poblacions més a prop del front de Catalunya perquè així hi poguessin assistir els treballadors, els pagesos i els mateixos soldats que en aquells moments no estaven combatent."

"Les organitzacions sindicals del món —prosegueix Rafael

Després, l'any 10, es va fundar la CNT amb aquest mateix principi. Aquesta, la van fundar els anarquistes, tot dient: fundem la CNT —que qualificaren d'apolítica— perquè la UGT és una organització política —i ho deien perquè era dirigida pels socialistes— i per això no hi van tots els treballadors; no fundem, però, la CNT contra la UGT sinó per poder arregar i unir tots els treballadors que no tenen cap ideologia." El qui fou tipògraf i corrector de "La Solidaridad Obrera" coneix també a fons totes les vicissituds de la CNT històrica. "Ultimament, però, va resultar —i això ho porta la dinàmica de la lluita— que els més lluitadors i els qui a la fi van dirigir la CNT foren els anarquistes, i per això s'ha confós la CNT amb els anarquistes, igual com la UGT amb els socialistes i les CCOO amb els comunistes. I això, en realitat, no és així. Naturalment que la immensa majoria dels qui inicien la formació d'una organització sindical són sempre d'un partit polític determinat, perquè són els qui tenen unes idees més clares de la lluita de classes, però els partits no s'han de confondre

Vidiella: "El 1937 la UGT tenia més de 600.000 afiliats a Catalunya"

amb les organitzacions sindicals."

DE LA UGT A LES COMISSIONS OBRERES

El sindicalisme de postguerra, a l'emigració, el naixement de les CCOO, són temes que també Vidiella va viure molt de prop. "La UGT va continuar després de la guerra molts anys, sobretot a l'emigració. No la vàrem dissoldre mai. Únicament la vàrem suspendre perquè hi va haver un moment durant el franquisme que vam considerar que una organització sindical, que per si és una gran organització de masses, durant la clandestinitat i la il·legalitat era molt difícil de mantenir a Espanya.

Vàrem mantenir, però, durant molt de temps, a París, una

lluitador acaben, no sense exposar les seves opinions sobre el sindicalisme actual en el nostre país: "Els problemes d'avui no són els problemes de fa gairebé un segle o més.

Els problemes avui són uns altres. Penso que s'ha avançat enormement en el sentit de la unitat. Hi ha més clariïtat en tot. La prova és que les organitzacions sindicals, les majoritàries, estan fent allò que poden per anar unides en la mateixa lluita per les reivindicacions dels treballadors. Nosaltres podem aprendre dels francesos i italians en el sentit que sempre hi ha alguna necessitat de mobilitzar les forces sindicals procurant anar aplegades. Perquè per molt forta que es consideri una organització, mai no tindrà la totalitat dels treballadors, que només es podria

"Unir tots els treballadors"

obtenir amb la unitat organica. Ara es fa tot el possible, a Itàlia i a França —i ens donen la lliçó—, per procurar, des de la direcció fins a la base, anar junts en defensa de les reivindicacions que sempre són comunes a tots els treballadors.

No juguen a fer-se la competència, sinó que es posen d'acord per fer una vaga, una lluita, tots junts. Perquè la victòria ha de ser de tots."

TONI ALBERT

"A la Pravda de Moscou vaig llegir la meua elecció com a president de la UGT de Catalunya"

LA UNITAT, EN DEFENSA DELS TREBALLADORS

Les reflexions d'aquest vell

A través de les Cambres Agràries

I al camp ¿no s'han de fer eleccions sindicals? La resposta, no cal dir-ho, ha de ser afirmativa, rotundament afirmativa. La gent que treballa la terra necessita també una representació sindical elegida democràticament i reconeguda. I l'exigeix. Però ¿com estan les coses? La veritat és que estan bastant embolicades. Els camperols estan descontents amb les fórmules que el govern pretén tirar endavant i el govern s'entesta a no escoltar les propostes pageses.

El 2 de juny de 1977 surt un decret que transforma la COSA en unes anomenades Cambres Agràries. La pagesia el rep molt malament perquè veu que intenta perpetuar el sindicalisme vertical. Amb motiu de les eleccions del 15 de juny es paralitza l'aplicació d'aquest decret, que roman en aquest estat de suspensió fins que, als pactes de la Moncloa, s'acorda redactar un decret addicional que perfeccioni el primer.

La Unió de Pagesos proposa que les COSA locals es converteixin en un organisme de serveis agraris, exclusivament de caràcter tècnic, i que es facin eleccions al camp a escala local i comarcal, però al marge de les Cambres Agràries. Aquesta proposta era ben vista pel ministre d'Agricultura; però no pas per Abril Martorell, que no l'accepta i vol que la representativitat sindical agrària passi per les Cambres.

¿On és la diferència? Anem-ho a veure. La proposta de la Unió de Pagesos, és a dir, eleccions sindicals al marge de les Cambres Agràries, preveu que votin tots els pagesos que treballen la terra i que en viuen, tant si són propietaris, com arrendataris, parcers, i també els seus fills si són camperols, i els jornaleros. La proposta governamental d'eleccions a través de les Cambres consisteix que votin tots els titulars d'explotació, segons el cadastre. És a dir, tant els propietaris que treballen la terra com els absentistes. I vol dir que voten els jubilats que ja no treballen, i que no ho poden fer ni els fills dels propietaris o parcers que siguin pagesos, ni els parcers o arrendataris que no estiguin inscrits al cens (els de les explotacions petites, que són moltes) ni, és clar, els jornaleros.

La negociació és molt dura. Tant que la Coordinadora de la qual forma part la Unió de Pagesos se'n retira. Mentrestant, surt el decret addicional previst al Pacte de la Moncloa. Surt el febrer d'enguany i recull la proposta de l'Abril

El camp, un clam

Martorell. La Unió de Pagesos no hi està d'acord i reivindica l'anul·lació del decret.

I així estan les coses. Tanmateix, és clar que no poden continuar així. Qua cal trobar una sortida. El decret governamental no agrada a la gent del camp, i tenen raó. Tenen raó de ser contraris a les Cambres Agràries que el govern s'ha tret de la màniga per veure si pot fer que el verticalisme continuï vigent al camp. Però davant d'una situació de carreró sense sortida creiem que l'esforç dels pagesos s'ha d'orientar a fer fracassar les intencions que amaga el de-

cret i anar a les eleccions a les Cambres per guanyar-les, per fer-hi entrar els representants autèntics de la pagesia i, des d'allà, treballar per superar la secular marginació del camp del procés polític a Espanya.

És clar que aquesta no és la solució que correspon. Però pitjor fóra deixar el camp lliure —en aquest cas les Cambres Agràries— a un nou verticalisme, renunciar a tenir una representació democràtica a les Cambres. Cal tenir en compte que res no impedeix de continuar la lluita; que, quan els traspessos de serveis de l'Estat a la Generalitat ho permetin, s'exigeixi la catalanització de les Cambres i, després, que es converteixin en els organismes tècnics de serveis agraris, tal com proposa la Unió de Pagesos. I, des dels sindicats, des dels partits polítics, des de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat, empè-

Al camp, no?

nyer perquè es facin unes autèntiques eleccions sindicals al camp, fora de les Cambres, tan aviat com les circumstàncies ho permetin. I ho permetran més aviat o més tard segons la correlació de forces, és a dir, segons el pes més o menys gran de les forces democràtiques en l'arena política.

És clar que qui té la paraula és la gent del camp.

ENRIC VIVES

En el Dia Internacional Homenatge a dones d'ex-presos

Coincidint amb la Jornada Internacional de la Dona, l'Associació d'Ex-presos Polítics ha volgut, amb aquest homenatge, "revalorar el paper de les dones en la lluita per la llibertat i la democràcia; aquest paper no ha estat mai de comparsa sinó que, tant a la presó com al carrer, la seva contribució sempre ha estat decisiva perquè poguem fer actes com el d'avui. Sense elles no hagués estat possible la solidaritat al carrer, les campanyes per l'amnistia, perquè elles han estat durant molts anys el testimoni vivent de la repressió franquista", com va dir el president de l'Associació Joan Colominas.

Antònia Garcia, ex-presca, ens va parlar de com havia estat la vida d'aquestes dones que eren marcades de "roges": "no volem passar factura, però cal que se sàpiga què ha passat perquè mai més no torni a passar. En aquesta sala, acabo d'abraçar les dones dels afusellats, dels assassi-

nats, dels presos. Vam començar a organitzar-nos a les tàpiques del cementiri, on anàvem descobrint n'fmxols per comprovar si algun dels morts era un familiar. Per als presos, les visites de la família eren la relació amb la vida, amb l'exterior. Nosaltres, fora, buscàvem treball als hotels, com a dones de fer feines —només ens havien ensenyat això—, mentre d'altres feien cua a l'Auxili Social; passàvem regularment per comissaria, on ens feien beure oli de ric i ens rapaven al zero. Érem dones marcades. Dones que s'han passat la vida a les portes de les presons, no pels seus presoners, sinó per tots. I perdoneu-me que no pugui continuar perquè estic molt emocionada."

La sala era plena de gom a gom i, mentre es llegien les adhesions dels partits, es repartia la poesia d'un pres dedicada "A la dona de l'ex-empresonat polític, heroïna anònima de la nostra lluita per la llibertat".

Hi havia lluitadores conegudes com Encarnació Juárez, la "Peque", Isabel Vicente, Maria Salvo, Soledad Díaz... Però n'hi havia moltes més, la majoria lluitadores anònimes que, amb una fidelitat constant al marit pres —"mentre ell va ser dins, a casa no va entrar ni un sol home", ens diu Encarna Roch—, treballaven d'allò que fos per mantenir els seus fills. Molts d'aquests fills van morir per manca de mitjans, com la nena de Justa Ribó, que va morir de diftèria sense conèixer el seu pare, que era a la presó. Amb homenatges com aquest, la tasca d'aquestes dones comença de ser reconeguda.

TXIKI LAORDEN

La retenció del permís de conduir

Un atemptat al dret de manifestació dels pagesos

Amb una aparença inofensiva i allunyada dels seus veritables propòsits, el real decret de 13 de gener de 1978 pretén, en realitat, frenar les manifestacions dels camperols, les llargues cues de tractors estacionats que la pagesia ha adoptat d'un temps ençà com a forma peculiar de protesta pública.

El decret, que ja està en vigor, estableix que l'autoritat governativa podrà retenir el permís de conduir quan s'esdevinguin estacionaments massius de vehicles amb fins aliens a la normalitat de la circulació. L'aspecte del real decret és asèptic, cívic. Sembla que vol resoldre els greus problemes de la circulació. Tanmateix, dessota de les seves referències a "l'estacionament massiu" i als "fins aliens a la normalitat de la circulació" s'amaga una prevenció contra la utilització massiva de tractors, o vehicles en general, en les previsible accions dels camperols per manifestar les seves justes reivindicacions. Per això el grup parlamentari comunista ha formulat una proposició no de llei perquè es derogui aquest real decret.

És un principi bàsic del dret que abans de castigar una conducta se la descriu amb precisió, perquè tots els ciutadans sàpiguin que, si la realitzen, poden ser castigats. El real decret que comentem no precisa les conductes que castiga. Allò que l'autoritat governativa entengui per massiu estacionament o per normalitat del tràfic pot ser molt diferent de com ho entengui el sofert usuari de la via pública, o els qui la facin servir per exterioritzar cívicament, des dels seus instruments de treball, els seus problemes i les seves reivindicacions.

El real decret no pot precisar les conductes que castiga perquè qualsevol precisió en descobriria els veritables propòsits i desemmascararia la seva aparença asèptica. D'aques-

ta manera, diu la proposta comunista, "es dota l'autoritat governativa d'un poder sancionador de límits imprecisos i, per tant, incontrolables".

La privació de drets, tant si és cas del dret a la llibertat com del dret a conduir un vehicle, només es pot establir per una llei, elaborada democràticament, i només un jutge, independent del poder executiu, pot imposar qualsevol limitació de dret. El real decret, tanmateix, ha produït una facultat de càstig, com és la de la retenció "cautelar" del permís de conduir, sense la prèvia elaboració legislativa democràtica, i ha atorgat l'exercici d'aquesta facultat als propis òrgans governamentals.

D'altra banda, tal com es diu en l'exposició de motius del text de la proposició del grup parlamentari comunista, la sanció del real decret, de més a més de ser antidemocràtica, és il·legal, perquè permet privar del dret de conduir vehicles per un temps no controlable i superior al que estava establert com a màxim de sanció governativa a les mateixes lleis franquistes.

Tenim al davant, per tant, un eixamplament antidemocràtic de les facultats governatives. És una inseguretat, un perill, per a tots els qui viuen del volant. Tenim al davant un instrument limitador del dret de manifestació. Disfressat, perquè els temps canvien, però eficaç. Per això el grup parlamentari comunista n'ha proposat la derogació.

JOAN FORCADA

Un decret contra els pagesos (Fotos de Jordi Morera)

Una vaga reaccionària

Els jutjats, paralyzats

Del dia 1 fins al 4 d'abril, una vaga generalitzada del personal auxiliar de l'Administració de Justícia ha paralyzat l'activitat dels jutjats arreu de l'Estat. És aquesta la primera acció, amb caràcter general, que emprenen els treballadors de la Justícia per les seves reivindicacions. La massivitat de la mobilització i el fet que es produeixi en un dels sectors més decisius de l'aparell de l'estat, fan ben palesa la seva importància. Encara més, tenint en compte que amplis sectors del funcionari no se senten treballadors, i en molts casos, a través de la corrupció existent, contribueixen a explotar els qui menys tenen i més necessitats estan d'autèntica justícia.

Uns nivells salarials ridículs, en molts casos per sota del salari mínim inter-professional, l'existència de nombrosos personal interí sense cap garantia d'estabilitat al lloc de treball, una reglamentació desfasada i autoritària dels drets i deures dels treballadors, així com el fet de ser l'únic sector laboral encara no acollit a la Seguretat Social,

feien que existís una situació de malcontentament generalitzada entre els treballadors, cansats ja de les promeses mai no complides del Ministeri. Instrumentalitzant aquesta situació explosiva per adquirir una credibilitat que no té, un sindicat clarament groc arrelat al sector amb el beneplàcit de la Direcció General de Justícia i l'únic que ha estat legalitzat, on hi ha alguns dels funcionaris més corruptes i feixistes, el "Sindicato Libre e Independiente de la Administración de Justicia", llença una convocatòria de vaga general des de Madrid, sense comptar amb les altres centrals sindicals i, això és més greu, sense informar el conjunt de treballadors de les reivindicacions plantejades i de les gestions realitzades amb anterioritat per aconseguir-les.

Aquesta convocatòria, feta pels mitjans més antidemocràtics possibles (desconvocatada per telegrama des de Madrid per la directiva del sindicat groc sense cap mena de consulta a la resta dels treballadors), ha fet que comptés a

Catalunya amb l'oposició dels sectors més combatius i democràtics del funcionari. Amb més raó encara, si tenim en compte que dues de les reivindicacions més importants plantejades en aquests moments a l'Administració de Justícia com són l'estabilitat en el lloc de treball del personal interí i la llibertat de sindicació, que continua negada, totes les altres opcions sindicals eren ignorades intencionadament pel sindicat col·laboracionista.

La insuficiència del que s'ha aconseguit (uns nivells salarials superiors sense cap garantia de quan seran aplicats), juntament amb una més gran presa de consciència entre els treballadors, fan preveure la proximitat de noves accions, alhora que denuncien la maniobra capitalitzadora de l'anomenat "Sindicato Libre", l'existència del qual és un atemptat contra els interessos del personal auxiliar de la Justícia i un perill per a la consolidació d'una justícia democràtica al servei del poble.

S. J.

Pluralitat i singularitat de la filiació

Fills fora de la llei

Malgrat el que digui el "Fuero de los Españoles", no tots els espanyols són iguals davant la llei. La paraula *bord* encara no ha desaparegut del llenguatge corrent i la de fill il·legítim tampoc no ho ha fet de la legislació. Néixer fora del matrimoni és com ser un ciutadà de segona categoria.

Un fill il·legítim queda marcat —jurídicament i, en molts casos, socialment— per tota la vida, a partir del seu naixement. Però davant de l'habitual comentari compassiu: pobres ells no en tenen cap culpa!, podríem preguntar-nos quina culpabilitat hi pot haver en el fet de casar-se o de no fer-ho, i de tenir fills qualsevol que sigui l'estat civil dels pares.

La societat espanyola ha exaltat la natalitat i ha fet de la maternitat una professió; però això només ha valgut en el reducte del matrimoni. En realitat, més important que els drets dels fills ha estat formar famílies com Déu mana.

I aquest no és només un problema de lleis, sinó també, encara que en grau menor, de costums. Pensem per un moment en el tracte que es dona a les mares solteres.

NASCUTS FORA DE LA LLEI

Els fills il·legítims poden ser naturals i no naturals. Es consideren naturals els fills de pares que, en el moment de la concepció, podien casar-se, i no naturals els fills adulterins dels pares casats, els fills incestuosos i els sacrílegs. D'aquesta terminologia, en podríem deduir que la resta són fills artificials.

A la ciutat de Barcelona s'inscriuen anualment uns 1.200 fills il·legítims, dels quals uns 800 són no naturals. És a dir, de pares casats i separats, que en la majoria de casos viuen junts, però que perquè no hi ha divorci no han pogut dissoldre els respectius matrimonis.

El jutge del registre civil de Barcelona senyor Peré ens explica què representa la discriminació legal dels fills no naturals: "No poden ser reconeguts ni pel pare ni per la mare, perquè en el cas que només un sigui casat, l'altre el reconeix com a fill natural amb pare o mare desconegut. Però fins i tot si aquest home o dona casat es queda vidu i arriba a casar-se amb el pare o la mare soltera no pot reconèixer el seu fill, perquè al temps de la concepció no era lliure. Malgrat aquesta impossibilitat de reconèixer, aquí

els posem, si ells ho volen, els cognoms dels pares reals." Així ens podem trobar amb una criatura la qual tot (els cognoms, la gent, els pares) reconeix com a fill dels seus pares, menys la llei. "A tot estirar, el pare o la mare real li pot fer de tutor. A més, els fills extramatrimonials no consten a cap llibre de família ni tenen filiació, no poden gaudir de cap benefici de la Seguretat Social dels pares, no poden rebre el pis de lloguer dels pares, en l'herència tenen els mateixos drets que un estrany, és a dir, l'Estat se'ls n'emporta la meitat, i a Catalunya no se'ls pot deixar res per testament perquè són indignes per succeir."

A Espanya, el pare té la pàtria potestat excepte en casos molt especials. El jutge senyor Peré ens diu: "Moltes mares solteres reclamen al pare el reconeixement del fill. Aquí, a Catalunya, es pot fer la prova de sang per demostrar la paternitat, però sempre és per exclusió, no per afirmació. És a dir, es pot demostrar que algú no és el pare, no que ho sigui. Penso que a la mare soltera no li interessa el reconeixement de la paternitat, si l'ha de perseguir, perquè llavors ella deixa de tenir la pàtria potestat i el pare se li pot endur la criatura quan vulgui. Així i tot, per jurisprudència, es considera que si la mare soltera ha reconegut primer el fill, té ella la potestat."

Demostrar la maternitat és realment fàcil i, segons una dita castellana, "los hijos de mis hijas nietos son, los hijos

Fins ara les dones han tingut tots els deures envers els fills i no han tingut cap dret

de mis nueras, ellas lo sabrán". Però si al registre civil la plaça de pare és lliure, qualsevol home pot ocupar-la i tenir els drets corresponents.

L'arbitrarietat de les lleis vigents arriba fins a l'extrem que si un violador és condemnat i neix una criatura a partir de la seva agressió, està obligat a reconèixer el fruit de la seva violació i, òbviament, en té la pàtria potestat. En els drets de la dona ultratjada i mare no hi ha pensat ningú; el legislador buscava la forma més masclista de salvar l'honor del fill, perquè hom sap que les dones, d'això, no en tenen.

COMPARTIR EL PODER SOBRE ELS FILLS

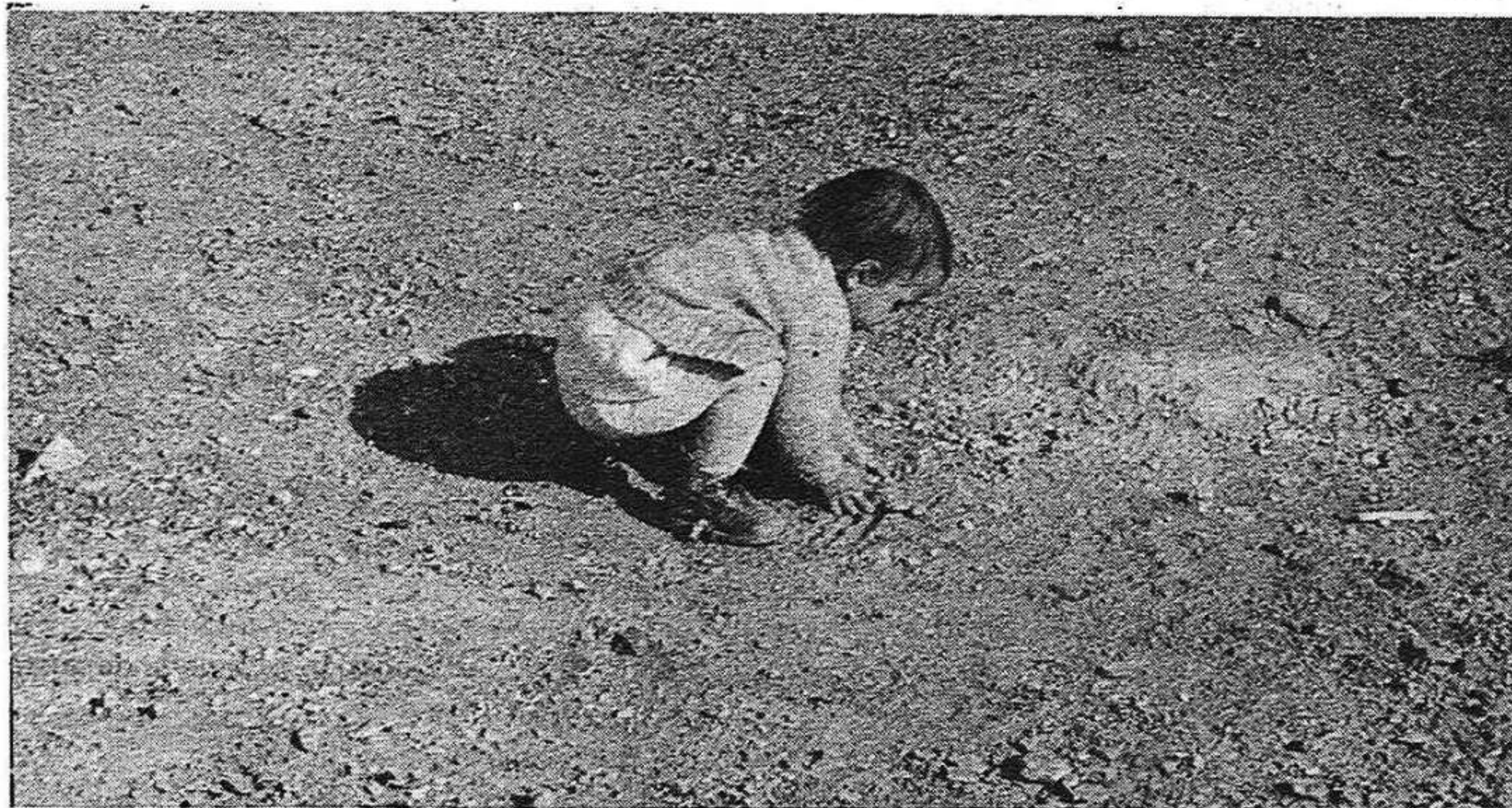
Fa temps que el moviment feminista reclama la pàtria potestat compartida entre el pare i la mare. La minoria catalana al Parlament acaba de presentar un projecte de llei en aquest sentit. Fins ara, les dones han tingut tots els deures envers els fills i no han tingut cap dret. L'aprovació

d'aquesta llei pot ser realment positiva, però la mateixa figura de la pàtria potestat —autoritat i quasi propietat sobre els fills— es comença a posar en discussió pel que representa de poder absolut d'una o unes persones sobre altres, per la limitació de la llibertat dels fills que comporta i perquè manté, per la força de la llei, una forma de família individualista i jeràrquica.

Per tal de limitar possibles abusos d'autoritat els comunists han presentat una esmena a aquest projecte de llei per suprimir el dret dels pares a "corregir i castigar moderadament els fills".

Com estava previst al Pacte de la Moncloa, la comissió de Codificació està elaborant un avant-projecte per modificar la filiació. Caldria que aquest canvi comportés la igualtat de tota mena de fills davant la llei, equiparés el fill al pare i la mare i establís clarament la vinculació del fill amb la mare, que és l'aspecte més palès en la procreació.

ELENA POSA

¿Fill legítim o il·legítim? ¿Natural o no natural? ¿Fill adulteri? ¿Fill incestuós? ¿Fill sacríleg? Una complicada terminologia per designar la desigualtat dels fills davant la llei (Fotos d'arxiu)

El grup parlamentari comunista (PCE-PSUC), ha presentat una esmena al projecte de Constitució a favor dels programes de planificació familiar a càrrec de la Seguretat Social. "Entre els mètodes de l'esmentada planificació —es diu a l'esmena—, es podrà incloure la interrupció de l'embaràs en les condicions fixades per la llei."

Els comunistes, que ja durant la campanya electoral ens vàrem definir a favor d'una llei d'avortament, conseqüents amb les nostres reivindicacions a favor de la dona, hem fet aquesta esmena perquè s'inclougué aquest nou apartat a la Constitució.

És cert que les constitucions que avui són en vigor, no recullen aquest dret. Però també és cert que aquestes constitucions, fetes a principis de segle o abans, tampoc no reconeixen els drets dels treballadors, ni dels joves, ni dels minusvàlids, subnormals, etcètera. Aquestes reivindicacions s'han anat incorporant a mesura que la lluita i organització d'aquests sectors es feia més forta i en la mesura que el proletariat les assumia com a classe i obligava els legisladors a incloure-les als seus programes. En el cas de la dona es podrà dir que no s'han organitzat amplis moviments capaços de sensibilitzar envers aquests problemes; però aquest és un argument reaccionari que poden utilitzar les dretes que no volen veure arrabassats els seus privilegis, però mai l'esquerra i encara menys els comunistes no poden utilitzar aquests arguments, ja que la seva raó d'existir també és la de representar l'avantguarda més organitzada de la societat i impulsar transformacions revolucionàries.

Tampoc no poden donar arguments contra l'avortament avui, per inoportú, perquè no responguin a la situació política del país o dient que la majoria de les dones hi són en contra. Hem de remarcar, en primer lloc, que no hi ha cap dona que vulgui l'avortament o que vulgui avortar. És una operació quirúrgica —de menys durada que un part, és cert—, però que a cap dona no li agrada patir. Però l'avortament és una realitat avui al nostre país. Segons xifres estimatives del fiscal del Tribunal Suprem, del 1964, al nostre país tots els anys hi ha 300.000 avortaments clandestins. Fets, en la majoria dels casos, per personal no especialitzat, sense condicions higièniques ni sanitàries i amb afany de lucre, amb la qual cosa la vida de la dona corre un greu risc i moltes moren perquè arriben massa tard als hospitals.

Comunistes i avortament

per MARIA DOLORS CALVET

És cert que, des del moment que els anticonceptius siguin legalitzats i a càrrec de la Seguretat Social, disminuirà notablement el nombre d'avortaments; però sempre quedaran casos extrems en els quals l'avortament no admet atenuants i menys de caire moral.

En primer lloc, en un cas d'embaràs per violació. La llei actual no permet l'avortament tampoc en aquests casos, ni encara que la violada sigui menor d'edat. La llei obliga el violador, si és solter, a casar-se amb la violada, per reparar el deshonor. Si és casat se l'obliga a reconèixer el nen, amb la qual cosa la mare, endemés de violada i embarassada, perd tota la potestat sobre el fill que engendra ja que el pare-violador, com que l'ha reconegut, pot reclamar-lo en qualsevol moment.

Un segon cas que fa difícil no acceptar l'avortament és aquell en el qual la continuació de l'embaràs posa en perill la vida de la mare. L'estiu passat, els diaris de Barcelona denunciaven el cas, esdevingut a la Residència Francisco Franco de la Seguretat Social, d'una mare diabètica embarassada que va morir, igual que el fetus, en negar-se els metges, amb la llei a la mà, a practicar un avortament per possibilitar així la medicació de la diabètica. És difícil justificar el no avortament en aquests casos en què, mèdicament, la vida de la mare, com la del fetus, està sentenciada si no es practica.

I un tercer cas que cal tenir en compte és quan es tracta de fetus malformats o extrauterins que fan quasi impossible finalitzar l'embaràs i són innombrables els riscos per a la vida de la mare.

L'avortament en el nostre país està terriblement penat. Només té un atenuant: el de l'honor. Fins i tot després d'haver nascut el fill, si l'avi o àvia del nou nat el maten, sense el consentiment de la mare, per amagar el deshonor de la família, suposant que la filla-mare és soltera, la pena per aquest infanticidi és menor que la de l'avortament encara que es practiqui per tal de salvar la vida de la mare.

És per això que els arguments morals són difícils de justificar en aquest cas. Es prohibeix l'avortament, però quasi no es castiga l'infanticidi. Allò que la llei protegeix no és la vida, sinó l'honor. I no és casualitat que els qui s'aixequen contra l'avortament i defensen, diuen, el dret a la vida, són els mateixos que estan en contra de l'abolició de la pena de mort.

Si el Congrés aprova aquesta esmena a favor de l'anticoncepció i de la interrupció de l'embaràs, només ens restarà elaborar una llei que concordi amb les necessitats del moment. Aleshores serà el moment d'aprofundir en aquest ampli debat sobre la llei d'avortament que necessitem. L'opció serà entre una llei de la Seguretat Social que permeti l'avortament en determinats casos o una llei semblant a la que la Generalitat de Catalunya va aprovar el 1936 (que va firmar l'actual president Josep Tarradellas) que permetia avortar a tota dona que ho sol·licités.

Al meu entendre, hauria de ser una llei molt àmplia, perquè és difícil obligar una dona a continuar un embaràs si no el desitja. Però abans s'hauran d'escollir moltes veus, i possiblement fer campanyes de sensibilització i manifestacions per arribar a aquest punt del debat. Mentrestant, però, és urgent acabar amb els avortaments clandestins, amb les violacions de noies, mares a la força, i salvar la vida de dones; que mai no l'hagin de posar en joc.

El grup parlamentari comunista, a risc de ser titllat "d'extremista" per la dreta o "d'irresponsable" per cert sectors de l'esquerra parlamentària, va defensar aquesta esmena a favor de la planificació familiar i la interrupció de l'embaràs, per contribuir a la sensibilització i al debat i per fer-se portaveu d'un dret que hauria de constar entre els drets humans de la dona.

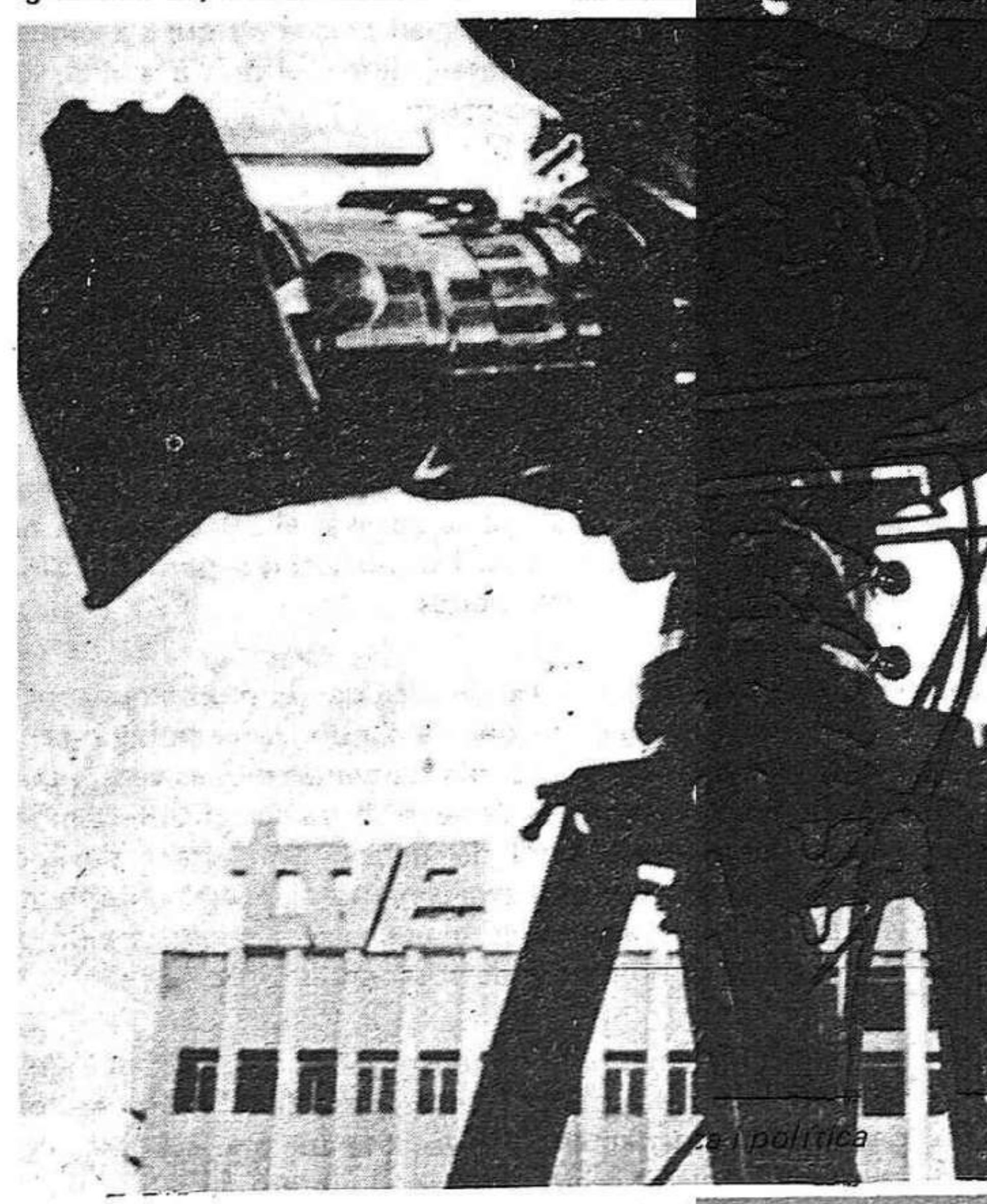
Esplugues, una de les catorze dependències de RTVE a Catalunya.

Si un ciutadà d'un altre estat, o fins i tot d'un altre país, pogués contemplar amb detall el que és el darrerament està sofrint la televisió pública catalana, quedaria meravellat de l'alegre esforç amb què els seus propietaris jeràrquics televisius estan intentant que la seva mitjà tan important de comunicació pública i social afecti tota la televisió, però, en allò que pugui afectar Catalunya, l'intent de retrocés pren la forma d'una política pròpia, ja que pretén evitar, fins allà on pugui, l'establiment d'una televisió democràtica i autònoma que reflecteixi la voluntat política del país i dels treballadors i manca de mitjans,

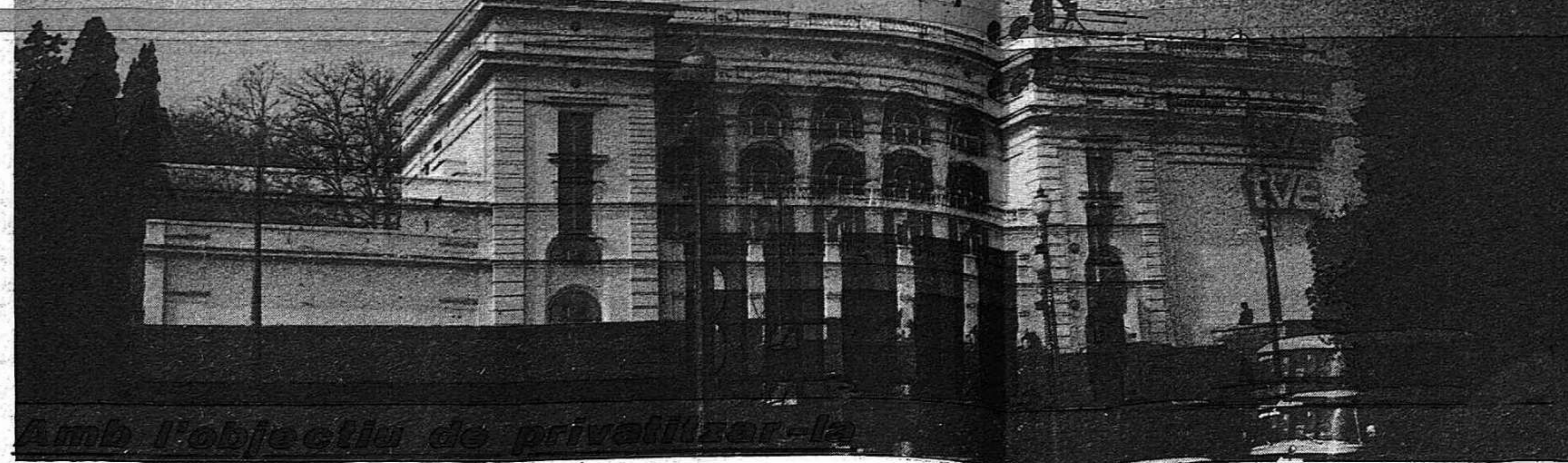
CAÇA DE BRUIXES A MIRAMAR

Mantenint als llocs claus de televisió a Catalunya homes amb un transparent historial franquista i repressiu, RTVE ha intentat darrerament excloure els pocs homes liberals que hi ha a l'equip directiu de Catalunya, tals com el cap de programes, Joan Manuel Martín de Blas, per iniciar, tot seguit, una caça de bruixes com en els millors temps del franquisme. Caça de bruixes que s'hagués concretat amb l'acomodament més o menys elegant dels directores de programes més clarament assenyats com a homes i dones d'esquerra.

El que és cert és que a la televisió que es fa a Barcelona, gràcies a la professionalitat de

La dependència de Madrid és econòmica i política.

Amb l'objectiu de privatitzar-la.

Volem ensorrar la televisió pública

La mala gestió de televisió a Catalunya el conforma la solució de la dependència de Madrid. Els treballadors de la televisió pública catalana, després de la seva victòria en les eleccions del 1977, van aconseguir que la televisió pública catalana quedés sota el control dels catalans. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid. Els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Servei públic

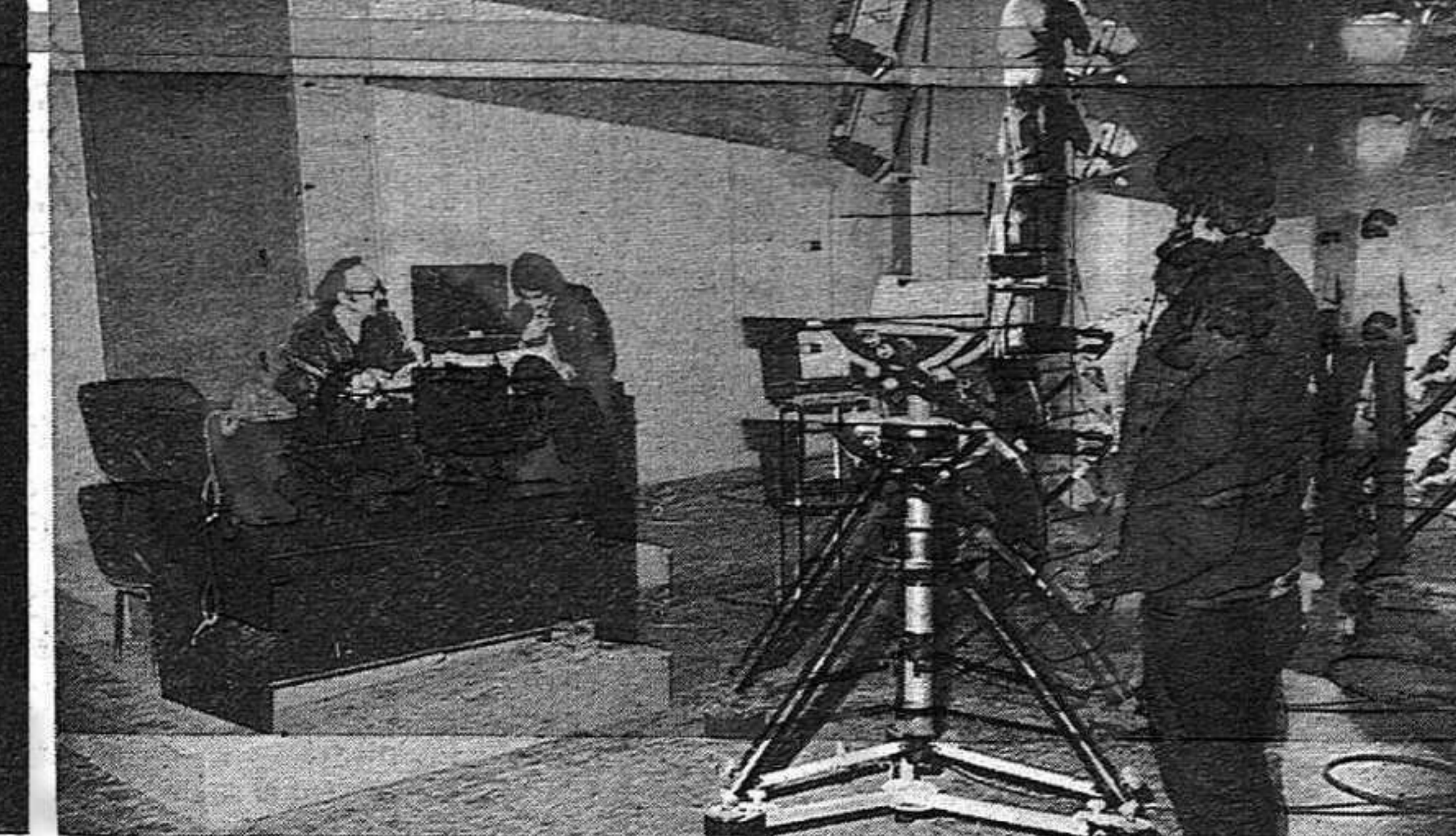
Els serveis socials que han donat vida i ésser a aquest conglomera de franquistes penedit, franquistes disfressats, franquistes sense disfressar, dretans civilitzats i centristes que no poden perdre el control de la televisió, que ha fet del seu partit el triomfador de les eleccions juny (dirigents d'UCD han reconegut explícitament que UCD no va guanyar les eleccions pel seu programa, però la seva coherència o per les seves ofertes a l'electorat perquè controlava la televisió). Malgrat que, passat el temps, el que es va acordar a la Moncloa, UCD no ha pogut exercir el control democràtic de TVE, pot passar que, un dia, quan la llum, aquest partit es vegi obligat a cedir una part del seu poder en profit de forces situades més a la seva esquerra, això s'esdevingui, UCD no hauria perdut únicament el seu domini sobre l'executiu, sinó també el control de l'arma que li va permetre accedir al poder i mantenir-se hi.

El control tant per al partit governamental com per als sectors que representen, que aquesta possibilitat no arriba mai a plantejar-se. Com aconseguir-ho? Molt fàcilment, controlant la televisió. Aquesta decisió suposa treballar en dos fronts: convèncer l'opinió pública dels suposats beneficis de les cadenes privades de televisió i, d'altra banda, aconseguir que la televisió estatal es un veritable caos, un caos que corrompi, un indret que aplegi un ramat d'incompetències.

La TVE també hi ha professionals conscients que, no obstant això, no poden fer res. No són, com alguns dels seus col·legues polítics han dit, infiltrats. Són professionals que treballen en aquest mitjà de comunicació amb la seva preparació. Són professionals que intenten fer una bona televisió, en molts casos, ho aconseguen, i, malgrat les traves, les censures encobertes o evidents, intenten fer-la d'acord amb els seus postulats democràtics i amb el desig, àmpliament majoritari, de la ciutadania catalana que sigui respectada la llibertat d'expressió, sempre a ser la mateixa cosa, el dret a la informació, al desenvolupament cultural.

La ciutadania catalana que ja està engegada pretén que personatges importants de la ciutadania catalana facin la feina que la pròpia UCD no gosa fer a la clara perquè la jutge de la llibertat li torni en contra. Aquests personatges complen la seva trajectòria franquista i deixaran una cadena a la ciutadania catalana, però una cadena que, comparada amb les privades, que pensen crear, serà l'equivalent de "El Alcázar" franquista. Mentrestant, els qui defensen els interessos d'una ciutadania catalana regida per la "democràcia limitada", com diu la llei franquista, de miter Carter, tindràn a la seva disposició els canals que vulguin, amb una programació de televisió que importació d'informatius manifestats. Quan els canals de la ciutadania catalana de la televisió pública caldrà convertir el monstre, i això presentarà dificultats gairebé insuperables.

Si es resol els problemes de TVE, i de la televisió a l'Estat espanyol, no pot consistir més que a mantenir la televisió pública, subjecte al control parlamentari, la qual cosa significa el control democràtic, sense que cap de les minories parlamentàries pugui fer valer la seva prepotència de minoria majoritària.

TVE a Miramar: cap de bruixes, irregularitats administratives i consignes de Madrid.

El material tècnic utilitzat a Barcelona, en gran part, ve de Madrid. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

Un altre capítol important de la història de la televisió pública catalana és el dels treballadors. Els treballadors de la televisió pública catalana han estat sempre una força important en la defensa de la independència de la televisió pública catalana. Però, després de la seva victòria, els treballadors de la televisió pública catalana van descobrir que la seva victòria no els havia donat la independència que esperaven. Al contrari, la seva victòria els havia donat una nova dependència: la dependència de Madrid.

TVE a Miramar: cap de bruixes, irregularitats administratives i consignes de Madrid.

**ELECCIONS PER A LA PRESIDENCIA DEL
F. C. BARCELONA
CANDIDATURA:**

FERRAN ARIÑO
LLOCS DE RECOLLIDA DE SIGNATURES:

BARCELONA

OFICINA ELECTORAL
CAMISERIA PARAROLS
MONEDERS ESQUIROL
TEIXITS ESCODA
BAR GENIUS
MOBLES NOVELL
FARMACIA AUDET
PASTISSERIA MAURI
LLIBRERIA CINC D'OHOS
LLIBRERIA ONA
DECORACIONS ELIMA
LLIBRERIA PUBLICA
CRICURSA
BAR GRANJA NIN
A VILAR
AUTOMOVILES DOLS
MUEBLES GUILLEUMAS
CONFECCIONS BERNAUS
CONFECCIONS SOLER
JOGUINES BATLLE
COMALA INTERNACIONAL
ESTANC 347
TALLER AUTOMOBILS
-Rubio i Carceller-
FARMACIA ALMERICH
LOCAL SOCIAL No 2
BAR LOS NAVARROS
SASTRERIA FERRANDO
MOBLES NOVELL
BAR RESTAURANT PARADA
LLIBRERIA SIGNE
ESTANC SR COMERMA
MARISQUERIA ALERT
LLIBRERIA GRAU MORA

**A COMARQUES
BADALONA**

MOBLES GARCIA MAZO
LLIBRERIA CATALONIA

GRANOLLERS

GESTA
IMPRENTA ROCA
RESTAURANT FARIN

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

CENTRE CATOLIC
PERFUMERIA ANNA
BAR CHARLESTON
ELECTRODOMESTICS CAMPRECIOS
PASTISSERIA SOLE
NAP-BUF
DROGUERIA MONCUNILL
DROGUERIA MALADETA
TINTORERIA MUNTANE

MATARO

SABATERIA CASTELLSAGUER

MANRESA

LLIBRERIA SIMBOL

MOLINS DE REI

EL TENDEROL DELS ESPORTS
PINTURES I MARCS SALA

RIPOLLET

AUTO ESCOLA

SABADELL

LLIBRERIA BOSCH
LLIBRERIA CANIGO
HOGAR DEL LIBRO
BAR LIRIC
TEXTIL BURRULL

SANT ADRIA DE BESOS

BOUTIQUE PEPIS (Sr Mercader)

SANT FELIU DE LLOBREGAT

SOCIETAT GERMANDAT
UNIO CORAL
CASINO SANFELIUENSE

SANT JOAN DESPI

BAR NIU D'OR

TERRASSA

VIATGES BAIXES
ESPORTS I NAUTICA
SOCIETAT CORAL ELS AMICS
VILAFRANCA DEL PENEDES

BAR AIROLO

VILANOVA I LA GELTRU

A E TALAYA

Passeig de Gràcia, 89, 6è
Hospital, 10
Ferran, 10
Baixa de Sant Pere, 56
Blasco de Garay, 3
Marqués Duero, 87 bis i 89
Wad-Ras, 234
Rbla de Catalunya, 102
Diagonal, 462
Avda José Antonio, 656
Urgell, 37
Consell de Cent, 275
Diputació, 172
Cerdeña, 198
Casp, 160, bis
Caballero, 34
San Roque, 28
Manso, 48
Calàbria, 89
Major de Sarrià, 77
Muntaner, 322
Av Repúbl Argentina, 271

Passeig Maragall, 33
Joan Güell, 91
Felipe de Paz, 27
Benavent, 41
Carreras Candi, 34-36
Sant Andreu, 14
Urgell, 153
Mallorca, 301
Girona, 183
Diagonal, 383
Escorial, 41

Gral Mola, 10-12
Mar, 110

Pl Caídos, 22
Pl Perpinyà, 20
Girona

Rbla J Oliveras, 34
Pareto, 5
Gral Franco, 172
Pl Ajuntament, 5
Pl Ajuntament, 25
Príncipe de Vergara, 5
Progrés, 40
Maladeta, 26
26 de Gener, 111

Barcelona, 7-9

Passeig de Pere III, 7

Alfons II d'Aragó, 62
Alfons II d'Aragó, 17

Calvari, 85

Alfons XIII, 6
Passeig Dos de Maig, 11
P Primo de Rivera, 34
Margenat, 18
Sant Llorenç, 65

Avda Caudillo, 15

Passeig Bertrand, 13
Joan Batllori, 7-9

Pl Espanya, s-n
Avda Jacquart, 91-97
Pantano, 57

Rbla Ntra Senyora, s-n

Comerc, 4

Cartes al director

EL PAPER DE
TREBALL

Senyor director:

Des que TREBALL ha sortit als quioscos i, sobretot, després del IV Congrés, s'ha desvetllat en el si del partit una interessant polèmica al voltant de TREBALL.

Sembla com si la legalitat del nostre periòdic li hagués fet perdre tot el seu encant de la clandestinitat, en què li perdonàvem totes les seves faltes. El contingut de TREBALL està en qüestió, els seus objectius també.

Fins ara ho teníem molt clar. TREBALL havia de servir per portar la nostra veu allà on nosaltres no podíem fer-ho, per denunciar la repressió i els fets del franquisme que no sortien a la premsa legal i per fer arribar als mateixos comunistes, tantes vegades amb dificultats d'organització regular, les orientacions de la direcció del partit.

La situació política actual és realment diferent, la mort del franquisme ha produït l'acceleració dels canvis reals en la societat catalana i en la de la resta dels països de l'Estat espanyol, i, malgrat no haver aconseguit "grans coses" (potser n'esperàvem més), almenys la llibertat d'expressió ha fet un gran avenç.

TREBALL ja no és l'òrgan de premsa d'un partit clandestí, sinó la veu d'un partit que lluita a les Corts pels interessos de la classe obrera i que, gràcies a l'encert de la seva política i a la seva lluita, va ser votat per més de mig milió de persones. D'un partit de govern però també d'un partit de lluita. Lògicament, TREBALL ha canviat des de la il·legalitat i ha de canviar encara molt més.

TREBALL no necessita ja solament denunciar, sinó que ha de valorar, donar orientacions, explicar els nostres punts de vista al voltant de tots els problemes que afecten la societat catalana i, en particular, la classe obrera i les capes populars. TREBALL no és un periòdic comercial d'esquerres que veu la societat d'una determinada manera —per això ja existeixen uns determinats diaris i revistes privats— ni és un òrgan intern de comunicació per als militants i simpatitzants. TREBALL és l'òrgan central del PSUC, un partit que té el suport obrer i popular de Catalunya, i ha de portar la nostra línia política, confrontada amb la vida quotidiana, a tots aquells que avui li presten suport o que ho faran demà. TREBALL ha d'aconseguir interessar les masses en els problemes col·lectius, ha d'orientar-les en la lluita pel socialisme, pel comunisme.

EVA S.

APRECIACIONS SOBRE LA
DENOMINACIÓ DEL PARTIT

Senyor director:

Crec que Lenin fou el continuador teòric i pràctic del marxisme, i per això fou a partir d'ell que ens denominem marxistes i leninistes, justament per diferenciar-nos dels qui s'allunyaven de la trajectòria marcada per Marx i Engels: Un exemple evident, entre altres molts, és la socialdemocràcia. (...)

De Lenin vam aprendre a defensar la unitat del partit com les nines dels nostres ulls. Quina mena de partit ens restarà si el buidem d'aquest contingut leninista?

Si partim del principi que algunes tesis de Lenin foren justes en una època, però que no pas totes ho són avui, coincidim també que unes altres de Marx tampoc no ho són a la nostra època. Exemples: la conquesta del poder polític pel proletariat, la constitució del proletariat en classe dominant, etc., etc. Per tant, ¿per què abandonar l'un i no l'altre?

Lenin va enriquir el marxisme teòricament i pràcticament, i això darrer no ho han pogut fer altres grans dirigents del moviment obrer. Això fa també que el marxisme i el leninisme vagin íntimament lligats.

Si Marx ens va llegar el socialisme científic, Lenin ens va aportar, entre altres moltes coses, l'eina de treball fonamental i imprescindible per a la transformació de la societat: el partit marxista i leninista, endemés de marcar-nos el camí per a la consecució d'un nou estat.

També aprenem de Lenin que el marxisme no és un dogma, sinó una guia per a l'acció, i seguim els seus consells que l'essència fonamental és l'estudi concret de la situació concreta i al moment donat; és a dir, que allò que avui és veritat, demà pot no ser-ho.

No estic d'acord amb la idea que es dona a "Mundo Obrero" núm. 7, a la Tribuna del IX Congrés, quan es diu: "És més còmode anomenar-se marxista, però com que avui hi ha molta gent que s'anomena marxista i no és revolucionària, convé que ens anomenem com proposa la tesi 15." (...)

Considero que és una contradicció, i d'envergadura, amb la definició proposada a la tesi 15 pel PCE al seu IX Congrés.

Si no existís aquesta contradicció, segons se'ns diu, no comprendria per què el PCE no accepta la definició que el PSUC ja ha donat, al seu IV Congrés. (...)

A. GARCIA

HOMES NEGATIVUS

Senyor director:

Un cas ressonant d'estafa, esdevingut fa poc, amb uns ecos que encara no s'han deixat de sentir i que possiblement no ho faran durant molt de temps, ha estat per a mi com un fornejament que ha accelerat el ja atapeït funcionament del meu cervell.

Malgrat que he analitzat innumerable vegades, amb la consegüent perplexitat, l'estructura mental i econòmica dels homes de la nostra actual societat, és a dir, d'un determinat sector, no puc fer altra cosa que sorprendre'm i, alhora, sentir certa satisfacció, no per això menys trista, en constatar que fets com el que m'ocupa no fan més que demostrar que són certes les conclusions a què he arribat després d'analitzar els efectes de l'actitud i de la manera de procedir de certs homes.

La primera conclusió és que hi ha éssers (em repugna anomenar-los persones) que tenen una jerarquia de valors en la qual, en primer lloc i d'una manera molt preponderant, està situat el concepte "diner".

Això és la causa d'una sèrie encadenada d'actituds davant la vida, d'accions i conceptes que els menen irremissiblement a un estat psicològic en el qual es veuen condemnats a creure només en els diners, i dic només perquè, realment, no creuen en res més.

¿Com arriben aquests éssers a tenir aquesta estructura mental? Generalment partint d'una posició excessivament benestant, adquirida ràpidament i per mitjans il·lícits o poc ètics, o bé perquè posseeixen una fortuna còmodament rebuda per herència.

Això els permet, en una societat plena de motivacions materialistes, gaudir sense esforç de tot allò que volen. Així s'inicia un camí que mena inevitablement cap al desencís i el fàstic. En aquest moment, quan ja ho han assaborit tot i tot ha anat deixant de tenir interès, la possessió del diner els produeix una satisfacció morbosa, ajudada per l'afermament del seu ego, afirmament necessari per fer callar un pregon complex d'inferioritat. Necessiten tenir més que ningú per sentir-se superiors als altres.

Per ells, el diner cobra una dimensió còsmica, transcendent, fins i tot divina, i així justifiquen qualsevol mitjà per aconseguir-lo.

Els efectes són evidents: corrupció, negocis inconfessables, explotació inhumana, muntatge de conflictes armats, mort, assassinats i un seguit de fets aberrants.

CARLES AGUILAR

La necessitat del debat

La gran complexitat de la situació nacional i internacional que ens ha tocat viure obliga, més que mai, a fer un esforç constant de reflexió, crítica i autocrítica, sobre la nostra experiència històrica, sobre la nostra pràctica.

El Programa i els Estatuts del PSUC, aprovats al IV Congrés, es configuren en el curs d'un gran i democràtic debat en els nostres rengles, i fins i tot fora, entre concepcions ideològiques, polítiques i organitzatives diferents i, de vegades, contraposades. Aquesta lluita d'idees, si es fa en ambient fraternal, de companyonia, encara que a vegades tingui certa duresa, és al capdavant enriquidora per al nostre partit. Però substituir la discussió per l'anàlisi no ens ajuda en absolut.

La publicació dels projectes de propostes polítiques i d'estatuts que el Comitè Central del PCE presenta per discutir-los en la perspectiva del seu IX Congrés posa altre cop sobre la taula la continuïtat del debat sobre les mateixes qüestions bàsiques, ja que, com justament assenyala Joaquim Sempere en l'article "A propòsit del leninisme" (publicat al número 514 de TREBALL), no hi ha contradicció entre els documents preparatoris del Congrés del PCE i els que es varen aprovar al Con-

grés del PSUC. Aquesta és, també, la meua opinió. La proposta número 15, titulada "El Partit Comunista d'Espanya", diu textualment: "El PCE és un partit marxista revolucionari, que s'inspira en les teories del desenvolupament social elaborades pels fundadors del socialisme científic, Marx i Engels, i en el seu mètode d'anàlisi..."

La fórmula "marxisme revolucionari" va ser precisament emprada per Lenin en la seva lluita contra el marxisme acadèmic de Kautsky, buidat de medul·la revolucionària. A més a més, en la proposta XV s'afirma el nostre caràcter de "hereus dels qui, en les difícils condicions de la Rússia de 1917, encapçalats per Lenin, van saber dirigir la primera revolució socialista del món", i s'hi afegeix tot seguit allò que és ben eloqüent: "d'aquí es deriven les nostres diferències històriques amb la socialdemocràcia".

No hi ha abandonat de les tesis vàlides del leninisme que, juntament amb altres aportacions de la pràctica i del pensament revolucionaris, s'integren en la nostra definició del PSUC i en la que es fa del PCE a la proposta XV.

Opino també que l'afirmació que avui no cal mantenir la idea restrictiva que "el leninisme és el marxisme de la

nostra època" és una contribució important a la superació d'allò que ha estat un dels greus mals del moviment comunista: el dogmatisme burocràtic i simplificador d'Stalin.

El Comitè Central del PCE no s'ha tret de la màniga les propostes polítiques i el projecte d'Estatuts, ni se les han inventat i aprovat en unes poques hores. Per mi, són sens dubte la teorització lògica de la pràctica política que venim fent d'anys ençà i que s'ha popularitzat com "eurocomunisme". Si reflexionem una mica veurem amb claredat la seva estreta correspondència amb la nostra opció del "socialisme en llibertat" i de "la revolució de la majoria", amb la nostra política de "reconciliació nacional" i de "pacte per la llibertat", "d'aliança de les forces del treball i de la cultura", amb la nostra proposta de "govern de concentració", amb el nostre plantejament de "democràcia política i social" —etapa de transició entre el capitalisme i el socialisme— de marxa cap al socialisme i el comunisme. I que, en conseqüència, es correspon també amb les nostres opcions organitzatives sobre el partit de masses, amb la creació de les agrupacions en lloc de les cèl·lules, etcètera.

Penso que, a vegades, apareixen actituds que es podrien qualificar de conservadores, l'entestament de les quals a mirar enrere dificulta assumir la realitat concreta del present.

Quan Lenin defensava i feia triomfar la tesi del socialisme en un sol país i, de més a més, en un país endarrerit com era

la Rússia tsarista, contravenint totalment les previsions de Marx i Engels, ¿es podria dir que Lenin abandonava el marxisme?

En realitat, negant la validesa de les previsions de Marx i Engels —que s'havien elaborat en condicions diferents de les creades en la primera guerra mundial— Lenin se situava en el terreny del marxisme revolucionari, fugia de tot dogma, de tot respecte conservador a fórmules buides de contingut i desplegava una gran capacitat crítica i creadora.

Jo crec que el PCE i el PSUC se situen en aquest terreny del marxisme revolucionari en traçar —en una nova situació— l'estratègia i la tàctica que poden fer triomfar el socialisme i el comunisme en la nostra societat d'avui, sense por a deixar enrere definicions i conceptes vàlids ahir, però que no són ja corresponents amb la realitat històrica present.

I opino, endemés, que el Comitè Central del PCE obra com correspon a una direcció revolucionària, avançant idees i propostes polítiques i organitzatives per a la preparació del IX Congrés i la discussió dels delegats, que seran, al capdavant, els qui les rebutjaran, modificaran o aprovaran.

Amb aquest fi la discussió dels documents presentats pel Comitè Central del PCE que es fa al nostre PSUC culminarà en la Conferència prevista per als dies 31 de març, 1 i 2 d'abril. Les conclusions seran l'aportació dels comunistes catalans al IX Congrés del PCE.

MIQUEL NÚÑEZ

Secretaria d'organització

Créixer a les grans empreses

La Secretaria d'Organització del Comitè Executiu del PSUC va convocar per diumenge, dia 5, una reunió de responsables polítics i d'organització dels comitès més importants de tot Catalunya. Es tractava de debatre i canviar experiències sobre l'organització del Partit.

Amb més d'un centenar de participants i amb la presència d'Antoni Gutiérrez Díaz, l'acte s'inicià amb una introducció del responsable d'organització del Comitè Executiu, Josep Serradell, el qual abordà, fonamentalment, el tema del creixement del Partit i de l'organització del PSUC a les grans empreses: "Som ja —amb més de 40 mil militants— un partit de masses, però insuficient. Ens hem de proposar arribar als 50 mil en un curt període i per a això disposem d'una eina importantíssima: la campanya de reclutament lligada al canvi de carnet". Seguí Serradell amb la importància de les organitzacions del partit a les grans empreses, on tenim unes dificultats objectives i grans déficits que cal superar sobre la base de trobar el nostre espai polític i de considerar l'empresa com una unitat o parcel·la territorial. Acabà referint-se a les formes de treball de les agrupacions comunistes "moltes de les quals encara no han superat les formes de treball de la clandestinitat".

En el debat, ultra les diferents experiències organitzatives a nivell comarcal i local, algunes intervencions plantejaren el problema de la formació i manca de quadres.

En la seva intervenció, Antoni Gutiérrez recalca que cal acabar amb les falses dicotomies entre quantitat i qualitat, entre partit de lluita i partit de govern. "Som un partit de govern —digué— perquè som un partit de lluita". "Nosaltres no fem una política conservadora a la Generalitat i una política revolucionària al camp sindical. Nosaltres situem tot el nostre treball en funció d'un objectiu polític."

En el resum, Josep Serradell es referiria, entre altres coses, a la política de quadres: "en el partit tenim molts i molt bons quadres. El que cal és veure quina concepció tenim del que ha de ser un quadre".

J. S. E.

La definició del PCE

El company Joaquim Sempere escriu al número 514 de TREBALL que ell va votar sí a la tesi 15 del projecte de propostes polítiques i d'estatuts al IX Congrés del PCE, ja que està plenament convençut que l'esperit és el mateix que el del programa i els estatuts del PSUC aprovats al IV Congrés.

No hi entenc d'esperits, però els textos diuen coses diferents i els companys del PSUC, i més encara els membres del Comitè Central, estem obligats a defensar les posicions que el Congrés va adoptar i el fet que se senti la necessitat de justificar el vot favorable és, si més no, un reconeixement que existeixen diferències molt serioses.

Si diguessin la mateixa cosa, però amb una altra formulació, defensar com ho va formular el IV Congrés ja fóra prou perquè el PCE ho recollís i ens estalviàrem tots els dubtes i problemes que aquesta situació ens està produint.

Però el problema és més seriós, ja que allò que es vol és canviar el contingut del partit. I no perquè Lenin faci nosa per elaborar la política que tenim, ja que el que hem elaborat nosaltres i els companys francesos i italians i altres s'ha fet havent-hi aquesta formulació de marxistes-leninistes.

Però cal dir més. Aquests arguments que dona el company Carrillo ens serveixen també per treure Marx del partit i s'hi podrien afegir altres arguments de tipus filosòfic, fins i tot de tipus econòmic, i això és clar per al com-

pany Sempere ja que reconeix que "hem revisat quan calia afirmacions de Lenin (i d'Engels i de Marx)".

Per mi, el problema rau en la pèrdua de confiança en la classe obrera com a classe capaç de crear, potenciar i desenvolupar la coalició de forces necessàries per transformar la societat, o sigui les forces del treball i de la cultura.

Per això no ens serveix el partit que tenim o tenen els comunistes del món i hem de fer un partit nou, sense contingut de classe obrera, un partit que respongui a la coalició de les forces del treball i la cultura, un partit interclassista. I per això també sobra Marx. Si no es planteja en aquest congrés es pot plantejar en un altre.

Crec que aquest és el centre del problema, i em sembla d'allò més greu, perquè amb un partit d'aquesta mena podíem (caldria veure-ho) tenir un partit de govern, però no un partit de combat i això és un risc que no hauríem de córrer encara que tinguéssim la garantia que l'avantguarda de la classe obrera no trenca amb el partit i que poguéssim prendre un gran espai en les forces que hem esmentat, capes mitjanes i forces de la cultura.

Per aquesta raó crec que ha de quedar clar que el partit és de la classe obrera en la tesi 15 i als Estatuts, de manera que no deixem el problema només a la nostra "voluntat de ser revolucionaris", perquè això fóra pur subjectivisme.

PERE NEVERS
SOTO BARRIONUEVO

Gutiérrez Díaz a Mataró

"Els intents de desenganyar el poble de la política estan fracassant"

Els elements i llurs circumstàncies es mostraren importants per fer desmerèixer el míting del PSUC que tingué lloc el dia 4 a la pista, només resguardada de la pluja, del velòdrom de Mataró. Ni la inestabilitat atmosfèrica, ni el vent frescal que baixava del Montnegre i que, d'una rebuffada, llençà el plafó del qual penjava un retrat d'en Lenin contra una part de la presidència, aconseguiren que el miler d'assistents, molts d'ells dempeus, perdessin en cap moment l'interès pel que allí es deia. Ans al contrari, l'atenció augmentava a mesura que el secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez Díaz, en una de les intervencions més inspirades que li hem

sentit, no exempta de moments de fina ironia, s'endinsava en l'anàlisi del moment polític.

A la presentació de l'acte per part de Lluís Fernández, responsable polític de Mataró, seguien les intervencions d'Antoni Cuadras, responsable polític del Maresme i membre del Comitè Central, d'Enric Lleonart i d'Assumció Perejoan.

En l'última de les intervencions, Antoni Gutiérrez es mostrà optimista pel que fa al traspàs de poders a la Generalitat. Fou molt dur amb la UCD, que es nega a complir el

seu compromís de convocar eleccions municipals. "La vostra presència —digué en "Guti"— demostra que els intents de desenganyar el poble de la política estan fracassant."

J.S.E.

(A les fotos d'Enric Quintana: a dalt, la cercavila anunciadora del míting, amb la participació de 500 persones; a sota, una pancarta anunciadora de l'acte.)

Nascut a Barcelona l'any 1921.
Nét del baríton Emili Sagi Barba i de
l'escriptor i orfebre Juli Vallmitjana.
Fill del jugador internacional del
Barcelona Emili Sagi, soci de mèrit.
Estudia química,
comptabilitat i direcció d'empreses.
Com per a tothom, els començaments
després de la guerra van ésser molt
durs i als 27 anys va partir
pràcticament de zero.
El 1948 inicia les seves activitats
publicitàries i funda diverses
empreses en aquest camp.
Es considerat com un peoner de la
moderna publicitat.
Es casat i té un fill.
- Als 10 anys nedador del C.N.
Barcelona.

...campionat escolar de futbol de
Catalunya als 13 anys.
- Finalista en cinc especialitats al
Campionat d'Espanya d'atletisme.
- Campió d'Espanya i Campió de
Catalunya d'Automobilisme als 40 anys.
- Guanyador de la prova de velocitat
del Mont-Agel en el Rallye de
Montecarlo i altres proves
internacionals d'automobilisme.
- Tennis, al C.D. Universitari.
- Vela: Campió de Catalunya,
classe V, l'any passat, junt amb el seu
fill.
- Practicant d'immersió submarina.
(CRIS).
- Insígnia d'argent del C.N. Barcelona.
- Insígnia d'argent del Centre
Excursionista de Catalunya.
- Medalla d'argent del Mèrit Esportiu.

VICTOR SAGI

PRECANDIDAT A LA PRESIDENCIA DEL F.C. BARCELONA

recollida de signatures

Informem a continuació dels llocs de recollida de signatures per a la
presentació a candidat a la presidència del Barça, a partir d'avui.

OFICINA ELECTORAL BARCELONA

Passeig de Gràcia, 55-57 1.ª planta telèfons 215 20 15 / 215 20 34

Diagonal, 614 planta baixa
telèfon 239 43 00

Granvia, 515 pral.
telèfons 254 76 00 / 254 76 09

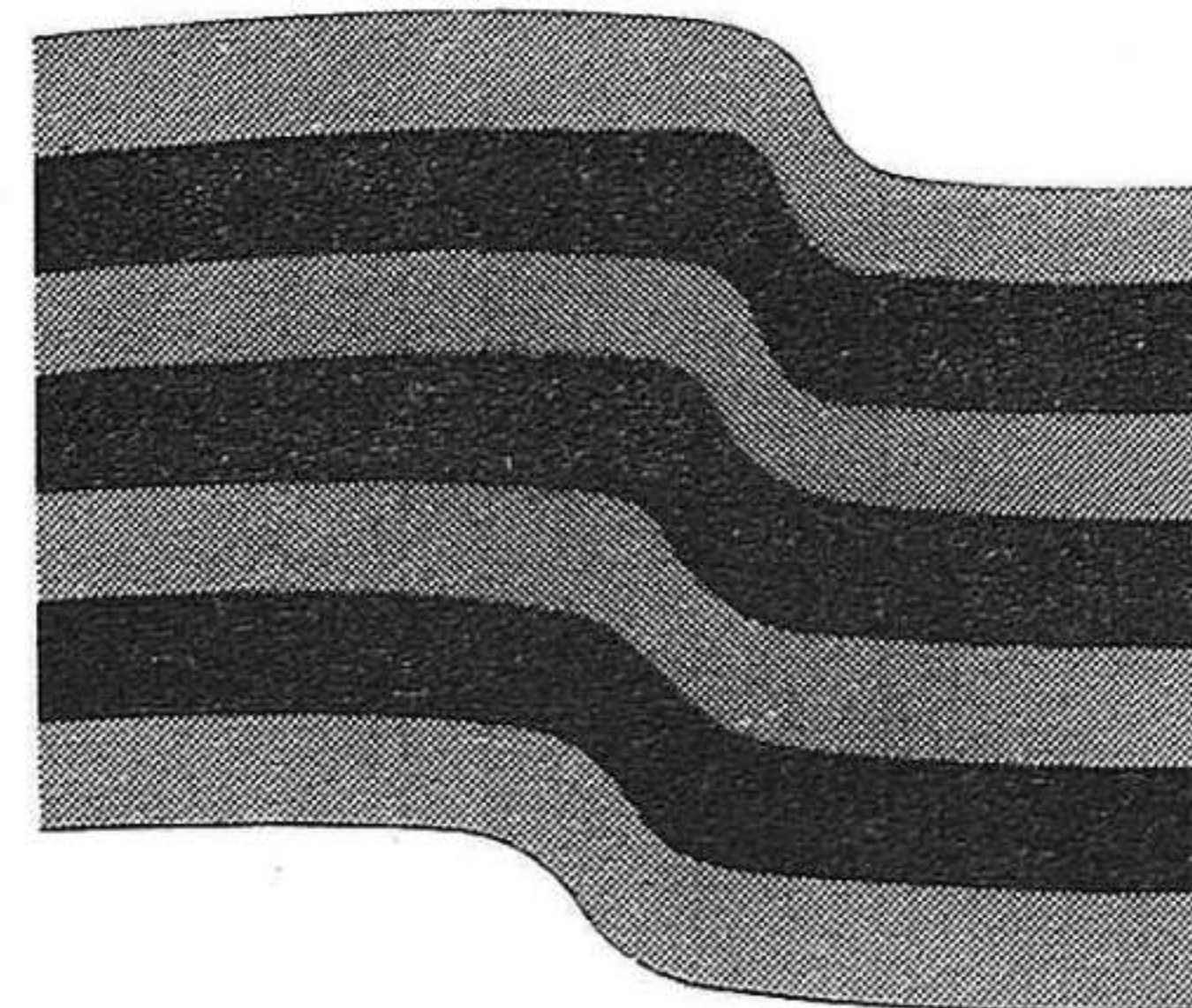
Bar Noé, 2 de Maig, 197
Cavall de cartró, Av. Gaudí, 75
Cavall de cartró, Còrsega-Rbla. de
Catalunya
Cavall de cartró, Gral. Mitre, 158
Cavall de cartró, Infanta Carlota, 124
Comercial Offset, Aribau, 179
Comercial Offset, Muntaner, 33
Jocs i artesanía, S.A.
Avda. Meridiana, 354, 6.ª B
La Nina, Varsòvia, 102
Multicopy, S.A., Mallorca, 272
Otac, Sepúlveda, 45-47

ARREU DE CATALUNYA

Badalona: Baloo,
Rafael de Casanovas, 85 Artigues
Cardedeu: Paperots,
Plaça Joan Alsina, 6
Cornellà: Juguetes Rambla,
Rambla Clavé, 14
Igualada: Automoto,
Rambla Carles VII
La Garriga: Didó Digna,
Calabria, 104
Manresa: Cavall de Cartró,
Ters N.S. Montserrat
Mataró: Argent Viu,
Avda. Jaume Recoder, 4
Molins de Rei: Mercè Sansalvador,
Alfons II d'Aragó, 73
Mollet del Vallès: Patufa,
Alcazar de Toledo, 6 i 7
Rubí: Bartolomé Cucurull,

Alfonso Sala, 6
Sabadell: Cavall de Cartró,
Rbla. Caudillo, 91
Sant Boi: Llibreria La Plana,
c/. de la Plana, 34
Sant Celoni: Infants,
Plaça Espanya, 9
Sant Feliu de Llobregat: Xaloc,
Zumalacàrregui, 6
Sitges: Magí Panella,
Major, 34
Terrassa: Cavall de Cartró,
Fontvella, 87
Viladecans: Petits i grans,
Rda. Modolell, 21
Vic: Cavall de Cartró,
Trinquet, 8
Girona: Cavall de Cartró,
Migdia, 9
Blanes: L'Antiga,
Antigua, 11
Figueres: Dau,
La Scuca, 17
Olot: Llibreria Drac,
Passeig d'en Blai, 61
Sta. Coloma de Farners: Ca l'Enric,
Pl. Generalíssim, 8

Lleida: Cavall de Cartró,
Magdalena, 31
Tarragona: Didó,
Hermanos Landa, 27
Reus: Xaloc,
Avda. Generalíssim, 15
Valls: Fulls, Generalíssim, 14
Granollers: Automòviles Crisbert,
Avda. Victoria, 19

En el cas que no pogueu desplaçar-vos
al nostre centre de recollida de signatures,
hem preparat un servei que vindria al
vostre domicili o despatx.
Per a fer-ne ús truqueu a qualsevol dels
telèfons inclosos a la llista.

Estrena teatral amb crits de "Llibertat!"

"Fedra" d'Espriu, per Núria Espert

L'emotivitat dels moments anteriors a l'estrena a Barcelona de "Una altra Fedra, si us plau", de Salvador Espriu, per la companyia de Núria Espert, quedarà a la història del teatre català: la presència de Tardellas en una llotja del teatre Barcelona, les pancartes que reclamaven la llibertat d'expressió emmarcant l'escenari, la lectura, des d'aquest i davant del president, de dos comunicats sobre la situació dels Joglars, els crits de "llibertat, llibertat" llançats pel públic dempeus, les llàgrimes d'Abel Folk, que substituïa, a l'obra, el "joglar" Gabriel Renom, detingut abans de la representació de Girona i empresonat, són concrecions d'uns moments emotius i tensos.

Alguns minuts després, l'obra d'Espriu i el retorn de la "gran" Núria Espert a un escenari amb un text en català es verticalitzaren. I llavors vindria el gran triomf, absolut i rotund, significatiu, de Lluís Pascual (director) i Fabià Puigserver (escenògraf).

El treball autoral d'Espriu no significa cap aportació essencial al mite de Fedra, ni al tractament del personatge. Espriu ha portat els elements més característics del tema a la seva particular òptica poètica, al seu món concret; ha elaborat un text sensibilitzat (menor), intimista. En destaquen dos fets: que sigui una obra feta per encàrrec de l'Espert i que Espriu hi veiés la possibilitat de portar la llengua catalana a tot l'Estat espanyol i després als escenaris internacionals. Els gairebé deu anys d'obertura i aferrament d'un mercat internacional, a base del duet "mític" Víctor Garcia-Núria Espert, són ara la via possible per a la nostra llengua, en aquests nivells. El text planteja quatre escenes de "Fedra", escenes condensades i concretes en moments clau del mite, escenes que conformen una progressiva tensió alhora que comporten l'acumulació de dades i elements que, en

acoblar-se, tradueixen els trets psicològics dels personatges de la història. L'habilitat d'Espriu —que no es va proposar pas aprofundir en el tema ni proposar-hi una alternativa— el mena a intercalar aquestes escenes amb d'altres protagonitzades per tres personatges-espectadors de Sineira (teatre dins del teatre) i ja habituals als seus textos. Tres persones que comenten, reflexionen, contrapunten les passions i els odis dels personatges de "Fedra" des d'una òptica actual. I que cerquen facilitar als espectadors la trobada amb dos constants del món espriuà: la presència de la mort i la meditació sobre el temps. Però, en tots els moments, el text que apareix a l'escenari té un caire global de producte cultural, de relat en veu baixa, de trobada amb una poètica totalitzadora. I és ben lluny de constituir una base sòlida per a un espectacle monumentalista, grandios, "internacional" en la línia que sí que ho varen ser els darrers muntatges de Víctor Garcia per a la mateixa Núria Espert.

Davant d'aquesta proposta de Salvador Espriu, nascuda sota uns condicionants determinats, Lluís Pascual ha elaborat una lectura del text fi-

del a la seva essència, fugint de la possibilitat de fer un muntatge per incidir en el creat "mite Núria Espert". Jo diria que la seva esplèndida i rigorosa feina ha aconseguit particularment crear una atmosfera espriuana, engrunar tots els detalls gestuals i intimistes que conformen els diferents personatges de la funció, buscant els punts de suport per a la identificació de les respectives psicologies; ha desembellat el darrer sentit d'elements presents, a manera de signes d'identificació, com la corda, l'arròs, els trossos de fusta, etcètera. I encara més: sobre un perfecte treball d'equip —Núria Espert, Carme Carbonell, Joan Sala, Abel Folk, Conxita Bardem, Nadala Batista, Lluís Torner i Pawel Rouba— ha aconseguit dos importants punts d'èxit: portar a la seva millor síntesi la manera personalíssima d'interpretar (sobretot la veu, els tons) de l'Espert i la necessitat d'acoblar-la a l'atmosfera espriuana; i convertir Thànatos (la mort) en una presència silenciosa però omnipresent damunt l'escenari, en una presència determinant sobre els altres personatges. Identificat amb la feina de Lluís Pascual, l'espai escènica aportat per Fabià Puigserver, d'una forta olor mediterrània, exacte per

Núria Espert: una "Fedra" personalíssima

a aqueixa atmosfera que ja hem assenyalat, és l'altra base d'un treball global que respira "Espriu" pertot arreu, malgrat l'escàs relleu del text en si mateix. Penso que els perills d'aquest treball, mirant a la seva capacitat de convocatòria per a públics majoritaris, són precisament aquí, en el seu to "menor" quant a text, encara que servit excepcionalment. Els grans èxits multitudinaris i internacionals de Núria Espert ho han estat a base d'espectaculars representacions on el seu treball també anava per aquest camí. El fet que ara faci una feina d'aquestes característiques concretes —en català i en tons anti-recitals— per tots els seus retuts escenaris significarà una aportació que caldrà tenir molt en compte. I agrair.

PÉREZ DE OLAGUER

Debat sobre els països catalans

Un acord editorial tan ample, com el que duu a l'edició de les ponències i comunicacions de les Jornades de Debat sobre els Països Catalans, del mes d'octubre del 1976, bastaria per dedicar una atenció prioritària al llibre. En efecte, Curial Edicions, La Magrana, Edicions 62, Laia, Anagrama, Publicacions de l'Abadia de Montserrat i 7 x 7 edicions acordaren publicar conjuntament uns materials polèmics, el debat tot just encetat sobre la configuració política dels Països Catalans. Fa estrany que no col·labori a l'edició cap editorial del País Valencià o de les Illes. L'edició ha comptat amb un "editor" excel·lent: en Xavier Romeu, a qui devem una excel·lent introducció, la transparència i justesa de la correcció tipogràfica, la "qualitat" de l'edició, en definitiva.

Les "Jornades" van ser una proposta de l'Assemblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans, i comptaren amb el suport de l'ICESB, entitat "legal" que va fer-se càrrec de l'organització, els dies 9, 10 i 11 d'octubre de l'any 1976.

Les ponències de les Jornades van córrer a càrrec d'Alfons Cucó, Pere Jofre, Josep Fontana, Pere Verdaguer, Josep M. Carreras, Eugeni Giral, Ernest Lluch, Francesc Roca, Antoni Morell, Francesc Vallverdú, Max Cahner i Rafael Ribó. L'informe-balanç sobre l'actitud dels partits: en Jordi Carbonell, pels de Catalunya-Principat, l'Euseu Climent, pels del País Valencià i en Josep M. Llompart, pels de les Illes. Quant a les comunicacions, ultra les col·lectives (Assemblea d'Intel·lectuals Catalans a les Illes i l'Assemblea d'Intel·lectuals, Professionals i Artistes de la Comarca d'Osona) va haver-hi les de: M. A. Capmany, C. Carreras i L. Casasas, R. Castellanos, A. Fernández i J. Ferrer, F. Cucurull, J. Gil, M. Mayol, J. Guia, G. Mir, J. F. Mira, J. Moners, C. Mulet, G. Muñoz, R. Pla, Sergio Salvi, B. Serra i C. Travesset, J. Ventura, V. Ventura.

TREBALL continuarà comentant, des d'una perspectiva política distinta, els elements més importants d'un debat... que resta obert encara.

Molta participació

Les festes de Sant Medir

No ens referim, en aquest cas, a la romeria que els veïns de Gràcia fan any rere any fins a Sant Cugat, on el pagès i màrtir català, devot del bisbe Sant Sever i plantador de faves, sinó a les festes populars, que han durat de diu-

menge a diumenge, a la Bordeta. ¿Festes de qui? Festes de la comunitat ciutadana que gira a l'entorn de la parròquia de Sant Medir. (L'expressió és recargolada; però no sé com explicar que la parròquia de Sant Medir... és més que una parròquia!)

concepte metafísic de cultura popular, calia redescobrir, ben aviat, la dimensió de la convivència.

I. R.

llengua

per ENRIC VIVES

La prova testifical

Per acabar les nostres observacions sobre el gerundi ens ha semblat que fóra bo cedir la paraula a qui la té infinitament més autoritzada que nosaltres, a qui ha excel·lit fent-la servir en el noble ofici literari. I hem gosat cridar algunes destacades figures de la literatura catalana perquè hi prestin el seu valuós testimoni. Deixem-les, doncs, parlar:

Ramon Llull: Blanquerna se partí del palau on estaven los deu Manaments, e anava per la forest d'un loc en altre cercant si poria atrobar loc on pogués edificar sa cel·la. (...) Respòs Blanquerna dient que fe hi perdria sos mèrits (...) Novella manera havem en disputar ab los ifeels mostrant l'Art abreujada d'atrobar veritat (...) E estava en oració e plorava desirant l'honor de Jesucrist, e remembrant la seva gran passió.

Jaume Roig: Per lo mercat / feia la volta, / a regna solta, mirant les tendes (...) llexant l'estoc / vos cenyiu fulla (...) que feia rims / recitant crims / que m'aflligia.

Bernat Metge: Lladoncs Valter, meravellant-se de la constància e fermetat de la fembra, partí's ab trista cara (...) E Griselda... pres entre sos braços son fill... e faent-li lo senyal de la creu en lo front e beneint-lo així com havia fet de la filla, esguardant-lo gran estona e besant-lo... donà'l a l'algut-zir...

(Observeu que en aquest darrer fragment, que comença "E Griselda", els gerundis no corresponen a les regles ortodoxes. No són simultanis, sinó que expressen accions successives.)

Narcís Oller: Quan tot es vela o s'encapota i calla i s'arrupeix com fugint de mort segura (...) Camina que caminaràs, anà perdent-se per boscs i garrigues, escalant costers, saltant barrancs. (...) Llavors i com eixint d'un somni...

Joaquim Ruyra: I, tot plorant, plorant, vaig assolir un raig d'esperança. (...) I, mig rient, amb els ulls encara engotellats... vaig mirar a l'entorn, escutiant que algú no hagués presenciat la meua feblesa.

Joan Oliver: Pujava l'escala de casa seva, prenent els grans de tres en tres... agafant-se als barrots de la barana i llençant esbufecs i sospirs exagerats (...) Travessà el passadís, donant de reüll una llambregada al mirall (...) En Torretes s'havia parat al llindar i alçat els braços i estenent les mans... cantà per tota salutació...

Salvador Espriu: Tots ens esguardàvem, apassionats, hostils, esperant l'aconementament de la sang vessada (...) Es delectava a paladejar els mots dels clàssics, passejant-los per la boca com si fossin ametlles de Sineira (...) El capellà li indicava que prengués... una cullerada d'infusió de sàlvia, barrejant-hi, per amorosir-ho, un ditet d'aiguardent amb sucre. El meu pare bevia l'anís, tot deixant amb dissimulació la sàlvia...

Mercè Rodoreda: Està estirat sota les magnolieres i tot fumant un puro de pam diu: (...) Si ara bevia cafè... em passaria la nit fent bots. (...) A l'últim, tot seguint amb un dit el dibuix d'un gira-sol, em va dir (...) S'anava excitant i els ulls se li enfonsaven. (...) Tot el dia anava amb un llibre... i es passava les nits estudiant-lo, amb el seu fill.

Heus aquí una petita però significativa prova testifical del gerundi. (Ah! Els qui no són de l'Empordà, sàpiguen que allà escutiar —que surt, precisament en gerundi, en un dels fragments citats d'en Ruyra— vol dir mirar o observar atentament a la recerca d'alguna cosa, guaitar, ullar; en certa manera, espiar, de més a més del seu significat general de treure el borró de la roba.)

EDICIONS DE

CONÈIXER PER TRANSFORMAR

col·lecció

alliberament

n.1 **EL MARXISTES I LA QÜESTIÓ NACIONAL**
G. HAUPF I M. LOWY
Proleg a l'edició catalana de M. Lowy
Traducció de Josep Ferrer

n.2 **CONSCIÈNCIA NACIONAL I ALLIBERAMENT**
FÈLIX CUCURULL

quaderns

d'alliberament

n.23 **LA IMMIGRACIÓ als Països Catalans**
(volum doble)

n.1 **QÜESTIÓ NACIONAL I LLUITA DE CLASSES**

Edicions de la MAGRANA
AL SERVEI DELS PAÏSOS CATALANS
Apt. de Correus 9487 BARCELONA

Sagi: candidat oficial del "porró"

Núñez: més de cent empreses

Ariño: tres mil signatures

Més que un club

Barça: eleccions a l'americana

L'esport a Catalunya està sota el signe de la campanya electoral per assolir la presidència del F. C. Barcelona. Després del "pacte" del geòleg sense feina Pascual i Cunillera amb en Nicolau Casaus i del fabricant de joguines Pla amb en Sagi, sis homes resten a la lluita aferrissada que ha començat.

En Ferran Ariño —amb més de tres mil signatures i sense haver convocat encara la premsa—, en J. Ll. Núñez —el dels "comptes clars"—, en Víctor Sagi —acusat pel diari 4-2-4 i la revista R. B. de continuïsta i amb connexions monetàries amb gent de dins del club—, en Pérez Mateu —un home senzill, de bona fe—, en Joan Casals, propietari de tres agències de viatges, i en Nicolau Casaus, l'home de la perpètua oposició a "l'establishment" del club. A aquests sis s'hi podria afegir

en Miró Sans, que ja fou president, però ho té molt difícil, puix que ha dit públicament que sense el suport de dotze mil signatures no farà cap pas. I dotze mil signatures és tant com voler tocar la lluna amb la mà.

ELECCIONS A L'AMERICANA

Pel que varem veure diumenge passat al Camp Nou, aquestes eleccions esdevindran renyides i molt folklòriques. Ja nombroses noies,

amb la samarreta del Barça, i alguna amb l'equip sencer, repartiren propaganda dels candidats. En Casaus tingué un equip sencer, en Casals un altre, fins i tot amb reserves, en Núñez muntà unes parades, en Sagi algunes roulottes, en Pérez Mateu omplí les cantonades —anticipació— de fotografies seves, i les noietes de l'Ariño donaven uns adhesius amb la senyera i els colors blaugrana, amb una pilota al mig i la inscripció "Vota Barça, vota Ariño".

La recollida de signatures, aquesta difícilíssima carrera per assolir les 1.850 que calen per poder competir, va així: En Ferran Ariño, al capdavant amb unes tres mil. Segon, en Sagi amb unes mil cinc-cents

—400 eren d'en Pla—. Amb una quantitat semblant en Núñez i en Casals i en Nicolau Casaus, i amb unes nou-cents en Pérez Mateu. L'avantatge absolut de sortida per l'Ariño no és més que el fruit madur de moltes xerrades amb barcelonistes de penyes i poblets, feina de formiga que altres han menyspreat però que dona els seus resultats.

BARALLA DE BURGOSOS

El candidat "oficial" del "porró" —paraula que s'aplica al grup de pressió que ha governat el Barça fins ara— és en Víctor Sagi. La seva història personal i comercial va lligada a gent de l'actual UCD i, abans, al franquisme moderat. Amb la seva família marxà fora d'Espanya l'any 36 —fugí de la República— i s'establí a França, d'on tornà pels volts de l'any 47 per fer-se càrrec de la publicitat del vell camp de les Corts, concessió —sembla que en guanyà el concurs— que no ha deixat encara. Lligat a l'aparell del "Movimiento", tingué aviat l'exclusiva de publicitat de la "cadena azul" i fou el primer publicitari que treballà a TV.

Lligat pels negocis a Pio Cabanillas i a Romeo Gorria i, molt especialment, a Joan Gich —diputat d'UCD— que fou gerent de la seva firma, muntà el complex d'esquí de Super Espot, per la qual cosa va rebre seixanta milions de pessetes de la DND, a fons perdut, i la medalla d'argent al mèrit esportiu, quan en Gich era delegat "nacional". El seu home fort al Barça és en Ferran Gros, prou conegut i temut en l'ambient publicitari, directament responsable —amb consentiment de l'amo— de certes comissions a empleats de la Masia i d'altres irregularitats.

Aquest és el candidat de la burgesia "tradicional". Enfront, un bilbaí de naixement i català d'adopció que ha omplert amb el seu nom totes les cantonades de Barcelona: en Josep Lluís Núñez que, en societat amb la seva dona, és propietari de més de cent empreses, la més important i coneguda de les quals és "Núñez y Navarro". És un triomfador nat, exponent del constructor llet que ha aprofitat les facilitats del franquisme i especialment de l'època

Porcioles per aplegar una gran fortuna.

Sovint té problemes amb les associacions de veïns, amb batlles honorats de petits poblets —Sant Vicenç de Montalt n'és un exemple— i, especialment, l'afer Golferics és una taca que difícilment netejarà.

Fins fa uns mesos tingué problemes laborals abundants però, des que es decidí a presentar-se a la presidència del Barça, tracta la seva gent —més de tres mil treballadors— amb un paternalisme desconegut.

És la lluita de la burgesia. D De la vella, del grup de pressió que fins ara ha manat —Llaudet, Carreras, Montal, Banca Catalana, cotoners, etcètera— contra la nova, els nou vinguts, també amb bancs darrere seu, amb ambició i, especialment, amb moral de vencedors.

El Barça és el trofeu a assolir. Cap dels dos grups no vol perdre i necessiten el càrrec per donar una nova imatge al món del comerç. En Sagi, per tornar a ser el "number one" de la publicitat i fer pujar altre cop les seves empreses, que darrerament no van a l'hora, i en Núñez per vendre més pisos. Les despeses de la campanya seran recuperades de sobres.

Aquesta lluita aferrissada pot anar molt bé per als altres competidors. Especialment per a l'Ariño i en Casaus, que compten amb les simpaties del soci, diguem-ne, de centre esquerra del club.

S'ha parlat també d'un gran pacte de la dreta, entre Sagi i Núñez, però no és possible, ja que ni la gent del "porró" veu amb bons ulls en Núñez ni aquest vol transigir a l'hora de ser president.

Tampoc no veiem probable que es pacti entre Ariño i Casaus. L'equip de treball de l'Ariño vol anar en solitari a la presidència i en Casaus, als seus 64 anys, no és home per ocupar un càrrec directiu. O president o res, diu. Però si esdevingués una realitat el pacte de la dreta, en parlarien, mirant d'acollir en Pérez Mateu que quedaria despenjat, ja que en Casals probablement, com en Pla, aniria amb en Sagi.

El soci, però, analitza amb molta tranquil·litat allò que passa, les baralles dels grossos. I fins a l'últim instant no resoldrà el destí del seu vot el dia 13 del proper maig. Mentrestant, anirà escoltant els cants de sirena que dolçament li parlen de campionats a guanyar, de noves instal·lacions a construir, de participació a la vida de l'entitat. Però ho madurarà molt abans que no es decideixi. I cal fer-ho així per no tornar a caure en un error que fóra fatal, tal com està el club. En canvi l'equip, ara més que mai, necessita l'ale del soci. Es manté a les tres competicions amb grans possibilitats de victòria i és això que importa. De temps —massa, pensem nosaltres—, en queda, fins a les eleccions.

FRANCESC J. CASTELLANOS

Fotos Xavier Valls

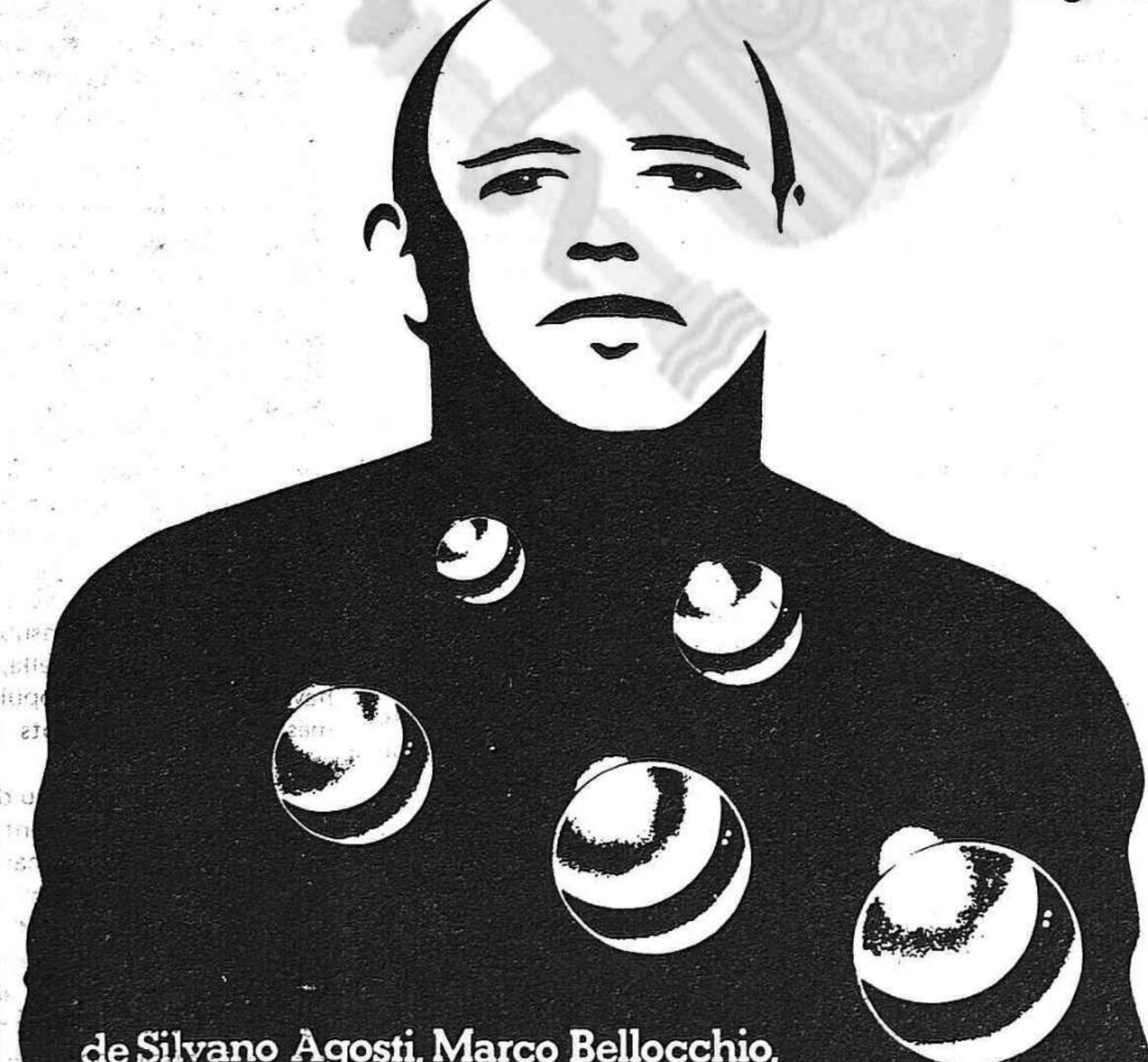
El Barça, més que un club: sis candidats a la presidència

Parma (Emilia-Romagna): Govern Regional d'Esquerres
Una alternativa sanitària que contempla els "bojos" i "subnormals" no com a marginats, sinó com a homes a alliberar.

LOCOS DE DESATAR

(Mati da slegare)

de Silvano Agosti, Marco Bellocchio,
Sandro Petraglia, Stefano Rulli

MUSIDORA

completa el programa
el film de Kenneth Loach

"family life"

Futbol El PSUC i els Mundials

Són sorprenents, si més no, algunes afirmacions en el sentit que el PSUC es nega a acceptar una proposta de boicot als Mundials de l'Argentina en funció de la situació de tolerància que gaudeix el Partit comunista argentí. La utilització del "según parece" i del condicional "podría" ("esta posición del PSUC podría estar relacionada con...") no deixa lloc a dubtes sobre la manca de serietat de les fonts a què alguns han acudit per "informar" de la posició del PSUC. Però la irresponsabilitat va més enllà: "según parece", el PSUC no "acceptaria" el boicot per consell dels comunistes soviètics amb els quals "presumiblement" mantenen molt bones relacions els comunistes argentins...

La veritat és, però, que els comunistes catalans no han pres una posició pública sobre si cal o no boicotejar els Mundials i que, si la prenen, ho faran en funció de com entenguin defensar millor els interessos del poble argentí, sotmès a una dictadura terrorista, que no pas en funció de quina sigui la situació dels comunistes argentins, ni tampoc de la posició dels qui parlen del boicot sabent positivament, com saben, que aquesta és una proposta difícilment realitzable. El problema és considerar si és millor fer volar coloms parlant del boicot mentre les seleccions preparen el seu viatge a l'Argentina, o bé anar a l'Argentina per contribuir a facilitar la mobilització popular contra la junta militar feixista i denunciar la repressió terrorista i la conculcació sistemàtica dels drets humans, davant l'opinió pública internacional.

En tot cas, no es tracta de dir als argentins que han de fer a casa seva sinó de considerar quina és l'opinió de les forces democràtiques argentines, bona part de les quals —recordem unes declaracions a TREBALL del germà del "Che" en aquest sentit— han dit que el boicot és irrealitzable i que, per tant, cal aprofitar els Mundials per contribuir a la lluita del poble argentí pel seu alliberament.

La presència a l'Argentina dels periodistes de tot el món ha de contribuir a aquesta tasca. I si, tal com han promès els jerarques del futbol espanyol, "anem a l'Argentina a jugar a futbol i no a actes de recepcions que puguin ser utilitzats com a mostres de suport a Videla", solament ens cal dir a la selecció espanyola: Bon viatge!

F. C.

José Luís García Sánchez ha estat un dels directors espanyols guardonats amb l'Os d'Or, màxim premi del festival de cinema de Berlín, per la seva pel·lícula "Las Truchas". La seva carrera professional s'inicia amb curtmetratges, ajudes de direcció i cinema alternatiu. Ha estat coautor de films com "Camada Negra", "Furia Española" i "Queridísimos verdugos". El primer llargmetratge que dirigí fou "El love feroz" (1971), al qual va seguir "Colorín colorado" (1975) i l'actual "Las Truchas". L'any 1962 entra a militar al Partit Comunista d'Espanya, on sempre ha treballat als camps d'art i cultura sense ocupar mai càrrecs de direcció. TREBALL li ha demanat uns primers apunts sobre el film guardonat a Berlín, el seu significat i les consideracions adjacents que considerés convenientes. Com ell mateix ens diu, ho ha fet sense retòrica, sobre grans trets, per construir-hi una feina de muntatge, com en el seu mitjà.

García Sanchez, Os d'Or a Berlín

Autocrítica en vuit temps

1.- CATALUNYA

La meua primera pel·lícula es va salvar gràcies a Barcelona. El film va anar al festival de Molins de Rei i els crítics progress catalans la van salvar. Recordo els seus noms: en Kirchner, l'Ivan Tubau... Els crítics catalans van ser per a mi com la Verge de Lourdes.

2.- EN CINEMA, TAMBÉ HI HA DUES ESPANYES

El cinema espanyol està interessant molt en aquests moments. Però cal desfer un equívoc: no és tot el cinema espanyol que interessa. Interessa el que considera el mitjà com una forma d'expressió vàlida per ajudar a l'alliberament de l'home, enfront d'una altra concepció del cinema que hi ha a Espanya i que el considera com un mitjà col·lunt per alienar el poble i treure-li els calés. Això mereix ser destacat, perquè sempre es parla "d'èxits del cinema espanyol" en casos com el del Festival de Berlín, quan en realitat del que s'hauria de parlar és dels èxits del cinema de l'esquerra espanyola.

3.- CONTRA EL CORPORATIVISME

El fet que hàgim pogut portar tots els metres rodats a una hora i mitja de pel·lícula ha estat factible perquè totes les persones que hi treballaven van ser capaces d'aguantar un plantejament ideològic. I en aquest context cal situar el debat polític aixecat durant el rodatge amb els actors i tècnics de Comissions Obres, que, si més no, va servir per alertar els treballadors del cinema contra els intents professionalitzadors de les deixalles del feixisme, i és que a "Las Truchas" no hi treballaven actors professionals.

4.- LA POLÍTICA VEN

En cap moment no vàrem pensar a fer una pel·lícula política per aprofitar un moment en el qual la política ven. Hem tallat totes les referències que hi poguéssim haver respecte a en Franco. Nosaltres entenem, com Goddard, que es tracta de fer cinema políticament, no de fer cinema polític.

5.- EL PÚBLIC D'ESQUERRES

Penso que és exigible que el públic de l'esquerra ha d'accentuar l'esperit crític quan és al davant de productes que li són més pròxims. El que jo

demanaria als lectors de TREBALL, primer, és que anessin més al cinema. No al cinema polític, sinó al cinema en general. Després, que quan vagin a veure una pel·lícula com "Las Truchas", feta per algú molt proper a ells, no hi han d'anar amb les mans disposades a aplaudir sinó amb l'esperit crític accentuat, de la mateixa manera que penso que han de demanar-li més a TREBALL que a "La Vanguardia Española".

6.- LLIBERTAT I SOCIALISME O SOCIALISME EN LA LLIBERTAT

Jo veig que hi ha països so-

"Las truchas", guardonada a Berlín

cialistes on s'acaba amb la llibertat d'expressió. No entenc com cony es pot enfrontar la poesia simbòlica amb un problema de peces de tractor. A Berlín hem estat plegats amb la delegació cubana: sempre van acompanyats per un delegat del govern, àdhuc quan es van a prendre una salsitxa de Frankfurt. A nivell anecdòtic també, van aparèixer per allà uns joves que ens van demanar la nostra signatura contra la detenció, a Berlín, d'un escriptor. En aquell moment nosaltres vàrem treure un paper en idèntics termes referent als Joglars i no van voler firmar-lo.

7.- EL PROBLEMA MÉS GREU

Lligant amb el que abans deia del cinema, i amb el que acabo de dir, l'altre dia comentàvem, un grup de companys, un problema que, a parer nostre, és el més greu que té actualment el partit: el partit no ha assumit ni a la direcció ni a la base que la cultura no és un terme abstracte sinó que està connectat des de l'escola fins a les associacions de veïns. I d'això n'haurien d'estar xopes les publicacions del partit, els estatuts i la mentalitat dels seus militants. Allò que d'immediat i efímer té la política, té una projecció, que

és la cultura. Els militants del partit correm el perill d'estar eternament preocupats pel problema de la territorialització, de la tesi XV o de parlar de Lenin, quan mai no ens hem preocupat abans ni de parlar de Lenin ni de la territorialització ni de la tesi XV.

El partit ha de fer servir la cultura per fer política. La gent es pensa que cal només fer recitals o projeccions. En el nostre cas, jo diria que el que cal és anar al cinema. I tot això és important perquè aquesta cultura és la que farà que el partit, d'aquí poc temps, hagi de ser qui salvi les processons de setmana santa de Sevilla, perquè aquestes no són de l'arquebisbat de Sevilla sinó del poble sevillà.

8.- FINALE CON MOTTO

Estic, cony!, orgullós de pertànyer al partit —traieu-hi el que us pugui semblar oportunista—, però crec que el públic del partit s'ha d'enfrontar exactament igual amb mi que amb les pel·lícules d'altres. El millor tracte de favor que em poden donar és una millor crítica. El que cal exigir és que la gent del partit ho faci millor que ningú, ho faci "como Dios bendito".

JOSÉ LUIS GARCÍA SÁNCHEZ

Demà canta a Barcelona

Pete Seeger, a la tercera

DIUMENGE, 14 DE FEBRER DE 1971 (de la premsa de Barcelona; traduïm del castellà): "MANIFESTACIONS A DIFERENTS PUNTS DE LA CIUTAT.— Segons l'agència CIFRA, un nombrós grup de persones que baixava per la Diagonal es va desviar per l'avinguda de Joan XXIII cap a la Traversera de les Corts. Al carrer de Mallorca, cantonada passeig de Gràcia, trencaren els vidres de la delegació de Barcelona de la companyia "Pan American" i més tard els aparadors de l'empresa IBM, a la plaça d'Urquiza. El mateix va passar amb les oficines de la "Société Générale de Banque", de la Via Laietana. La policia realitzà vuit detencions i aquests van passar posteriorment a disposició de la Brigada d'Investigació Social. SUSPENSIÓ DEL RECITAL DE PETE SEEGER.— Un elevat nombre d'estudiants promogueren aquest migdia alguns incidents a la zona de Pedralbes, a la sortida de l'Escola Superior d'Enginyers Industrials, amb motiu de la suspensió del recital del folksinger nordamericà Pete Seeger, segons informa EUROPA PRESS. Sembla que el recital, previst per a les dotze hores a l'esmentada escola, no fou autoritzat per les autoritats, la qual cosa va promoure un moviment de protesta per part dels grups de joves que s'havien concentrat al pati de l'Escola i als seus exteriors."

ESTIU DE 1976. CARTA AL POBLE DE BARCELONA.— "Estimats amics: Amb desig, preveia cantar per a vosaltres i amb vosaltres a l'estadi de futbol. Em sap molt de greu la cancel·lació del concert, ja que durant tant de temps el vostre comitè ha treballat amb fruïció. Tanmateix, estic segur que en el futur proper haurem de reunir-nos. Que insensat és evitar que els pobles comparteixin llurs cançons! Prohibicions com aquestes han de morir. Igualment com el cant del passat, la cançó d'avui està emanant per les esquenes del món, com l'acció capil·lar de l'aigua. Per la pau i l'amistat entre els pobles treballadors del món. Pete Seeger."

Efectivament, als començaments de l'any 1971, Pete Seeger només va poder actuar a Terrassa. A Barcelona, tal com assenyala la nota de premsa en el to de l'època, no va poder fer-ho. A Pedralbes, la força pública estrenava el material anti-avalots i lluita per primer cop el camió-cisterna, el "botijo", que fou la nota d'acudit de tot un muntatge tragicòmic: va fallar la pressió i el "botijo" no aconseguí més força que la de descriure la paràbola de quah es va a fer un riu.

L'estiu del 1976, amb el dictador mort, tampoc no va ser possible que amb José Afonso, Léo Ferré, els germans Parra, Lluís Llach i Raimon cantessin plegats al camp del Barça.

Ara va la tercera. El cantant folk més popular del món ha hagut d'esperar, per actuar a Barcelona, que hi hagués Corts Constituents a Espanya. I arriba justament quan encara el combat per la llibertat s'està lliurant i a la Diagonal continuen "registrant-se incidents".

Pete Seeger, als seus 59 anys, ha tingut ocasions de saber quina era aquesta batalla a partir del moment que va deixar la universitat de Harvard i, al costat d'un dels altres homes més significatius de la cançó popular, Woodie Guthrie, va recórrer els Estats Units recollint la seva geografia de cançons tradicionals.

En tornar de la guerra, amb el "People Songs" que havia fundat juntament amb altres músics, participa en la campanya per la presidència dels USA de Henry Wallace, del Partit Progressista. Era el 1948 i Truman guanyava les eleccions.

Seeger, defensor dels drets civils i dels sindicats, és perseguit pel Comitè d'Activitats Anti-americanes i veu vetada la seva presència als mitjans de comunicació de més audiència. L'any 1961, és jutjat a New York per desacatament al Congrés, la qual cosa li costà deu condemnes d'un any de presó, posteriorment llevades pel Tribunal Suprem.

L'any 1963, Pete Seeger és exclòs de dos fets importants: un programa de televisió de gran audiència de la cadena ABC i un recital davant el llavors president John F. Kennedy. La situació arriba a tal punt que es crea un Comitè de Cantants del Poble per acabar amb les llistes de vetats, i al festival de Newport del 1963 es recullen milers de signatures protestant contra aquella situació.

Darrere de tot això, i molts altres fets que ens deixem al tinter, hi ha un músic, descendent de músics, preocupat per investigar la música popular i no tan sols, encara que sí predominantment, la del seu país. I aquí hem de recordar que Pete Seeger ha cantat temes dels que, durant la guerra civil espanyola, eren als llavis de les Brigades Internacionals, de la Brigada Lincoln en particular. Pete Seeger ha enregistrat gairebé 90 elapés i ha escrit nombroses pàgines. Com tants d'altres, Pete Seeger ha fet por als qui tenen "por a la llibertat", precisament perquè la seva postura ha estat inamovible i insubornable i perquè, amb ella, hi havia un dels músics populars més complets de tots els temps.

Demà dissabte, al Palau dels Esports, podrem finalment escoltar Pete Seeger i cantar amb ell "We shall overcome", quan s'ha demostrat que la batalla per la llibertat d'expressió no es resol només amb l'exercici del dret al vot: "Si tots us jurissiu no estaria aquí / i si poguéssiu aprendre tot això, encara, encara podríeu ser lliures".

A. B.

treball recomana

CINEMA

"NOVECENTO" de Bernardo Bertolucci (Aquitania i Caladeron). Recomanem la darrera obra d'un gran autor, ja conegut per "Prima della Rivoluzione", "La strategia del ragno", "Il Conformista" i, sobretot, "El último tango en París". Encara que "Novecento" no estigui, per alguns crítics, a l'altura de les seves millors obres, cal destacar la pel·lícula contingut polític —polèmic— i per la bellesa indiscutible d'algunes seqüències que acrediten el seu autor com un mestre de l'art del cinema. Cal destacar, sobretot, els moments que el protagonista del film és el poble, molt més encertats que la discutible història intimista dels dos amics, representants simbòlics de dues classes, en el film, irreconciliables.

RECITALS

PETE SEEGER (Palau dels Esports, dissabte 11, nit).— Recital d'un dels més significats homes del folk-song mundial. Més de trenta anys de treball seriós investigant la música popular i difonent-la arreu.

MÚSICA

TANGERINE DREAM (Nou Pavelló del Joventut de Badalona, dilluns 13, nit).— El grup alemany Tangerine Dream ha assolit les cotes més altes dins el corrent anomenat rock simfònic. La seva música a base de sintetitzadors ha estat considerada com un possible nexa d'unió entre les línies més avançades de la música clàssica posterior al dodecafonisme i la música popular d'investigació.

Jordi Sabatés

JORDI SABATÉS & SANTI ARISA (al Zeleste de Barcelona, de dijous a diumenge).— La setmana passada recomanàvem el tandem Jordi Sabatés i Tete Montoliu. Ara, Jordi Sabatés es presenta fent costat amb Santi Arisa, un dels millors bateries de l'actualitat amb qui ja ha col·laborat Sabatés en diferents ocasions i amb el qual intervé en diferents peces d'un àlbum discogràfic doble d'immediata sortida al mercat.

TEATRE

UNA ALTRA FEDRA SI US PLAU. Autor: Salvador Espriu. Director: Lluís Pascual. Escenografia: Fabià Puigserver. Companyia de Núria Espert (Teatre Barcelona).— (Vegeu crítica a la secció de cultura).

BALLET

BALLET CONTEMPORANI DE BARCELONA. Direcció: Ramon Solé (Saló Diana, dies 10, 11, i 12).— Poques vegades hi ha l'oportunitat de veure ballet, llevat la temporada del Liceu, on la impopularitat dels preus ultrapassa qualsevol interès artístic. Amb la col·laboració de la Companyia Municipal de Teatre, el ballet estarà a l'abast uns dies i la seva importància dins els gèneres musicals i la plàstica ens porta a recomanar no deixar-s'ho perdre.

A Sibèria

Aquesta setmana la secció A Sibèria vol perdre el to festiu i irònic que l'anima per recordar que justament pren el nom que pren com a símbol d'un lloc de càstic pensat per a gent que, amb raó o sense, han estat declarats folls per psiquiatres del sistema o han estat condemnats per tribunals del sistema. En ambdós casos, els implicats no han tingut oportunitat que se'ls fes justícia ni de demostrar si tenien o no tenien raó. Perquè el jutge era l'afrontat i l'afrontat era el botxí. A Sibèria, s'hi ha anat, amb raó o sense, per haver exercit, en les lletres, les arts i les ciències, el dret a la llibertat d'expressió. Aquesta setmana ningú a Sibèria, encara que no ens ho perdoni el viu espectre de Bèria.

Eleccions franceses: un canvi probable

L'esquerra traurà més vots que l'actual majoria a les eleccions legislatives franceses, si es confirmen els sondeigs d'opinió, aquesta vegada unànimes a assenyalar una clara inflexió dels francesos cap a l'esquerra. Diumenge, 12 de març, podrem confirmar-ho: els majors de 18 anys acudirán a les urnes per elegir els 491 diputats de la nova Assemblea Nacional.

Les eleccions han desvetllat arreu —no solament a Europa— una expectació enorme. No és estrany: per primera vegada després dels anys de la guerra freda l'esquerra té possibilitats més que evidents d'aconseguir la majoria de vots per governar un país capitalista desenvolupat com és França. Un país, a més, que, com tots els de l'occident europeu, està sacsejat per una crisi econòmica profunda, la sortida de la qual és al centre de qualsevol perspectiva de canvi. Els comunistes francesos —i també els socialistes— ho han repetit una i altra vegada: del resultat de les eleccions depèn que França s'enfonsi més en la crisi, que paguen més que ningú els treballadors i les classes populars, com a qualsevol país capitalista, o bé que, en aprofundir-se la democràcia en els terrenys econòmic i social, es creïn les bases de la recuperació nacional. La cosa és clara: si, malgrat tot, guanya la dreta seguiran governant els mateixos que ho han fet aquests darrers anys, aplicant, en allò que és essencial, la mateixa política. Si socialistes, comunistes i radicals d'esquerra obtenen la majoria seran aquests que governaran, amb una política que no pot tenir cap altre punt de referència vàlid que el Programa Comú signat l'any 1972.

Els comunistes, en efecte, fan del Programa Comú i de la seva aplicació a les condicions concretes de 1978 l'eix

i la situació internacional que s'han produït aquests anys. Però, com és prou conegut, uns i altres difereixen a l'hora de fer aquestes "correccions".

I les divergències —a vegades difícilment comprensibles des d'una òptica, diguem-ne, espanyola, han provocat serioses tensions que han desembocat en una ruptura de les negociacions que ambdós partits, juntament amb els radicals, havien engegat fa uns mesos.

els líders d'ambdues formacions polítiques hán qualificat de positiu. No són clares, al nostre entendre, les raons per les quals no hi ha encara acords programàtics, però, si més no, són possibles negociacions l'endemà de la primera volta electoral, un cop conegut el veredict de les urnes.

Aquesta és, almenys, la proposta del PCF que, ara com ara, no acaben d'acceptar els socialistes, que segueixen insistint que les negociacions seran necessàries després de la segona volta si l'esquerra guanya efectivament les eleccions. Aquesta és una qüestió clau: la millor garantia de la victòria de l'esquerra és la seva unitat davant la segona volta, allò que se'n diu el desistiment, és a dir, la renúncia a l'elecció del candidat propi en benefici del candidat de l'esquerra millor situat.

Esperem que sigui possible. No solament per França, sinó també per les repercussions que tindria un canvi en el govern francès a tots els països europeus i especialment als de l'àrea mediterrània.

VICENÇ BORRELL

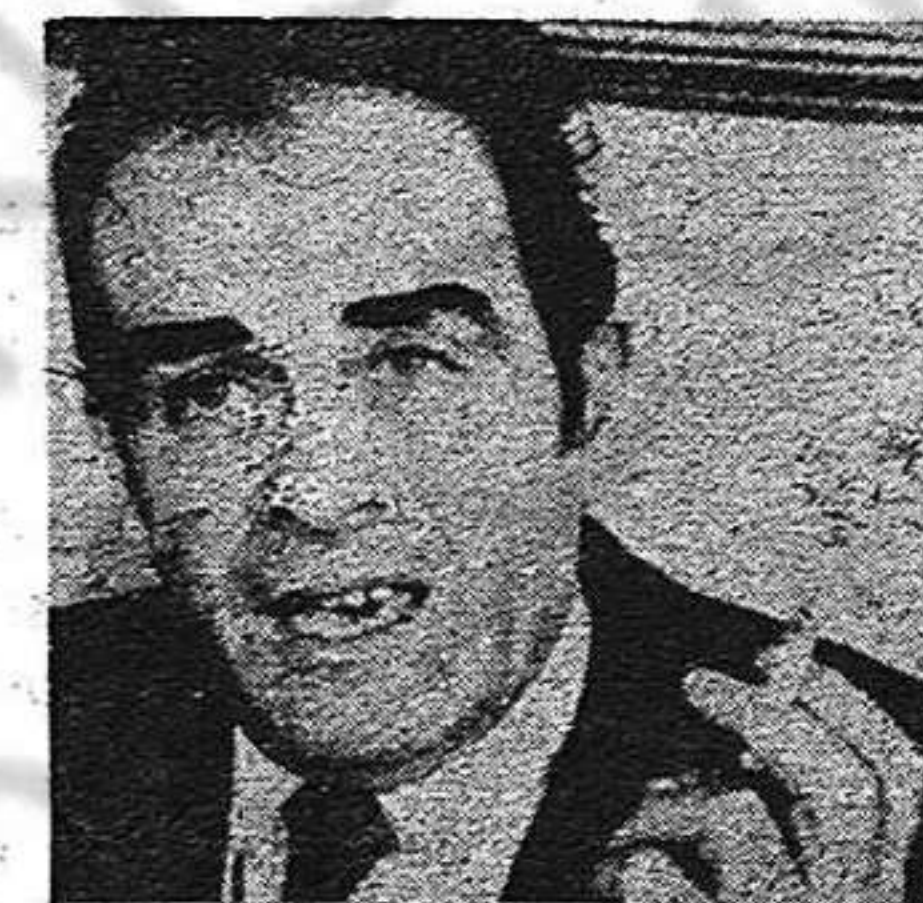
Per raons de muntatge, ens veiem obligats a deixar per la setmana vinent l'entrevista amb Sante Bajardi i Carlo Rossotto que havíem anunciat la setmana passada i que forma part d'una sèrie de tres articles del nostre enviat especial a Torí, Joan Sanjuan.

Mitterrand: "Negociar després de la segona volta" (Fotos d'arxiu)

signat". Els socialistes, per la seva banda, declaren també la seva fidelitat al Programa Comú amb les correccions que imposen els canvis interns

Les divergències i les tensions, però, no semblen suficients per provocar una derrota de l'esquerra en favor de la majoria governamental, que predica el desastre i el caos per tot el país. I, en tot cas, no poden impedir, si aquesta és la voluntat dels electors, un govern conjunt de socialistes i comunistes. A condició, naturalment, que uns i altres arribin a acords concrets sobre un programa, per exemple, com ara el proposat per la Confederació Francesa Democràtica del Treball (CFDT), a mig camí entre les exigències comunistes i socialistes, que

Marchais: "El valor transformador del programa comú"

CONÈIXER CATALUNYA

3 PRIMERS TÍTOLS

200 ptes.

L'ONZE DE SETEMBRE I EL CENTRALISME BORBÒNIC
Joaquim Nadal i Farreras
Síntesi de divulgació del segle XVIII català

ELS ORÍGENS HISTÒRICS
Josep M. Salrach Mercé Aventín
Gestació de Catalunya amb els aspectes polítics, econòmics i socials d'aquest procés

QUI ÉS CATALÀ?
Encarna Roca

Un llibre per assenyalar l'evolució que ha tingut el Dret català

DOPESA
GRUP «MUNDO» D'EDICIONS

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ:

treball

Organ central del PSUC
Vallespir, 171 - Barcelona, 14

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any (Espanya: 750 ptes. Estranger: 100 ff) que pagaré mitjançant:

- ☐ Gir postal o telegràfic a nom de TREBALL. Vallespir, 171. Barcelona 14
- ☐ Taló nominatiu a TREBALL
- ☐ Domiciliació bancària (en aquest cas ompliu la part de sota i envieu-nos-la també)

Data:

Signatura:

BUTLLETÍ DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Senyor director del Banc o Caixa:.....

Agència:..... Població.....

Senyors: els agrairé, que amb càrrec al meu compte/líibreta número..... atenguin el rebut que anualment els presentarà TREBALL per pagar la meua subscripció a aquest periòdic.

Atentament.

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població.....

Oreja viatja a l'Est

"Ostpolitik" espanyola

El nostre ministre d'Afers Internacionals, senyor Marcelino Oreja, ha finalitzat ja la seva visita a Polònia i Iugoslàvia. Per primera vegada, un membre del govern espanyol ha visitat oficialment un país socialista. Aquesta "ostpolitik" espanyola era en un principi molt més sonada, ja que la delegació havia d'ésser encapçalada pel mateix president del govern Adolfo Suárez. Segons sembla, la crisi ministerial i els canvis que ha comportat han sigut els motius que no participés en la visita oficial. Oreja, doncs, ha estat el cap de la delegació oficial.

I molta falta li feia al ministre començar amb bon peu alguna cosa, perquè és evident que, després del seu rotund fracàs diplomàtic a l'Àfrica, la seva cotització popular ha baixat molts punts. Potser voldrà utilitzar aquest viatge com a contrapartida a la OUA, i presentar èxits en la seva gestió que amaguin els seus fracassos, fruit d'una política exterior irresponsable i més pròpia del franquisme que d'una democràcia.

Polònia i Iugoslàvia són els països elegits per a aquesta primera visita oficial, després de la qual se'n preveuen d'altres de major importància, a la URSS o fins i tot a Xina. No és estranya, però, l'elecció d'aquests dos països. El primer, Polònia, és un dels estats socialistes que més comerç té amb occident, prop del 50 per cent dels seus intercanvis es desenvolupa amb països capitalistes. Amb Espanya concretament existien ja uns acords comercials i un intercanvi comercial que, segons les dades, s'ha multiplicat per sis en el període comprès entre els anys 1970 i 1978, amb un volum global aquest darrer any d'uns 16.000 milions de pessetes.

Iugoslàvia, l'altre país que visità el senyor Oreja, és el país amb una trajectòria d'independència més clara envers la URSS, i el país de l'est que més intercanvis té amb occident. És també un dels països defensors del no alineament i la neutralitat, i finalment, es tracta d'un país fonamental en tot el que es refereixi a política de l'àrea de la Mediterrània, que, no ho oblidem, és el marc geogràfic en el qual ens trobem.

Com podem veure són simplement els països més "fàcils" per al govern de la UCD, i juguen un paper merament introductor en la distensió del nostre país amb les nacions de l'est.

La distensió és, si més no, un factor positiu en la nostra política exterior i un element que pot ser molt útil a l'hora de definir una política de neutralitat activa.

No és pas en aquest camp on ha fallat la gestió del senyor Oreja i de la UCD, i no pensem que sigui correcte utilitzar aquesta "ostpolitik" com a contrapartida del fracàs a l'Àfrica. Haurem de denunciar segurament la seva utilització com a apagafocs, el temps ho dirà, però és segur que amb apagafocs o sense, no podrem oblidar en molt de temps la seva política envers l'Àfrica.

ALBERT FARRÀS

Després de l'experiència "pilot" realitzada a la província de Matanzas l'any 1974, el Poder Popular està instituit a tota la nació cubana. La revolució assoleix, així, la seva institucionalització, després de disset anys de dificultats, derivades, sobretot, de la pressió a què ha sotmès els cubans l'imperialisme nordamericà. D'aquest llarg procés d'institucionalització revolucionària, dels seus èxits i de les seves mancances, així com del paper del partit comunista i de Fidel Castro i de la política exterior cubana, ens en parla Alfons Carles Comín, que ha visitat Cuba recentment, en una sèrie de dos articles el primer dels quals oferim avui als nostres lectors.

Cuba: la revolució institucionalitzada (I)

El poder popular

Ni un sol anunci comercial. Ni una sola fotografia de Fidel Castro a les botigues o llocs públics. La "il·lustració" del carrer i quotidiana de Cuba se centra en "crides revolucionàries" i en el permanent record dels herois de la guerra anticolonial —José Martí, Antonio Maceo, Màximo Gómez, etcètera— o dels més propers de la lluita revolucionària de Sierra Maestra: Ernesto Che Guevara, Frank País, José Antonio Echevarría, etc. Els herois de Sierra Maestra s'anomenen per sempre homes i dones de la "generació del centenari"; és a dir, del centenari del "natalici" —segons l'expressió cubana— de José Martí: Aquest nom està per damunt de cap altre en la vida cubana. No es pot explicar res sense la seva figura, sense la seva història, sense la seva obra política, literària, humana...

I així, els darrers dies de gener de 1978 s'ha celebrat el 125 aniversari del natalici de José Martí. Però el baptisme "epopeic" d'aquest any s'expressa pel d'Any de l'XI Festival de la Joventut. Aquest Festival se celebrarà a Cuba aquest estiu i tota la població es prepara per rebre els milers de joves d'arreu del món que viatjaran amb les seves respectives delegacions a conèixer sobre el terreny la revolució cubana. Per les noves generacions, aquest esdeveniment crea una expectativa particular. Veure's —i comparar-se?— amb joves procedents dels països més diversos. Comunicar-s'hi, parlar-los de la seva revolució i conèixer tot allò que els expliquin de països on, de moment, els és difícil d'accedir.

És crucial el procés d'institucionalització que està vivint la revolució cubana. El 1974 s'inicià l'experiència "pilot" del Poder Popular a la província de Matanzas. Avui, el Poder Popular està instituit a tota la nació d'acord amb la nova divisió administrativa. El febrer de 1976 fou aprovada la Constitució. Pocs mesos abans, el desembre de 1975, s'havia celebrat el Primer Congrés del partit sorgit el 1965 de la fusió de l'antic partit comunista (anomenat Partit Socialista Popular) i de les organitzacions protagonistes de la Revolució: el Movimiento 26 de Julio i el Directorio Revolucionario.

rio. El període de temps transcorregut, deu anys, fins a la celebració del Primer Congrés indica les dificultats per cohesionar el col·lectiu de direcció de la política cubana, resultat de forces molt diverses als seus orígens. Els disset anys necessaris per donar-se una Constitució assenyalen la pressió a què ha estat sotmès el procés cubà fins a consolidar-se a base d'una constitució socialista.

Quan s'acosten al seu any vint, els cubans poden fer un balanç dels guanys assolits per la Revolució. Aquest balanç es conté a l'informe presentat per Fidel Castro al Primer Congrés del PCC. Però no és difícil reunir les dades fonamentals d'on partiren i assenyalen algunes de les realitats que més excel·leixen. De país colonial explotat pels estats nyols, havien passat a esdevenir el bordell dels Estats Units, especialment de la burgesia yanqui resident a Miami que, d'un salt, hi aterrava en les seves nits d'orgia i explotació. País neocolonial, doncs, no petrolier, depenent del monocultiu de sucre i tabac. Sotmès pels Estats Units a un dur i despietat bloqueig —recordem que quan es va iniciar, Cuba es va quedar pràcticament sense medicines i sense material quirúrgic, ja que procedien gairebé totalment d'USA— que l'ha obligat a afrontar el desenvolupament econòmic en condicions de forçada autarquia. Després d'alguns alts i baixos, l'URSS va venir en ajut de Cuba i gràcies a ella la Revolució ha pogut tirar endavant. És lògic, inevitable, que la influència soviètica avanci, tant en el terreny polític com en l'ideològic. Sense, però, que es pugui dir que la peculiaritat de la revolució cubana s'hagi esvaït. Avui com avui, la personalitat de Fidel, la seva admirable vinculació amb les masses assoleixen tanta força que difícilment es pot sotmetre a "l'armadura" ideològica-política tan estimada pels dirigents soviètics i que aquests han vingut "exportant" —no pas sense problemes— als països de l'est europeu.

Una dada. En el seu esmentat informe al Primer Congrés del PCC, en abordar els orígens històrics de la Revolució, Fidel insisteix: Lenin i Martí. És a dir, assenyalant amb reiteració allò que en una altra ocasió he qualificat de *Revolució Martiana en el seu origen*. Considero que Marx, Lenin i Martí són un combinat prou ric i complex com per no sotmetre'l a esquemes rígids propis dels manuals com ara el Konstantinov que avui els soviètics han aconseguit que es faci servir com a norma en la formació marxista-leninista de les noves generacions cubanes.

Si més no, la revolució cubana —com és el cas de les revolucions socialistes en general— ha impulsat una política educativa igualitària, una política de sanitat de cotes notables si hom té en compte la realitat de l'anomenat *tercer món*, ha difós una consciència internacionalista apreciable en qualsevol conversació, ha bandejat l'assot del racisme secular de l'illa, està prosseguint un lent procés d'industrialització que li permet diversificar les seves exportacions sense dependre exclusivament del preu del sucre al mercat internacional de primeres matèries i comença ja a exportar també cítrics, ciment, bauxita, etcètera. Pot facilitar experts civils i militars a països africans i, des de la recent creació del ministeri de Cultura, amb Armando Hart al capdavant, es respira un ambient de notable rellançament cultural. El Poder Popular entra en un procés d'assimilació per part de les masses i aquestes se senten convocades a la participació política d'una manera més clarament institucionalitzada i ja no només a funcions de salvaguarda i vigilància de la sobirania nacional. Les organitzacions de masses —Comitès de Defensa de la Revolució, Central de Treballadors de Cuba (sindicat únic amb més de tres milions d'afiliats sobre nou milions i mig de població), organitzacions juvenils, femenines, agràries, universitàries, etcètera— van assumint funcions més àmplies, particularment els CDR que, als seus orígens, només tenien funcions d'estricta "vigilància revolucionària".

ALFONS COMÍN

Nicaragua: clima de guerra civil

Espanya ajuda els Somoza

Armes per al dictador Somoza (Foto d'arxiu)

"Oreja menteix", ha declarat el poeta i sacerdot nicaraguenc Ernesto Cardenal en referir-se a una nota del ministeri d'Afers Exteriors espanyol segons la qual Espanya no ha venut ni enviat armes a la República de Nicaragua. I, efectivament, segons un informe publicat per la revista "Qué", Cardenal té raó. "Aquesta és la impressió que tinc dels meus contactes a Amèrica Llatina", ha declarat a TREBALL Alfons Comín, que acaba de retornar d'un viatge a Cuba. El mateix Cardenal ha adreçat un telegrama a Comín per tal que el Partit Comunista d'Espanya interpel·li el govern i enguegi una campanya de protesta per l'ajut amb armes i diners que rep d'Espanya la

dictadura de Somoza, enfrontada amb la gran majoria de la població i fins i tot amb l'Església, la patronal i els USA, que havien estat fins ara els seus suports principals.

L'ajut del govern espanyol al dictador Somoza es concreta, segons la revista "Qué", que aporta proves testimonials, en el foment a les exportacions (3.000 milions de pessetes al desembre de 1977) i en la concessió de crèdits (2.700 milions a l'octubre de 1976 i 3.200 milions a l'abril de 1977) destinats a comprar maquinària i material bèl·lic. El país viu un clima de guerra civil. La responsabilitat del govern d'Espanya és evident: una política exterior pròpia del franquisme.

Manifestacions, també, a la Plaça de Sant Jaume

"Tancada", a l'Institut del Teatre

Miriam de Maeztu, abans de la condemna

Jornades per la llibertat d'expressió, del 10 al 17 de març

Joglars: tensió després de la sentència

Ja hi ha sentència del consell de guerra celebrat di-lluns contra els quatre "joglars" empresonats: Gabriel Renom, Arnau Vilardebó, Míriam de Maeztu i Andreu Solsona. La sentència, pendent de la firma del capità general de la regió, diu que els quatre còmics hauran de romandre a la presó durant dos anys cadascú com a condemna "per setze delictes d'injúries i ofenses a institucions de l'Exèrcit amb publicitat i en grau de consumació". En canvi, i a la mateixa sentència se'ls absol "de pressumptes ofenses a autoritats militars". Els advocats defensors han dit que la sentència té "un defecte gravíssim de forma" ja que conté dos veredictes separats, i només n'hi havia d'haver un de sol: condemna o absolució. D'altra banda, elevaran una petició al Tribunal Suprem —última possibilitat perquè la sentència no es compleixi— per la possible aplicació de l'amnistia.

Del maratonian consell de guerra, que a la pràctica va ocupar totes les hores compreses entre les 9 del matí i les 10 de la nit, n'han tractat els papers amb profusió de detalls. Podríem assenyalar,

tanmateix, l'escassa participació de testimonis, dos per la banda del fiscal —els crítics Salvador Corberó i Joan de Sagarra— i dos per la de la defensa: l'impressor del programa de mà i el tinent de la Guàrdia Civil Joan Lara Cobos. En aquest punt em sembla obligat fer notar el pregon significat de la declaració del guàrdia civil. Va ratificar que ell no havia vist l'obra dels Joglars i que el seu informe —negatiu—, instat pels seus superiors, el va redactar a partir d'informacions confidencials de tres persones de la seva confiança, veïns naturals de Granollers. A un altre nivell, també vull assenyalar unes paraules del fiscal jurídic-militar que tenen un contingut que és al rovell de l'ou de tot aquest complex i absurd afer.

"Quan es concretin els pactes de la Moncloa —va dir— els acatarem, però de moment són una pura entelèquia." Amb això situava el tema en la línia de necessitat exposada aquí des d'un començament: pressionar per "dalt" per aconseguir l'aplicació d'aquells pactes govern-partits polítics, amb la qual cosa no hi hagués hagut consell de guerra.

El clima del carrer ha estat, les hores properes al consell i les posteriors, de forta presència d'estudiants i de força pública, amb topades dures, amb l'entrada de la policia a recintes i edificis universitaris.

Paral·lelament, membres de l'Assemblea Permanent de l'Espectacle i alumnes de l'Institut del Teatre es tancaren al local de Pere Lastortras en senyal de protesta contra la sentència condemnatòria.

En una atmosfera molt tensa, l'Entesa dels Catalans i els partits polítics CDC, EDC, ERC, FSC (PSOE), PSC(C), PSC(R), PSUC i UDC feien públic un document, després de conèixer-se la sentència del consell de guerra, en el qual concretaven que "sense llibertat d'expressió no hi ha democràcia". Recordem que en el projecte de Constitució es reconeix tant la llibertat d'ex-

pressió com la unitat de jurisdiccions, aspectes que recullen també, i de manera explícita, els pactes de la Moncloa. En una al·lusió directa al consell de guerra contra els Joglars i a la condemna entenen que "aquesta acció va contra la cultura i contra la lliure creació i circulació de les idees, per la qual cosa demanen la seva immediata llibertat (dels Joglars) mitjançant l'aplicació de l'amnistia".

Finalment, i a fi de fer pressió en la mesura que sigui possible, totes aquestes forces polítiques han convocat unes jornades per la llibertat d'ex-

pressió que se celebraran del 10 al 17 d'aquest mes de març. Al marge de la profusió "d'anècdotes" que han anat apareixent durant el cas Joglars, sembla clar que tots hauran de fer pressió, en una mesura operativa i raonable, perquè aquesta situació d'indefensió —de la qual ja van parlar els mateixos advocats defensors— no es torni a esdevenir. I, a més a més d'això, aquesta pressió haurà de tenir el ressò i el suport suficients perquè l'amnistia s'apliqui als Joglars. La seva permanència a la presó és una forma d'acusació per a molts.

PÉREZ DE OLAGUER

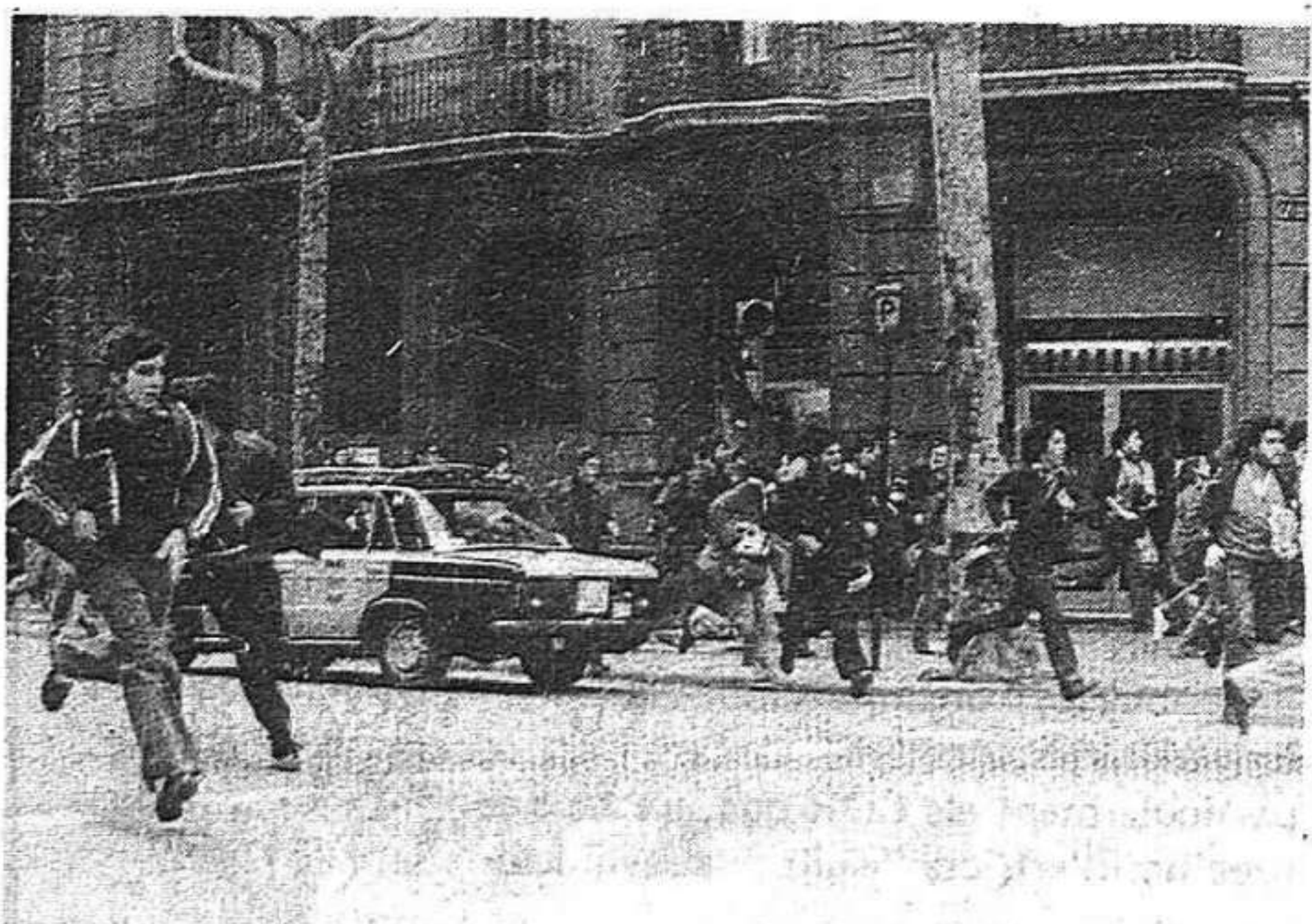
Acte el 17

Dimecres 17, a les 8 del vespre, al Palau d'Esports de Barcelona, se celebrarà un acte en favor de la llibertat d'expressió, convocat pels partits polítics democràtics catalans. Hi intervindran: Pere Portabella, Miquel Roca-Junyent, Miquel Coll i Alentorn, Maria Aurèlia Capmany i Rafael Ribó.

A l'espera del Consell de Guerra. La sentència no es faria esperar: dos anys per als Joglars (Fotos de Jordi Morera)

"Sense llibertat d'expressió no hi ha democràcia"
"Demanem l'aplicació de l'amnistia als Joglars"
(Declaració de les forces democràtiques)

Corredisses: la tensió al carrer

Advocats: pessimisme després del Consell

Actors solidaris, encadenats